

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A propos de ce livre

Ceci est une copie numérique d'un ouvrage conservé depuis des générations dans les rayonnages d'une bibliothèque avant d'être numérisé avec précaution par Google dans le cadre d'un projet visant à permettre aux internautes de découvrir l'ensemble du patrimoine littéraire mondial en ligne.

Ce livre étant relativement ancien, il n'est plus protégé par la loi sur les droits d'auteur et appartient à présent au domaine public. L'expression "appartenir au domaine public" signifie que le livre en question n'a jamais été soumis aux droits d'auteur ou que ses droits légaux sont arrivés à expiration. Les conditions requises pour qu'un livre tombe dans le domaine public peuvent varier d'un pays à l'autre. Les livres libres de droit sont autant de liens avec le passé. Ils sont les témoins de la richesse de notre histoire, de notre patrimoine culturel et de la connaissance humaine et sont trop souvent difficilement accessibles au public.

Les notes de bas de page et autres annotations en marge du texte présentes dans le volume original sont reprises dans ce fichier, comme un souvenir du long chemin parcouru par l'ouvrage depuis la maison d'édition en passant par la bibliothèque pour finalement se retrouver entre vos mains.

Consignes d'utilisation

Google est fier de travailler en partenariat avec des bibliothèques à la numérisation des ouvrages appartenant au domaine public et de les rendre ainsi accessibles à tous. Ces livres sont en effet la propriété de tous et de toutes et nous sommes tout simplement les gardiens de ce patrimoine. Il s'agit toutefois d'un projet coûteux. Par conséquent et en vue de poursuivre la diffusion de ces ressources inépuisables, nous avons pris les dispositions nécessaires afin de prévenir les éventuels abus auxquels pourraient se livrer des sites marchands tiers, notamment en instaurant des contraintes techniques relatives aux requêtes automatisées.

Nous vous demandons également de:

- + *Ne pas utiliser les fichiers à des fins commerciales* Nous avons conçu le programme Google Recherche de Livres à l'usage des particuliers. Nous vous demandons donc d'utiliser uniquement ces fichiers à des fins personnelles. Ils ne sauraient en effet être employés dans un quelconque but commercial.
- + *Ne pas procéder à des requêtes automatisées* N'envoyez aucune requête automatisée quelle qu'elle soit au système Google. Si vous effectuez des recherches concernant les logiciels de traduction, la reconnaissance optique de caractères ou tout autre domaine nécessitant de disposer d'importantes quantités de texte, n'hésitez pas à nous contacter. Nous encourageons pour la réalisation de ce type de travaux l'utilisation des ouvrages et documents appartenant au domaine public et serions heureux de vous être utile.
- + *Ne pas supprimer l'attribution* Le filigrane Google contenu dans chaque fichier est indispensable pour informer les internautes de notre projet et leur permettre d'accéder à davantage de documents par l'intermédiaire du Programme Google Recherche de Livres. Ne le supprimez en aucun cas.
- + *Rester dans la légalité* Quelle que soit l'utilisation que vous comptez faire des fichiers, n'oubliez pas qu'il est de votre responsabilité de veiller à respecter la loi. Si un ouvrage appartient au domaine public américain, n'en déduisez pas pour autant qu'il en va de même dans les autres pays. La durée légale des droits d'auteur d'un livre varie d'un pays à l'autre. Nous ne sommes donc pas en mesure de répertorier les ouvrages dont l'utilisation est autorisée et ceux dont elle ne l'est pas. Ne croyez pas que le simple fait d'afficher un livre sur Google Recherche de Livres signifie que celui-ci peut être utilisé de quelque façon que ce soit dans le monde entier. La condamnation à laquelle vous vous exposeriez en cas de violation des droits d'auteur peut être sévère.

À propos du service Google Recherche de Livres

En favorisant la recherche et l'accès à un nombre croissant de livres disponibles dans de nombreuses langues, dont le français, Google souhaite contribuer à promouvoir la diversité culturelle grâce à Google Recherche de Livres. En effet, le Programme Google Recherche de Livres permet aux internautes de découvrir le patrimoine littéraire mondial, tout en aidant les auteurs et les éditeurs à élargir leur public. Vous pouvez effectuer des recherches en ligne dans le texte intégral de cet ouvrage à l'adresse <http://books.google.com>

WIDENER LIBRARY

HX Q2QK

91 14.105

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

IDYLLES
DE THÉOCRITE.

On trouve chez le même Libraire :

LES IDYLLES DE THÉOCRITE, traduites en français par Julien Geoffroi, ancien professeur de rhétorique au collège Mazarin; accompagnées du texte grec en regard, et revues par Joseph Planche, professeur de rhétorique au collège royal de Bourbon. Un volume in-12 de 400 pages. Prix : 5 francs.

CHOIX DES IDYLLES DE THÉOCRITE, suivi d'extraits de Bion et de Moschus, et des Sentences de Théognis; par Joseph Planche. A l'usage des collèges royaux et autres établissemens d'instruction publique. In-12. Paris, 1823. Prix : 2 francs.

DE L'IMPRIMERIE DE FAIN,
PLACE DE L'ODÉON.

1744
44-14
39

©

IDYLLES

DE THÉOCRITE,

TEXTE GREC,

REVUES PAR J. PLANCHE,
PROFESSEUR DE RHÉTORIQUE AU COLLÈGE ROYAL DE BOURBON.

PARIS,
BRUNOT-LABBE, LIBRAIRE DE L'UNIVERSITÉ ROYALE,
QUAI DES AUGUSTINS, N°. 33.

1823.

Qt 14, 155

ARGUMENTA VETERA CARMINUM THEOCRITI,

QUIBUS PRÆMITTUNTUR NONNULLA

DE GENERE THEOCRITI ET BUCOLICIS CARMINIBUS.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητής, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμυλίδου, ὡς αὐτὸς φησί·

Σιμυλίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκει;

Ἔνιοι δὲ τὸ Σιμυλίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσωπον εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίαν. Ἀκουσῆς δὲ γέγονε Φιλιτᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωῦ. Περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶν ποιήσας εὐφυῆς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. Κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΤ' ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ Βουκολικά φαίνονται ἐν Λακεδαιμόνι εὐρεθῆναι καὶ περισσῶς

προκοπῆς τυχεῖν. Τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεσώτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρσύνοντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καραάτιδος. Τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖχοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν, ἰδίαις ὠδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λίγουσι τὰ βουκολικά. Ὅρεσθι γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ἃ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγόμενοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπχώριοι τὴν θεὸν ἰδίῳις ᾠσμασιν ἀνυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὖρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθὲς λόγος τοιοῦτος. Στάσεώς ποτε γενομένης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοίαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ποτε ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἀρτεμίδι αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖχοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεὸν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ὠδῶν· καὶ οὕτως ἐλαθεν ἔθος γενέσθαι καὶ τοῖς ἀπείροις.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡᾶΣ ΤῶΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚῶΝ.

Τὰ βουκολικά ἔχει διαφορὰν τὰν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφὴν καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστὶ, καὶ Ποιμενικά, καὶ Μικτά. Τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφὴν, ὡς ἀριεύουτος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκολικά εἶρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμασθῆναι, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμειβόλου εἰς ἀμειβόλον. Ἰδεῖν δὲ φασιν αὐτοῦς ἄρτον ἐξηρημέ-

τους, Θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πῆραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγίῳ ἀσκή, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, ζέφανόν τε περιχεῖσθαι, καὶ χέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικῆσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· καὶ αἰνῶν μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένεω πόλει, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιουκίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχην, δέξαι δ' ὑγίειαν,
Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τίνα.

ἈΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙ Τῇ ΛΟΓΟΙΣΙ ΤῶΝ
ΒΟΥΚΟΛΙΚῶΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες ποκὰ, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
Ἐντὶ μιᾷ μάνδρας, ἐντὶ μιᾷ ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ Εἰς τὴν ἑαυτοῦ Βίβλον.

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, δὲ τὰδ' ἔγραψα,
Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόρα, περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσα δ' ὀθνεῖην οὔ ποτ' ἐφελκυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤῶΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚῶΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου Εἰδύλλια βουκολικά. Ἰστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἢ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι ἰδιός ἐστιν ὁποῖόν ἐστι λόγος. Ὑποχωρικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικόν, δραματικόν, καὶ μικτόν. Τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἶδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κρίσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχη. Εἰς ὅσον δ' οἶόν τε ἐξεν, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἦθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάντῃ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. Ἐκπέφυγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἀδρὺν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθηκε, διὰ δὲ τοῦ ἐξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θίμεναι τηλαυγές. Ἐστὶ δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διέκινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δὲ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἦτοι Μεγάλας, ἣ καὶ Κομάτας. Ἀγνωεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωριδί καὶ Ἰάδῃ διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνεμμένη καὶ χθαμαλῇ Δωριδί παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώ-

φρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος· Ἄλλως. Ἰζέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γὰρ εἰσι, παλαιά, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τις ἐστὶ· ἡ δὲ νέα, ἥ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι· (διελέγεται γὰρ ἐν τισι πρόσωπα·) ὥς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἔβλεν ὁ ποιητὴς εἶναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίως ἐπιγραφάς, ἀλλὰ μίαν ἀρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικόν, καὶ τὸ δραματικόν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη, ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένου; Διὰ τὸ μέλλειν παρεισαχθῆναι τὸν ποιμένα κρείττονως τῇ καλᾷ φθγγόμενον.

Ἰζέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσύχρονος τοῦ πε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ὠιδή· τουτέστιν, ὁ βουλόμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἢ Ὠιδήν. Θύρσις μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ὠιδή δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθγγόμενον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Υπόκειται Σιμαίθᾳ Δείφιδος Μυυθίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικοῖς προσκαλιπωροῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἢ Σιμαίθᾳ φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ τινὸς θεραπεΐνης Θεασύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑκυτὴν πειράται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην.

καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς
 Ζεάς. Τὴν δὲ Θεστυλίδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώ-
 φρονος μετένευγε Μίμων.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΔΑΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶν-
 τος, ἡ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἡ Κωμασθῆς,
 ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἐπικωμάζει γὰρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι,
 τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. Εἰκάσειε δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμά-
 ζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιῆ-
 ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν
 εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν
 ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθε-
 ται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατος
 φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

Πλαυᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων
 μῆλα καὶ ρεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ
 δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμία τὸν βίον κατακλῦ-
 σαι προήρηται. Τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν
 κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν
 Θεόκριτον οἶοντα κωμάζειν, Σμιγίδην καλοῦντες. Ἡ ἰσχυρία
 παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕΙΔΥΔΑΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστὶ. Βάττος μὲν οὖν αἰπό-
 λος, Κορύδων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοι-
 βαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα

βουκόλου τινὸς Αἰγῶνος, ὃν φησὶν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μῆλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὥς ἀγωνίσσεται· τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰσι λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διέκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγωνὸς Μῆλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νωότερος· εἴγε Μῆλων τῇ ἐβδόμῃ Ὀλυμπιάδι πάλιν νικᾷ· Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ εἰδείξαμεν, κατὰ τὴν xδ' Ὀλυμπιάδα ἥκμαζεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν· προσδιλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι' ἀμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. Δραματικώτερον δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. Ἐστὶ δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἴγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. Ἀλλήλους οὖν προκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὃ μὲν αἰπόλος τρέχον, ὃ δὲ ποιμὴν ἀμύν· Μόρσωνα δὲ τῶν ὥδων κριτὴν αἰροῦνται. Τελεισάντων δὲ τὴν ἀμύλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ὁ τοῖνον αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθὼς, προσδιλέγεται ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τρέχου ἐπὶ ταῖς αἰξίν ὄρεξιν κειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΚΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασαί· Δαμοίτας δὲ καὶ

Δάφνης ὁ βουκόλος θύρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἐν τὰ θρόμβματα συνελάνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφῆμον τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφοτέροι ἀδουσαι. Καὶ ὁ μὲν Δάφνης προσδιαιλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφῆμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σικελίᾳ. Ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἄλλαχού· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὗρις φησὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ιδρύσασθαι ἰσρὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα Γαλατείας.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἘΒΔΟΜΟΥ ΕἰΣΑΓΑΓΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῷ. Ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου. ὅθεν καὶ διηγείθαι, ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἦρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. Λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

ἌΛΛΩΣ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ἐφιλήθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θα-

λύσια Δήμητρος, ἅπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς Μούνατος· φησὶ, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένοῦς τῶν καλεσάντων αὐτόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ὈΓΔΟΥ ΕΪΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλους Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εὐλαφέστες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύρργας.

ἌΛΛΩΣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ἁσμάτων κατασχάντες, εἰλοντο κριτὴν τινὰ, οὗ τὸ ὄνομα πεσώνηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεισαν τὰς ἰδίας σύρργας. Προσέτι δὲ ὁ κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ἄσας προσηγάγετο μαθητεύσαι ἑαυτόν. Σωσίθεος δὲ Δάφνιν ὁ γινόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκην ἄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν· ὁ κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Αἰτωλὸς, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικὴν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμὴν. Μικτὸν διηγηματικόν. (Absunt à MS. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἘΝΝΑΤΟΥ ΕΪΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται· νομεῖς δὲ ἐσιν, δεδαίται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσωσιν. Οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκην τοῦτον ὄντα Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδεῶς, ὃν φησὶν Ἑρμηνεῖα εἰρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐίππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμὴν. Ἰσέον δέ, ὅτι ἡ τὸν αὐτὸν ὄν προεῖπε Μενάλκων πάλιν φησί· τότε γάρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἡ ἕτερον Μενάλκων βουκόλον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΤΑΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἐργατῖναι ἡ Θερισαί· ἄθλον δέ, ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μῶων δέ· ἐς καὶ Βάττος ἐν τῷ Δερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλους· ἔρξ δέ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυδώτου τινὸς εἴτε Δεραπαίνιδος, εἴτε Δυγατρός· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μῶων Δερίζων αὐτὸν ὡς βραδείως Δερίζοντα ἔσκηπτε. Τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυρίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἔρῳ καὶ διὰ τοῦτο κᾶμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μῶων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φθιν αὐτοῦ μάντιν καλαμασίαν φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ἀνάκωλος. Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοβόρημανῶν ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλούτση, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἔρωτα. Ἐπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος, εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἦσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μῶων διαπαίξας, ἐτέρην αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Διτύρσου τοῦ Δείου, ἐν Ἡρακλῆς ἀνείλε πολλοὺς ἀνακρούντα ἐν τῷ Δερίζειν. Ἐπὶ τέλει δὲ παραινεί αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ἄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα δηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μῶων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἘΝΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΤΑΛΙΟΥ.

Υπόκειται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἱατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Μένονται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

ἌΛΛΩΣ.

ὑπόθεσις τοῦ πρῶτου. ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἔρων τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ὁδῆς. Προσδιαιρέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τῷ γένος, οὗ καὶ ποιημάτων φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή,

Ἦν ἄρ' ὠληθῆς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ ἔρωτες
Πολλοὺς ποιπᾶς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἡ Γαλατεία. Γέγονε δὲ συμφοιτητὴς Ἐρασσιζώτου Μιλησίου, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἱατρῶν ἀναγραφῇ.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπυράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Αἴτας, γέγραπται δὲ ἰδίᾳ διὰ λέκτω· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρώμενον. Ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Αἴτας ἐνιοι καλύπτειν, ὡς Θεσσαλοὶ καὶ Ἀλκμάν τὰς ἐπεράζουσας κόρας Αἴτας λέγει· οἱ δὲ φασιν Αἴτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιζοίχου· ἡ Αἴτας, οἰονεὶ μὴ ἱταμούς· ἡ Αἴτας ὁ σύμπνους καὶ συναίτης καὶ συμπολίτης. Εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιτο, Αἴτης ἀνλέγοιτο ἀπὸ τοῦ αἴαν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἔρων † καὶ οὐ φεῖδεται θεωσάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὐχεται δὲ, τῶν δύο ψυχῶν ἀρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους ἡμμένουσας, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημέσωνται αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτοὺς, οἵτινες ἀμοιβὴν φιλίας ἐπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. Ἐπαινεῖ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικόν, δραματικόν, καὶ μικτόν. Τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἶδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κρίσεως, ποτὲ μὲν συγκαίμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἥρουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχη. Εἰς ὅσον δ' οἶόν τέ ἐστιν, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἥθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνν τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωπούς τὸν βίον χαρὰ κτηρίζουσα. Ἐκπέφυγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἀδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἐξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὁμῶς τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. Ἐστὶ δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διέκλινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δὲ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἐστὶ γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἥτοι Μεγάλας, ἢ καὶ Κομάτας. Ἀγνωεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδῃ διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνεμμένη καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ Ἐπιγράμμου καὶ Σώ-

φρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος· Ἄλλως. Ἰζέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γὰρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τις ἐστὶ· ἡ δὲ νέα, ἥ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικά ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπεγράφησαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διήλογοι· (διλέγεται γὰρ ἔν τισι πρόσωπα·) ὥς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἔβλεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἁλλοίας καὶ ἁλλοίαις ἐπιγραφάς, ἀλλὰ μίαν ἀρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικόν, καὶ τὸ δραματικόν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδυλλία.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη, ἐν τῇ εἰδυλλίᾳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένου; Διὰ τὸ μέλλειν παρεισαχθῆναι τὸν ποιμένα κρείττονως τῇ καλᾷ φθεγγόμενον.

Ἰζέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ὠιδή· τουτέστιν, ὁ βουλόμενος Θύρσιν ὑπογραφέτω, ἢ Ὠιδῆν. Θύρσις μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν. Ὠιδῆ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Υπόκειται Σιμαίῳ Δίλφιδος Μυθίου τινὸς ἐρώσα, ὃν παιδικοῖς προσκαλιπρωῦντα ἐν παλαιῇρα ἢ Σιμαίῳ φίλτροις τε καὶ φαρμάκῳ διὰ τινὸς θεραπείης Θεζύλλδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑκυτῇ πειράται μετὰγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην

καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένης νυκτερινᾶς
 Ξεᾶς. Τὴν δὲ Θεοκύλιδά οἱ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώ-
 φρονος μετένευγε Μίμων.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΔΑΪΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶν-
 τος, ἡ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἡ Κωμαστῆς, ἢ
 ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γὰρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι,
 τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. Εἰκάσκει δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμά-
 ζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιεῖ
 ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν
 εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν
 ἐπὶ Ἰταλίᾳ περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθε-
 ται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατος
 φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἡ ῥά γέ τοι σμῆς καταφαίνομαι.

Πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων
 μῆλα καὶ ρεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ
 δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμία τὸν βίον καταλῦ-
 σαι προέφηται. Τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν
 κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ σμμοῦ τὸν
 Θεόκριτον οἶονταὶ κωμάζειν, Σμιγίδην καλοῦντες. Ἡ ἰσχυρία
 παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕΙΔΥΔΑΪΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπό-
 λος, Κορύδων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοι-
 वाίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα

βουκόλου τινὸς Αἰγώνος, ὃν φησὶν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μῆλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσσεται· τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἰ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ ἐστὶ λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διέκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγωνὸς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἴγε Μίλων τῇ ἐβδόμῃ Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ· Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ εἰδείξαμεν, κατὰ τὴν κδ' Ὀλυμπιάδα ἥμαζεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμανικόν· προσδιελέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι' ἀμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. Δραματικώτερον δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφανομένου. Ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Σουβαρίτου νέμει τὰς αἴγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Σουβάργτου νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. Ἀλλήλους οὖν προκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἑκαθλὸν τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράχον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσων δὲ τῶν ὠδῶν κριτὴν αἰροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἀμίλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ὁ τοῖνον αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθὼς, προσδιλέγεται ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τράχου ἐπὶ ταῖς αἰξίν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΚΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιαζαί· Δαμοίτας δὲ καὶ

Δάφνης ὁ βουκόλος θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἐν τὰ θρέμματα συναλύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφοτέροι ἀΐδουσι. Καὶ ὁ μὲν Δάφνης προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σικελίᾳ. Ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φανομένων ποιητής. Οὗρις φησὶν, διὰ τὴν τῶν ζρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ἰδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα Γαλατείας.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῷ. Ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρόν ἐπὶ Θαλύσια Δίμπτρος, ἅπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου. ὅθεν καὶ διηγεῖται, ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἦρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. Λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωδολὸν παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

ἌΛΛΩΣ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ἐφιλώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θα-

λύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς Μούνατος· φησὶ, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένοους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ὈΓΔΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοισι Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εὐλοφότες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασιν τὰς σύριγγας.

ἌΛΛΩΣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ἁσμάτων κατασχάντες, εἰλοντο κριτὴν τινά, οὗ τὸ ὄνομα πεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεισαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Προσέτι δὲ ἡ κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ἄσας προσηγάγετο μαθητεύσαι ἑαυτόν. Σωσίθεος δὲ Δάφνιν ἡ γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ἄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν· ἡ κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Αἰτωλὸς, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικὴν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμὴν. Μικτὸν διηγηματικόν. (Absunt à MS. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἘΝΝΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται· νομεὺς δὲ ἔστιν, ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοισι ἀντάσωσιν. Οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκαν τοῦτον ὄντα Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδῆος, ὃν φησὶν Ἑρμεισιάνῃς ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐίππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμὴν. Ἰξίον δὲ, ὅτι ἡ τὸν αὐτὸν ὄν προεῖπε Μενάλακον πάλιν φησί· τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἡ ἑτερον Μενάλακον βουκόλον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΤΑΔΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἐργατῖναι ἡ Θερισαί· ἄδηλον δέ, ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δὲ ἐς· καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλους· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας ἀνητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θραπαινίδος, εἴτε θυγατρὸς· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζειν αὐτὸν ὡς βραδείως θερίζοντα ἔσκωπτε. Τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυρίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ καὶ διὰ τοῦτο κᾶμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φιλην αὐτοῦ μάντιν καταμαρτυρεῖ φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ἀνάκωλος. Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοῤῥημονῶν ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἑρῶτα. Ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος, εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἦσεν ᾧδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας, ἐτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσιν τὰ περὶ τοῦ Διευτέρσου τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀνείλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. Ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ἄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα θηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΤΑΔΙΟΥ.

Υπόκειται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾧδης. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἱατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Μίμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλοχού ὁ Θεόκριτος.

ἌΛΛΟΞ.

Ἰπόθεσις τοῦ πράγματος. Ἰπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἱρῶν τῆς Γαλατίας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατίᾳ ἔρωτα δι' ὧδης. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τῷ γένος, οὗ καὶ ποιημάτων φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή,

Ἦν ἄρ' ἄληθές τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ ἔρωτες
Πολλοὺς κοιπὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἡ Γαλατία. Γέγονε δὲ συμφοιτητὴς Ἐρασινδράτου Μιλησίου, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος. ἐν τῇ ἱατρῶν ἀναγραφῇ.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΕἰΣΑΓΑΓΙΟΥ.

Ἐπεγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Αἴτας, γέγραπται δὲ ἰάδι διαλέκτῳ· ῥ' δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρωμένον. Ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Αἴτας ἐνιοὶ καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοὶ· καὶ Ἀλκμάν τὰς ἐπεράζουσας κόρας Αἴτας λέγει· οἱ δὲ φασιν Αἴτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιχοῖχου· ἡ Αἴτας, οἰοῦναι μὴ ἱταμούς· ἡ Αἴτας ὁ σύμπνους καὶ συναιτής καὶ συμπολίτης. Εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιο, Αἴτης ἀνλεγοίτο ἀπὸ τοῦ ἄνω, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῶν ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἱρῶν † καὶ οὐ φαίνεται δεσφάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὐχεται δὲ, τῶν δύο ψυχῶν ἀρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλας μέχρι τέλους ἐμμένουσας, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίωσιν αὐτῶν τῇ ὁμόνοια, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτοὺς, οὔτενας ἀμοιβὴν φιλίας ἐπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. Ἐπαινεῖ

δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπὶ τῷ τετιμημένῳ Διοκλῆα, ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευταῖας ἐμπειρόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγωνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλῆσαντά τινα ἡδίζον, τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων σεφανεῦσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὑλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὑλαν καὶ Ἡρακλῆα· τοῦ μὲν Ὑλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἀρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλέους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὑλα βάσανον. Ἰξίον, ὅτι ὁ Ὑλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ θρυτόμου, οὗ ἦρα Ἡρακλῆς· πεπαιδευθῆναι δὲ αὐτὸν φασὶν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθους· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρύωνος καὶ Θεσιάδου. Ἀμφιβάλλουσι ἥ τινός υἱὸν τὸν Ἑρωτα· Ἡσίωδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτός καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος Ἑριδός καὶ Ζεφύρου· Σαπφὼ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων. (Absunt et hæc à MS. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδύλλῳ ὑπόθεσις ἐστὶ καταστάσεως ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς, τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἢ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Δύκῳ τινὶ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυννύχου δὲ τις ἐταῖρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνον, ἥ δεκαίως εἰσάγεται, καὶ προλέγει. Τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. (Sic legitur arg. in ed. Rom. abest à MS. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλιον Συρακούσαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι· τὰ δὲ πράγματα εἰσι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ὑποτίθεται γὰρ τινας, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημοῦσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ θῖαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδωνίδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. Ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἐορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδωνίδος τελουμένη,) κοσμεῖν εἰδῶλα τοῦ Ἀδωνίδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. Παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θῖαν. Παρέπλασσε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεμένων τὰ ἴσθμια. Ἔς δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποητητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἥ τε Γοργὼ, καὶ ἡ Πραξινόη, καὶ ἡ τῆς Πραξινόης θεράπεινα. Ἄρχεται δὲ Γοργὼ. Προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, Ἄνῆρ, καὶ γυνὴ Ἀουδός.

(Ultimorum loco hæc prostant in Ed. Rom. Αἱ δὲ Συρακούσαι, ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων, θαυμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημοῦσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τὸν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ὥδῃς ἀπαγγέλλουσιν. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΚΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδυλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον. Κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, στρατηγὸς ἀποδεχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις,

xviij ARGUM. VET. CARM. THEOCR.

ὥς τε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἤρξεν Ἰέρων ὁ Γέλωνος. Μηδὲν οὖν εὐληφῶς παρὰ τοῦ Ἰέρωνος ὁ Θεόκριτος , τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε , καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιθώτια. Λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιθώτια , τὸ μὲν Χαρίτων , τὸ δὲ Διδόντων. Ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιθώτια· εὐρίσκειτο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενόν , τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλήρες· καὶ οὕτως ὁ πῦν θωρεῖν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

ἘΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΒΔΟΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρατεία δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. Ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερονίκης ἦν παῖς. Διὸ καὶ ἀμαρτάνει ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναδιβάλλων εἰς τὸν Φιλοπάτορα , τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

TABLE

DES IDYLLES ET DES INSCRIPTIONS.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.			Pages.
Θυρίς ἢ οὐδὴ.	1	Ἀλκίος.	84
Φαρμακeutρία.	8	Δισκούροι.	87
Ἀντολὸς ἢ Ἀμαρυλλίς, ἢ Κω- μαςης.	15	Ερασμὸς ἢ Δυστρως.	96
Νόμεις.	18	Ἡρακλῆσκος.	99
Ὀδοιποροὶ, ἢ βουκολιασταί.	22	Ἡρακλῆς λιοντοφόνος, ἢ κα- τὰ τὰ ἀντιγράφα, Δυ- γίου πλῆρος.	104
Βουκολιασταί.	31	Βαχχαί.	114
Θαλυσία, ἢ εἰρήνη οδοιπο- ρία.	33	Ὀρίστῃς Δαφνιδὸς καὶ Κο- ρῆς.	116
Βουκολιασταί.	39	Ἠλακᾶτα.	122
Νόμεις ἢ βουκολοί.	44	Παιδικά.	124
Εργατῖναι ἢ Θύρξαι.	46	Εἰς γέρον Ἀδωνίῃ.	126
Κυκλωψ.	49		
Ἀντῆς.	52	ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.	
Τλας.	54	Α΄.	129
Κυτίσκας ἑρως, ἢ Θουπτικός.	57	Ἀλλο. β΄.	1b.
Συρακουσαί ἢ Ἀδωνιαζου- σαί.	61	Ἀλλο. γ΄.	1b.
Χάρτης ἢ Ἰερών.	69	Ἀλλο. δ΄.	130
Εγκωμῖον εἰς Πτολεμαῖον.	73	Ἀλλο. ε΄.	1b.
Ελάνης ἐπιθαλαμῖος.	78	Ἀλλο. ς΄.	131
Καρικληπτής.	81	Εἰς ἀγάλμα Ἀσκληπιοῦ. ζ΄.	1b.
Βουκολισκός.	82	Ἐπιτάφιον Ορβαντος. ἡ.	132
		Ἀλλο. ζ΄.	1b.

TABLE.

	Pages.		Pages.
Εἰς ἀγαλμα Μουσῶν. ι.	132	Εἰς Ἐπιχαρμον. ιζ΄.	133
Ἐπιταφίον Εὐσθίνου τοῦ φυσιολογῶμενος. ιά.	<i>Ib.</i>	Ἐπιταφίον Κλιντίας, τροφου Μηδίου. ιή.	134
Εἰς τριπόδα τῶι Διονυσῶι ἀπο Δημοτέλους. ιβ΄.	<i>Ib.</i>	Εἰς Ἀρχιλόχον. ιθ΄.	<i>Ib.</i>
Εἰς ἀγαλμα τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης. ιγ΄.	<i>Ib.</i>	Εἰς ἀνδριάντα Πεισιπύδου τοῦ τῶν Ἡρακλείων ποιη- σαντος. κ΄.	<i>Ib.</i>
Ἐπιταφίον Εὐρυμίδου τοῦ ιδ΄.	133	Εἰς Ἰππώνακτα. κά.	135
Εἰς τὸ αὐτο. ιδ΄.	<i>Ib.</i>	Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτοῦ βίβλον. κβ΄.	<i>Ib.</i>
Εἰς Ἀνακρεόντος ἀνδριάν- τα. ιε΄.	<i>Ib.</i>	Εἰς Βερνίκην.	<i>Ib.</i>
		Ἐπιγράμμα.	<i>Ib.</i>

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΘΥΡΣΙΣ Ἡ ΩΙΔΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 4.

ΘΥΡΣΙΣ, ΠΟΙΜΗΝ, ΚΑΙ ΑΙΠΟΔΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

ΑΔΥ' τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ πίτυς, αἰπόλε, τῆνα,
Ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσσεται· ἄδῃ δὲ καὶ τὸ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ·
Λῖκα τῆνος ἔλη κεραὸν τράχον, αἶγχι τὴ λαψῇ·
Λῖκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὴ καταρρεῖ
Ἄ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ κελὸν κρέας, ἔς κ' ἀμέλξης.

ΑΙΠΟΔΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχῆς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Λῖκα ταὶ μῶσαι τὰν οὔδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὴν σακίταν λαψῇ γέρας· αἱ δὲ κ' ἀρέσκη
Τῆναις ἄρνα λαβεῖν, τὴ δὲ τὰν οἶν ὕσερον ἀξείς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Αἴης, ποτὶ τᾶν νυμφῶν, λῆς, αἰπόλε, τῇδε καθίξας,
ὧς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἄτε μυρίκαι,
Συρίσδεν, τὰς δ' αἴγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομεύσω.

ΔΙΠΟΛΟΣ.

Οὐδέμεις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐδέμεις ἄμμεν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα, δεδοίκαμες· ἡ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεχμακῶς ἀμπαύεται· ἐντὶ γε πικρὸς,
Καὶ οἱ ἀεὶ δριμυεῖα χολὰ ποτὶ ῥοῇ κάθεται.
Ἀλλὰ (τὸ γὰρ δὴ Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τὰς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἔκεο μώσας.)
Δεῦρ', ὑπὸ τᾶν πετρίων ἐσδόμεθα, τῷ τε Πριίπῳ
Καὶ τᾶν κρανιάδων κατεναγνίον, ἅπερ ὁ Δῶκος
Τῆνος ὁ πωμενικὸς καὶ ταὶ δρύες· αἱ δὲ κ' αἰεσίης,
ὧς ποκα τὸν λιβύαθε ποτὶ χρομέν ἄσας ἐρίσδων,
Λιγὰ τέ τοι δωσῶ διδυματόκον, ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἄδύ' ἔχρισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
Καὶ βαθὺ κισσύδιον, κεκλυσμένον ἀδεί καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρύεται ὕψοθι κισσός,
Κισσὸς ἐλιχρύσῃ κεκωνισμένος· ἅδε κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἐλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ Δεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι· πᾶρ δὲ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβᾶδ' ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικίους' ἐπέεσσι. Τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιώπτες ἐτώσια μοχθίζοντι.

Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
 Λεπρᾶς, ἐφ' ᾧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει
 Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ εἰσιπῶς.
 Φαίης κεν γυίων νῦν ὅσον σθένης ἔλλοπίευσεν·
 Ὡδὲ οἱ ᾠδήκοντι κατ' ἀνχένα πάντοθεν ἴνες,
 Καὶ πολὺ περ εἶντι· τὸ δὲ σθένης ἄξιον ἄδας·
 Τυτθὸν δ' ὅσπον ἄπωθεν ἀλιτρυτοιο γέροντος
 Πυρνάαις σφυλαῖσι καλὸν ἐβρίθην ἄλωά.
 Τὰν ἔλγος τις κῶρος ἐφ' αἰμασκαῖσι φυλάσσει
 Ἥμενος· ἀμφὶ δὲ μιν δὴ ἄλωπεκας· ἅ μιν ἂν ὄρχως
 Φοιτῇ σινωμένα τὰν τρώξιμον, ἃ δ' ἐπὶ πῆραν
 Πάντα δόλον τεύχοισα, τό παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
 Φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιζον ἐπὶ ξηροῖσι καθίζῃ.
 Αὐτὰρ ὁ γ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
 Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλειται δὲ οἱ οὐτέ τι πτήρης,
 Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθαῖ.
 Παντὰ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὕγρὸς ἄκανθος,
 Ἀπολικόν τι θάσμα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
 Τοῦ μὲν ἐγὼ πορθμῆ Καλυδωνίῳ ἄιγά τ' ἔδωκα
 Ὠνον, καὶ τυρόευντα μέγχι λευκοῖο γάλακτος·
 Οὐδ' ἔτι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
 Ἀχραυτον· τῇ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμεαι,
 Ἀκέν μοι τὴ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσας·
 Κ' οὔτοι τί φθονίῳ· πόταγ' ὦ γαθή· τὰν γὰρ αἰοῖδας
 Οὐτί πω εἰς αἶδαν γε τὸν ἐπαλεῖδοντα φυλάξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοῖδας.
 Θύρσις ὅθ' ὦ ἔξ Ἄιτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδῃς ἁ φωνά.
 Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνης ἐτάκετο, πᾶ ποκὰ νύμφαι;

Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα, ἥ κατὰ Πίνδῳ;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥέον εἶχετ' Ἀνάπῳ,
 Οὐδ' Αἰτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον χῶ'κ θρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Πολλαὶ οἱ παρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δὲ τε ταῦροι,
 Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ἦνθ' Ερμᾶς πράτιςος ἀπ' οὖρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
 Τίς τυ κατατρύχει; τίνας, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὦ 'πόλοι ἦνθον.
 Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν· ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
 Κῆφα, Δάφνι τέλλαν, τί τὺ τάκειαι; ἅ δέ τε κῶρα
 Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

Ἀρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ζατεῦσ'· ἃ δύσερώς τις ἄγαν, καὶ ἀμάχανος ἐσσί.
 « Βώτας μὲν εἰλέγεις· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
 » Οἰπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
 » Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

» Ἀρχετε βωκολικᾶς, etc.

» Καὶ τὸ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇ τὰς παρθένους, οἷα γελῶντι,
 » Τάκειαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις. »
 Τῶς δ' οὐδὲν ποτιλέξαι ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ

Ἄνυσ παρὸν ἔρωτα; καὶ ἐς τέλος ἄνυσ μοίρας.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Ἦνθέ γε μὲν ἀδείξα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
 Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
 Κῆπε, τὸ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγμῆϊν.
 Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Τὸν δ' ἄρα χ' ὦ Δάφνις ποταμεΐψατο, Κύπρι βαρεῖα,
 Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
 Ἦδη γάρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμι δεδύκειν·
 Δάφνις χ' εἰν αἰδᾷ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Οὐ λέγεται τὰν Κύπρην ὁ βοκόλος, ἔρπε ποτ' ἴδαν,
 Ἐρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τῆναι θρύες, ὧδε κύπερος,
 ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Ὠραῖος χ' ὠδωνις, ἐπεὶ καὶ μάλα νομεύει,
 Καὶ πτώκας βέλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Αὐτίς ὅπως ζασῇ Διομήδεος ἄσσαν ἰοῖσα,
 Καὶ λέγε, τὸν βῶταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μέχεν μοι.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὧρεα φωλάδες ἄρκτοι,
 Χαίρεθ'· ὁ βοκόλος ὕμνιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν,

Οὐκέτ' ἀνά θρυμῶς, οὐκ ἄλστα· χαῖρ' Ἀρέθουσα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὥδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρωσ καὶ πόρτιας ὥδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ὡ Πᾶν Πᾶν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὄρεᾶ μακρὰ Λυκαίου,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τᾶν Σκελᾶν, Ἐλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἁγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγет' αἰοιδᾶς.
Ἐνθ' ὧ νᾶξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοια μελίπνουν
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλᾶν, περὶ χεῖλος ἐλικτᾶν.
Ἢ γάρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄλκην ἔλκομαι ἤδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγет' αἰοιδᾶς.

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκωνθαι,
Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἐναλλα γένεοντο, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνείκει,
Δάφνις ἐπεὶ θνᾶσκει· καὶ τὼς κύνας ὧ λᾶφος ἔλκοι,
Κῆξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, etc.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἥθει' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὴν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χ' ὧ Δάφνις ἔθα ρόον, ἔκλυσε δῖνα
Τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, etc.

Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα, τὸ τε σκύφος· ὥς μιν ἀμείλας
 Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι, Μοῖσαι,
 Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμνον καὶ ἐς ὕψιστον ἄδιον ἄσω.

ΑἰΠΩΔΟΣ.

Πληρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν ζόμα, Θύρσι, γένοιτο,
 Πληρές τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγυῖω ἰσχάδα τρώγοις
 Ἀδείων, τέττιγος ἐπεὶ τὴν γὰρ φέρτερον φῶεις.
 Ἢνὶ δέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
 Ὡρᾶν πεπλυσθαι νῦν ἐπὶ κρήναισι δοκαεῖς.
 Ὡδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὴν δ' ἄμελγέ νυν· αἱ δὲ χίμαιραι
 Οὐ μὴ σκιεράσῃτε, μὴ ὁ τράγος ὕμνον ἀναστῇ.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε, Θέστυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
 Στέψον τὰν κελέθαν φοινικέω οἶδς αὐτῷ,
 ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
 ὃς μοι θωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,
 Οὐδ' ἔγνω, πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμέες,
 Οὐδὲ θύρας ἄβραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
 ἔλιχεν' ἔχων ὅ τ' Ἔρωσ ταχινᾶς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα.
 Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγῆτοιο παλαιίστραν
 Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμφομαι οἷά με ποιῇ.
 Νῦν δὲ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,
 Φαῖνε καλόν· τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ἄσυχᾶ, δαῖμον,
 Τᾷ χθονία θ' Ἐκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
 Ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.
 Καῖρ', Ἐκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήθει,
 Φάρμακα ταῦθ' ἔρδουσα χερεῖονα μήτε τι Κίρκης,
 Μήτε τι Μηδεῖας, μήτε Ξανθαῆς Περιμήδας.

Ἰὺγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Αλφιτά τοι πρῶτον τυρὶ τάσσεται. ἀλλ' ἐπίπασσε,
 Θέστυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπέπότασαι;
 ἦ ῥά γέ τοι μυσάρᾳ καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
 Πάσσω ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὅς ἐά πάσσω.

Ἰὺγξ, etc.

Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δελφιδι δάφνου
 Αἶθω· χ' ὡς αὐτὰ λακίει μέγα καπυρρίσχα,
 Κηξαπίνης ἄφθη, κοῦδ' ἐ σποδὸν εἶδομες αὐτῆς,
 Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνει.

Ἰὺγξ, etc.

Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
 Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
 Χ' ὡς θνεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Αφροδίτας
 Ὡς κείνος θνεῖτο ποθ' ἀμετέρῃσι θύρησιν.

Ἰὺγξ, etc.

Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' Ἄρταμι, καὶ τὸν ἐν ἄδα
 Κινήσαις Ῥαδάμανθα, καὶ εἴτε περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
 Θέσυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
 Ἀ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ἰὺγξ, etc.

Ἠνίδε σίγῃ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἄηται·
 Ἀ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ ζέρονων ἔντοσθεν ἀνία,
 Ἀλλ' ἐπὶ τήνῃ πᾶσα καταίθεμαι, ὅς με τάλαιναν
 Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὸν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

Ἰὺγξ, etc.

Ἐς τρεῖς ἀποσπένδω, καὶ τρεῖς τάδε, πότνια, φωνῶ·
 Εἴτε γυνὰ τήνῃ παρακίλεται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
 Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσπον ποκὰ Θασία φαντὶ
 Ἐν Δίᾳ λασθήμεν εὐπλοκάμου Ἀριάδνας.

Ἰὺγξ, εἰλε, etc.

Ἰπκομανὲς φυτὸν ἐς παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι
 Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὥρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.

Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἔκλον, λιπαρᾷς ἔκτοσθε παλατρῶς.

Ἰὺγξ, ἔλκε, etc.

Τοῦτ' ἀπὸ πᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφιν,
ὧ γὼ νῦν τῆλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἱ αἱ, ἔρωσ ἀνικαρεῖ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λυμνάτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἰὺγξ, ἔλκε, etc.

Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέεσυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὴν τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμεαζον
Τὰς τήνω φλιάς καθυπέρτερον, ἃς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· ὁ δὲ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ.
Καὶ λέγ' ἐπιφύσσοισα, τὰ Δελφιδας ὅς τέ πάσσω.

Ἰὺγξ, ἔλκε, etc.

Νῦν δὴ μούνη εἰῶσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἂν τῷ Ἰθούλοιῳ καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὶ
Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος· τὰ δὲ πόκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισαδόν, ἐν δὲ λίαινα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκτε, πότνα Σελάνα.

Καὶ μ' ἂν Θευχάρηλα, Θραῖσσα τροφὸς ἂν μακαρίτης,
Ἀγχίθυρος ναίοισα, κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δὲ οἱ ἂν μέγ' ἐλεος
Ὠμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κάμφειλαιμένα τὰν ξυσιδα τᾶς Κλεαρίας.

Φράζεό μευ τὸν, etc.

Ἦδη δ' εὔστα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ἃ τὰ Λύκωνος,

Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάρμππον ἰόντας.
 Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειάς,
 Στήθεα δὲ ζιζιδοντα πολὺ πλεον, ἣ τὺ, Σελάννα,
 ὧς ἀπὸ γυμνασίου καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.

Φράζεό μευ τὸν, etc.

Χ' ὡς ἶδον, ὡς ἐμάκην, ὡς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαιᾶς· τὸ δὲ κἄλλος ἐτάκτετο, κοῦδέ τι πομπᾶς
 Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἰκαδ' ἀπῆνθον
 ἔγνω· ἀλλὰ μέ τις κκυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
 Κεῖμαν δ' ἐν κλυτῇρι δέκ' ἅματα καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μευ τὸν, etc.

Καί μευ χρώς μὲν ὁμοίος ἐγένετο πολλάκι θάψω·
 Ἐρρέυν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
 Ὅς ἐ' ἔτ' ἥς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα;
 Ἡ ποίας ἔλιπον γραΐας δόμον, ἅτις ἐπαῖθεν;
 Ἄλλ' ἥς οὐδὲν εἰλαπρόν· ὁ δὲ χρόνος αὐτο φεύγων.

Φράζεό μευ τὸν, etc.

Χ' ὥτω τᾶ δῶλα τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
 Εἰ δ' ἄγε Θέζυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος.
 Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα
 Τήρησον ποτὶ τὸν Τιμωρήτοιο παλαίεσσαν.
 Τηναὶ γὰρ φοιτῇ, τηναὶ δὲ οἱ ἀδὺ καθήσθαι.

Φράζεό μευ τὸν, etc.

Κηπεὶ κἄ νυν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχά νεῦσον,
 Κεῖφ', ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, καὶ ὑφάγεις τᾶδε·
 ὧς ἐφάμαν· ἃ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόγερων
 Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δὲ μιν ὡς ἐνόησα

Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
(Φράζεό μεν τὸν, etc.)

Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλεόν, ἐκ δὲ μετώπῳ
Ἰδρώς μεν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἑέρσαις,
Οὐδὲ τι φωνᾶσαι θυνάμαν, οὐδ' ὅσπον ἐν ὕπνῳ
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἄλλ' ἐπάγην θαγῦδι καλὸν χροῶ πάντοθεν ἴσα.
Φράζεό μεν τὸν, etc.

Καί μ' ἐσιδὼν ὦ "ζοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πύξας,
Ἐΐζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον·
Ἡ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσπον ἐγὼ θῆν
Πρὶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλίνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τότε ζέγος, ἥ με παρῆμεν.
Φράζεό μεν τὸν, etc.

Ἰνθον γὰρ κήγῳν, ναὶ τὸν γλυκύν, ἦνθον, ἔρωτα,
Ἡ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοτε πορφυρέησι περιζώσρησιν ἐλατάν.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελεύνα.

Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τὰδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ εὐαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡϊθέοισι καλεῦμαι·
Εὐδοκὸν δ', εἴ κε μόνον τὸ καλὸν ζόμα τεῦ ἐφίλασα.
Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἂ θύρα εἴχετο μοχλῶ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὕμιας.
Φράζεό μεν τὸν, etc.

• Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρῶτον ὀφείλειν·
 Καί, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἴλει,
 ὧ γύναι, ἐσκαλίσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
 Αὐτῶς ἡμίφλεκτον. Ἔρωσ δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
 Πολλάκις Ἀφαίσιοιο σείλας φλογερώτερον αἴθει.

Φράζέό μεν τὸν, etc.

Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
 Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
 Ἄνερὸς. ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δὲ οἱ ἅ ταχυπειθῆς
 Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.
 Καὶ ταχὺ χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνεται, καὶ τὰ πρόσωπα
 Θερμότερ' ἢς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες αἰδύ.
 Χ' ὥς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
 Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἦνθομες ἄμφω.
 Κοῦτέ τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
 Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίσας
 Μάτηρ τὰς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιζοῦς,
 Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι
 Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὀκεανοῖο φέροισαι·
 Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται·
 Κῆτέ μιν αὐτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
 Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκέες ἰδμεν· ἀτάρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
 Ἀκράτῳ ἐπεχειτο, καὶ ἐς τέλος ὄχετο φεύγων·
 Καὶ φάτο οἱ ξεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσθεν.
 Ταῦτά μοι ἅ ξεῖνα μυθήσατο. ἔς δ' ἀλαθῆς.
 Ἡ γάρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
 Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
 Νῦν δὲ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτε νιν οὐδὲ ποκ' εἶδον.
 Ἡ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται·

Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσσομαι· αἱ δ' ἔτι κῆμέ
 Λυπῇ, τὰν Αἰδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραῇ.
 Τοῖά οἱ ἐν κίσσῃ κακὰ φάρμακα φαμί φυλάσσειν,
 Ἀσσυρίῳ, δέσποινᾳ, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὀψενὸν τρίπε πώλους,
 Πότινι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέζαν.
 Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχρος· χαίρετε δ', ἄλλοι
 Ἀσῆρες, εὐκῆλοιο κατ' ἄντυγα νυκτός ὀπαθοί.

ΑΙΠΟΛΟΣ ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ,

H

ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

ΚΩΜΑΣΔΩ ποτὶ τὸν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
 Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος ἐντάς ἐλαύνει.
 Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλამένη, βόσκει τὰς αἶγας,
 Καὶ ποτὶ τὸν κρᾶναν ἄγει, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
 Τὸν Λιδυκὸν κνᾶκωνα φυλάσσει, μὴ τυ κορύψῃ.

ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
 Παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἔρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
 Ἢ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμεν,
 Νύμφα, καὶ προγόνειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
 Ἡνίδε τοι δέκα μάλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
 ὧ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
 Θᾶσαι μὲν θυμολγές ἐμὸν ἄχος. αἶθε γινοίμην
 Ἀ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμην,
 Τὸν κισσὸν διαδύς καὶ τὸν πτέρην, ἃ τὺ πυκάσθῃ.
 Νῦν ἔγνω τὸν ἔρωτα· βαρὺς Διός· ἦ ῥά λαιάνας
 Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μέτρη·
 ὣς με κατασμήχων καὶ ἐς ὀρέον ἄχρῃς ἰάπτει.
 ὦ τὸ καλὸν ποθοῦῶσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυναόφρυ
 Νύμφα, πρόσπτυσθαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
 Ἔςσι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

Τὸν ζέφανον τίλαι με κατ' αὐτίκα λεπτά ποιησεῖς,
 Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλί φιλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδοισι σελίνους.
 Ἄ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσορος; οὐχ ὑπακούεις;
 Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆγα ἀλειῦμαι.
 Ὡπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς.
 Κῆκα μὰ' ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκται
 Ἐγνων πρᾶν, ὅκ' αὖ μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
 Ἀλλ' αὐτως ἀπαλῶ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖω τάλανθ' ἀκοσκινομένης,
 Ἄ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβίτις; οὐνέχ' ἐγὼ μὲν
 Τὴν ὅλος ἔγχεμαι· τὴν δὲ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
 Ἢ μὰν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
 Τὰν με καὶ Ἄ Μέρμωνος Ἐριθακίς ἄ μελανόχρως
 Αἰτεῖ· καὶ δώσω οἱ, ἐπεὶ τὴν μοι ἐνδιαθρήπτῃ.
 Ἀλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. ἄρ' αὖ γ' ἰδησώ
 Αὐτάν; ἄσειμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθεῖς.
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.

Ἰππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
 Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυσεν· ἄ δ' Ἀταλάντα
 ὧς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.

Τὰν ἀγέλαν χὼ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους
 Ἐς Πύλον· ἃ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,
 Μάτηρ ἃ χάρισσα περίφρονος Ἀλφεισιβοίας.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν οὐρεσι μᾶλα νομεύων
 Οὐχ οὕτως ὠδωνὶς ἐπὶ πλείον ἄγαγε λύσσας,
 ὧς' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασθοῖο τίθηται;

Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα;
Ὅς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.

Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὴν δ' οὐ μέλει. οὐκέτ' ἀεῖδω,
Κειστῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ΝΟΜΕΙΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ δ'.

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΙΠΕ μοι, ὦ Κορύδων, τίνας αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἢ πᾶ ψε κρύδδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κίμῃ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βοκόλος ὤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἄλφειον ὤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κέρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἤμ' ἔφαθ' ἅ μᾶτῃρ Πολυθεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Κ' ὦχετ' ἔχων σκάπανον τε καὶ εἰκατι τουτόθῃ μάλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τῷς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλῃαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὥδε ποθεῖντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὖται τὸν βοσκῶλον ὡς κηκὸν εὖρον.

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Ἢ μὲν δευλαῖαί γε· καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λείλειπται
Τῷ-ἐκ· μὴ πρόικας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Οὐ δῶν· ἀλλ' ὅκᾳ μὲν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῷ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκομον ἀμφὶ Κάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δεπτὸς μὲν χῶ ταῦρος ὁ πύρρηνχος· αἶθε λάχουεν
Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα δύνοντι
Τῇ Ἠρᾷ τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Καὶ μὲν ἐς ζομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,

Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ· βασιεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων
Εἰς Αἶδαν, ὅκx καὶ τὸ κακῶς ἠράσσαο νίκας.
Χά σύριγξ εὐρώτῃ παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξω.

ΚΟΡΪΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πίσαν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμὶν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελιττίας,
Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὐ δὲ τὰ Πύρρῳ.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἂ Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον, ἅπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδῶκοντα μόνος κατεδάισατο μάσδας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας
Τᾶς ὀπλάς, κῆθωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναικες
Μακρὸν ἀνέκυσαν, χῶ βοκόλος ἐξεῖλασσαν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὡ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασιύμεσθ'· ὅσον αἴγες ἐμὶν φίλαι, ὅσπον ἀπέσθας.
Αἱ αἱ τῷ σκληρῷ μάλα θαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγγει.

ΚΟΡΪΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἶθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσεῖω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θάλλον τρώγοντι τὰ δύσσοα· σίτθ' ὁ λίσπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἄ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἔσκαοῦεις;
 Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα θωσῶν,
 Εἰ μὴ ἅπει τουτῶθεν. ἴθ' αὖ πάλιν ἄθε ποθέρπει.
 Εἴθ' ἦν μοι ροικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῷ Διός· ἄ γὰρ ἄκανθα
 Ἄρμοι μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὥς δὲ βαθεῖαι
 Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί. κακῶς ἄ πόρτις ὄλοιτο.
 Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ρά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ, ναι, τοῖς οὐνχεσσειν ἔχω τέ νιν· ἄθε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὅσσίχον ἐς τὰ τύμματα, καὶ ὀλίκαν ἄνθρα θαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχο, Βάττε.
 Ἐν γὰρ ὄρει ῥάχμοι τε καὶ ἀσπάλθοι κομόωνται.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἴπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἢ ῥ' ἔτι μύλλαι
 Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτῖδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀχμαῖν γ', ὦ δειλαῖε· πρόωαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθῶν
 Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κτελέμβανον, ἄμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὐ·γ', ἄνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
 Ἐγγύθεν ἢ Πιάνεσαι κακοκνήμεισιν εἰσῶδει.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰσαγγαλίον εἰ.

ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑὶ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰγεῖς ἐμαὶ τήνων τὸν ποιμένα τὸν Σωβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ κάκος ἔχθρ' ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κρᾶνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τὸν μευ τὰν σύριγγα πρῶτον κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὴν γὰρ πόκα, θῶλε Σωβάρτα
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύθωνι
Ἀρκί τοι καλάμας αὐλὸν πομπύσθεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ' λεύθερε, τίν' δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπέ Κομάτα.
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δισπότηϊ ἥς τοι ἐπέδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίχ' ἔθυσσε
Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγαν· τὴν δ', ὦ κακὴ, καὶ τότε' ἐτάκεν
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λαισθιχὰ γυμνὸν ἔθηκας.

ΔΑΚΩΝ.

Οὐ μάν, οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Δάκων
 Τὸν βαίταν ἀπίδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἥ κατὰ τήνας
 Τὰς πέτρας, ὠνθρωπε, μανείς ἐς Κραῖθιν ἀλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μάν, οὐ ταύτας τὰς λμνάδας, ὦ ἴγαθῆ, Νύμφας,
 (Αἶτ' ἐμὶν Διοί τε καὶ εὐμενέες τελέθουσιν,)
 Οὐ τευ τὰν σύρτεγγα λαθὼν ἐκλεψῆ Κομάτας.

ΔΑΚΩΝ.

Αἶ τοι πιεῦσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
 Ἄλλ' οὖν αἶχα λῆς ἔριφον θέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδὲν
 ἱερὸν) ἀλλὰ γέ τοι διαείσομαι, ἔζε κ' ἀπειπης·

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Υς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤριστ' ἠνίδε κεῖται
 Ὀριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὸ τὸν εὐδοτον ἀμνὸν ἔριδι.

ΔΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμεν;
 Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρεύσας
 Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δηλστ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅς τις νικαστὴν τὸν πλατίον, ὥς τὸ, πεποῖθαι,
 Σφῶξ βομβῶν τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ οὐ τοι
 Ὀριφος ἰσοπαλὴς· τὸ (ἴδ' ὁ τράχος οὗτος) ἔρισδε.

ΔΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλλεται· ἄδιον ἄσῃ
 Τὰδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τάλσσεα ταῦτα καθίζας.

Ψυχρὸν ὕδωρ τῆναι καταλείβεται· ὧδε πεφύκει
Ποία, χ' ἀσιβάς ᾄδει, καὶ ἀπρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἄλλ' οὐ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τὺ με τολμῆς
Ὅμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιδέλπεν, ὅν ποκ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδιδασκον. ἴδ' ἄ χάρις ἐς τί ποθήρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΔΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὐτῶς;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίχ' ἐπύμιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγες· αἱ δὲ χίμαιραι
Δῖδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τρέγος αὐτάς ἐτρύπη.

ΔΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὕδὲ ταφείης.
Ἀλλὰ γὰρ ἔρφ' ὧδ', ἔρπε· καὶ ὕστατα βωκολιχεῖς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἐρψῶ τῆναι· τουτῷ δρύες· ὧδε κύπειρος,
ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσαι μέλισσαι·
Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῷ κράναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
Ὀρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἅ σκια οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἅ πίτυς ὑψόθεν κώνους.

ΔΑΚΩΝ.

Ἢ μὲν ἀρνακίδας τε καὶ εἰριζ τᾷδε πατησεῖς,
Δίχ' ἐνθης, ὕπνω μαλακώτερα. ταὶ δὲ τραχεῖαι
Ταὶ παρὰ τιν ὀσθοντι κακώτερον, ἢ τὺ περ ὀσθεῖς.

Στασώ δὲ χρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς Νύμφαις· στασώ δὲ καὶ ἀδελφὸς ἄλλον εἰλαῖω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἱ δὲ καὶ τὸ μόλῃς, ἀπαλὸν πτέρην ὥδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπείσσειται δὲ χιμαῖρᾶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὴν μαλακώτερα τετράκις ἄρνῶν
Στασώ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχούσας.

ΔΑΚΩΝ.

Αὐτόθι μοι ποτέρισθε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσθε·
Τὰν στυτοῦ πατίων, ἔχε τὰς θρύας. ἀλλὰ τις ἄμμε
Τίς κρενέϊ; αἰθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὥδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνῳ ποτιδύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἱ λῆς, τὸν δρυτόμον βωσρήσομες, ὅς τὰς ἐρείκας
Τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσσεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

ΔΑΚΩΝ.

Βωσρέομες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ κέλει νιν.

ΔΑΚΩΝ.

Ἴθ', ὦ ξένη, μακρὸν ἄκουσον
Τῇδ' ἐνθόν· ἄμμε γὰρ ἐρίσσομες, ὅς τις ἀρείων
Βωκολιασάς ἐντι. τὸ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνης, μήτ' ἄν τὸ γὰ τοῦτον ὀνέσης.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναί, ποτὶ τᾶν Νυμφῶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτα

Τὸ πλεόν ἰθύνης, μήτ' ὦν γὰ τῷδε χαρίζη.
 Ἄ δέ τοι ἁ ποίμνα τῷ Θουρίῳ ἐντὶ Συδάρτα·
 Εὐμάρα δὲ τὰς αἴγας ὀρής, φίλε, τῷ Συβαρίτα.

Δ Α Κ Ω Ν.

Μή τὺ τις ἠρώτα, ποτὶ τῷ Διὸς, αἶτε Συδάρτα,
 Αἴτ' ἐμόν ἐσι, κίχικε, τὸ ποίμνιον; ὥς ἄλλος ἐσσί.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθία πάντ' ἀγορεύω,
 Κούδην καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

Δ Α Κ Ω Ν.

Εἴα λέγ', εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὔθις·
 Ζῶντ' ἄφες. ὦ Παιᾶν, ἧ ζωμῦλος ἦσθα, Κομάτα.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ταὶ Μῶσαι με φιλεῦντι πολὺ πλεόν ἢ τὸν ἀοιδὸν
 Δάφνιν. ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

Δ Α Κ Ω Ν.

Καὶ γὰρ ἔμ' ὀπόλλων φιλείε μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
 Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Πλὴν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἴγας ἀμείλω,
 Καί μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, Τάλαν, λίγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

Δ Α Κ Ω Ν.

Φεῦ, φεῦ, Δάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἰκατι πληροῖ
 Τυρῶ, καὶ τὸν ἀναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίσα,
 Τὰς αἴγας παρελῶντα, καὶ ἄδύ τι πεππυλιάσδει.

ΔΑΚΩΝ.

Κῆμέ γάρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λῆϊος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείτ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἄλλ' οὐ σύμβλητ' ἐς κινόσθετος οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνθηρα παρ' αἰμασιαῖσι πεφύκει.

ΔΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γάρ οὐδ' ἀκύλοις ὄρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Δεπρὸν ἀπὸ πρῖνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κῆγὼ μὲν θωσῶ τᾶ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκυύθῃ καθελὼν· τινεὶ γάρ ἐφίσδει.

ΔΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὀππόκα πεξῶ
Τῶν οἶν τῶν πελλάν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός·

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνῳ ταὶ μηκάδες· ὥδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάπναιες τοῦτο γεώλοφον, ἅτε μυρίκαι.

ΔΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κῶναρος, ἔ τε Κυναίθα;
Τουτὲι βοσκῆσεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐντὶ δὲ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἐντὶ δὲ κρητῆρ,
Εργὸν Προξίτελης· τᾶ παιδί δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΔΑΚΩΝ.

Χ' ἄμῃν ἐντὶ κύνων φιλοποιέμενος, δε λύκος ἄγχει·
Ὦν τῷ παιδί διδοῖμι, τὰ θηρία πάντα διώκειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἱ τὸν φραγμὸν ὑπερπηθῆτε τὸν ἄμῃν,
Μὴ μεν λωβάσθητε τὰς ἀμπέλους· ἐντὶ γὰρ ἄβαι.

ΔΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττερες, ὀρῆτε, τὸν αἰπὸλον ὡς ἐρεθίσθω·
Οὕτω κ' ὑμεῖς θῆν ἐρεθίσθετε τοὺς καλαμευτάς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισῶ τὰς θασυτέρους ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

ΔΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισῶ τοὺς κανθάρους, οἱ, τὰ Φωλῶνδα
Σύκα κατατρύγοντες, ὑπηνέμιοι ποτίζονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἢ οὐ μέμνησ', ὅτ' ἐγὼν τυ κατήλασα, καὶ τὸ στυγρῶς
Εὖ ποτε πεγγλίζου, καὶ τὰς θρυοὺς εἶχεο τήνας;

ΔΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμνημι· ὅσα μὲν ποτε τῶνδε τυ θάσας,
Εὐμέρας ἐπέθης, καλῶς μάλα τευτὸ γ' ἴσται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἢδη τις, Μόρσων, πεκραίνεται· οὐχὶ παρήσθην;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κήγῳ μὲν κνίσθω, Μόρσων, τινά· καὶ τὸ δὲ λεύσσεις.
 Ἐνθὼν τὰν κυκλάμενον ὄρουσέ νυν ἐξ τὸν Ἄλαιντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ρεῖτω γάλα, καὶ τὸ δὲ, Κραθι,
 Οἶνω κορφύροις, τὰ δὲ τ' οἰσία καρπὸν ἐνέικαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥεῖτω χ' ἅ Συβαρίτις ἔμιν μέλι, καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
 Ἄ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾶ κλπιιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταῖ μὲν ἡμαὶ κύτισόν τε καὶ αἰγίλον αἴγης ἔδουσι,
 Καὶ σχένον παπτόντι, καὶ ἐν κομάροις κέονται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἡμαῖς οἷεσι πάρεσι μὲν ἅ μελίτεια
 Φέρεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὥς ῥόδα κισσὸς ἐπανθεῖ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὸν οὐκ ἐφίλασε,
 Τῶν ὧτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ Εὐμήθευς ἔραμαι μέγα· καὶ γάρ ὅκ' αὐτῷ
 Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ Σεμιτόν, Λάκων, ποτ' ἀχθόνα κίσσας ἐρίσθην,
 Οὐδ' ἔποπας κύνοισι· τὸ δ', ὦ τάλαν, ἐσσι φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι χίλομαι τὸν ποιμένα. τὴν δὲ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὸ δὲ, Θύσας
Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμφῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσω πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κήγῶν γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαῶ
Καττῶ Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
Ἀνυσάμην τὰν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὕμνῳ ἀλεῦμαι.
Αἴγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὕμνε
Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἐνδοθὶ κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύπτιλος, εἴ τιν' ἔχευσεῖς
Τὰν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γέ με καλλιεῖρῃσαι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μὴ τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ'.

ΔΑΜΟΪΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑΜΟΪΤΑΣ καὶ Δάφνης ὁ Βοῦκόλος εἰς ἓνα χώρον
 Ὅτ' ἄν' ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἥς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
 Πυρρὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
 Ἐσθόμενοι θέρους μέσφ' ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
 Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνης, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισθεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἅ Γαλάτεια
 Μάλοισιν, θυσέρωτα τὸν αἰκόλον ἄνδρα καλεῦσα·
 Καὶ τύ νυν οὐ ποθορῆσθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
 Ἀδέα· συρίσδων· πάλιν ἄδ', ἴδε, τὰν κύνα βάλλει,
 Ἄ τοι τᾶν οἶων ἔπεται σκοπός· ἃ δὲ βαῦσθαι
 Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δὲ νυν καλὰ κύματα φαίνει,
 Ἄσυχ' ἀκαχλάζοντος ἐπ' αἰγυλοῖο θέοισιν.
 Φράζω, μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνέμαισιν ἐρούση
 Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χροᾶ καλὸν ἀμύξῃ.
 Ἄ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
 Ταὶ καπυροὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρους ἀνέκα φρύττει·
 Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
 Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἥ γὰρ ἔρωτι
 Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
 Τῷ δ' ἐπὶ Δαμοίτασιν ἀνεβάλλετο, καὶ τὰδ' ἄειδεν.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποιμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε,
 Κοῦ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἔνα γλυκύν, ὃ ποθόρῃμα
 Ἔς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τηλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων,
 Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέσσι φυλάξῃ.
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρῃμι,
 Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμί γυναῖκ' ἔχεν· ἃ δ' αἶψα
 Ζαλοῖ μ', ὦ Παιῶν, καὶ τάσσεται· ἐκ δὲ θαλάσσης
 Οἰσρεῖ παπταίνουσα ποτ' ἄντρ' αὖ τε καὶ ποτὶ ποιμνας.
 Σίγα δ' ὕλαστέιν νυ καὶ τᾷ κυνί· καὶ γάρ, ὅκ' ἤρων
 Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ρύγχος ἔχουσα.
 Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιῦντά με πολλὰκι πεμψεῖ
 Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλασῶ θύρας, ἔξε κ' ἐμόσση
 Αὐτά μοι σορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
 Καὶ γὰρ θῆν οὐδ' εἶδος ἔχει κακόν, ὥς με λέγοντι.
 Ἢ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, (ἧς δὲ γαλάνα
 Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἃ μίαν κῆρα
 (ὧς παρ' ἐμὴν κέκρεται) κατεφαίνετο· τῶν δὲ τ' ὀδόντων
 Λευκοτέρων αὐγὰν Παρίας ὑπέφανε λίθοιο.
 ὧς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρίς εἰς ἐμὸν ἔπτυσσα κόλπον·
 Ταῦτα γὰρ ἃ γραῖα με Κοτυτταρίς ἐξεδίδαξεν,
 Ἄ πρὶν ἀμάντεσι παρ' ἱπποκόωντι ποταύλει.
 Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοῖτας ἐφίλασε.
 Χὼ μὲν τῷ σύρεγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
 Αὖλει Δαμοῖτας, σύριγξ δὲ Δάφνης ὁ βώτας·
 Ὄρχευντ' ἐν μαλακᾷ ται πόρτις αὐτῖνα ποίαι·
 Νίκη μὲν οὐδ' ἄλλος, ἀκίσσεται δ' ἐμένοντο.

ΘΑΛΥΣΙΑ, Η ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ΄.

Ἦν χρόνος ἀνικ' ἐγγόν τε καὶ Εὐκρίτος ἐς τὸν Ἄλαντα
 Ἐρκομες ἐπὶ πόλιν· σὺν δὲ τρίτος ἄμιν Ἀμύντας·
 Τῷ Διοί γάρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος,
 Κ' Ἀντιγένης, δύο τέσσα Λυκάπτος· εἴ τί παρ' ἐσθλὸν
 Χαῖν· τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῷ
 Χάλαμος, Βούριντος δὲ ἐκ ποδὸς ἄλλα κράναι,
 Εὐ γ' ἐνερασάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταῖ δὲ παρ' αὐτῶν
 Δίγειροι πετέλει τε εὐσκιον ἄλσος ἔφαινον,
 Χλωρεῖσιν πετάλοισι κατηραρές κομώουσαι.
 Κοῦπω τὰν μεσάτων ὁδὸν ἄνιμες, οὐδὲ τὸ σάμα
 Ἄμιν τῷ Βρασιῖδα καταφαίνεται, καὶ τιν' ὀδίταν
 Ἐξέλας σὺν· Μοίσασις Κυδωνικὸν εὐρομας ἄνδρα,
 Ὀνομα μὲν Δυζίδαν, ἧς δ' αἰκέλας· οὐδὲ κί τις μεν
 Ἠγροίτῃσι ἰδὼν, ἐπεὶ αἰκὺλα ἔφαχ' ἔειπαι·
 Ἐκ μὲν γὰρ λαπίου θασύτρυχος εἶχε τράγους
 Κνακὸν δέρμ' ἄμοισι, νῆας ταμίσατο ποτὶ σθδον·
 Ἀμφὶ δὲ οἱ στήθεσσι γέρον· ἐσφίγγετο πύπλος·
 Ζωσῆρι πλαταρῶ· ῥοπαλὸν δ' ἔχεν ἀγροκλαίον
 Δεξιτερῇ κερμένον, καὶ μ' ἀτράμας εἶπε σισαρίως
 Ὀμματι μειδιδόντι — γέλως δὲ οἱ εἶχετο χεῖλος —
 Σιμυχίδα, πᾶ δὲ τὸν μεσσαμέριον πόδας ἔλας,
 Δύκα δὲ καὶ σκυρὸς ἐφ' αἰμασιαῖσι παθεύδει,

Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυθαλλίδες ἠλαίνονται;
 Ἡ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεται; ἥ τιως ἄζων
 Λανὸν ἐπιθρώσκει; ὥς τευ ποσὶ νισσομένοιο
 Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἄρβυλίδεσσιν ἀΐδει.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείψην· Ἀνκίδα φίλε, φάντι τὺ πάντες
 ἔμμεν συρίκταν μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν,
 ἔν τ' ἀμνητέρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
 Ἀμέτερον· καὶ τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
 ἔλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ᾗδε Θαλυσιάς· ἥ γὰρ ἑταῖροι
 Ἄνδρες εὐπέπλωι Δαμάτερι δαῖτα τελευτῶντι,
 Ὀλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
 Ἀ δαίμων εὐκριθὼν ἀνεπλήρωσεν ἁλῶν.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γάρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ αἶώς)
 Βωκολιασθώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὄνασσει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν ζόμα, κῆμ' λέγοντι
 Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δὲ τις οὐ ταχυπειθής,
 Οὐ Δᾶν· οὐ γάρ πω; κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
 Σκαλίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ, οὔτε Φιλητᾶν,
 Ἀείδων; βάρβαρος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσθω.
 Ὡς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, αἰδὼ γελᾶσας,
 Τάν τοι, ἔφα, κορύναν θωρύττομαι, οὔνεκεν ἐσσι
 Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
 Ὡς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅς τις ἐρευνῇ
 Ἴσον ὄρευσ κορυφᾷ τελίσσαι δόμον Ὀρομίδοντος,
 Καὶ Μοισᾶν ὄρνιθες, ὅσοι, ποτὶ Χίον ἀοιδὸν
 Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς;
 Σμικχίδα· κίγῳ μὲν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρίσκει
 Τοῦθ' ὅ; τι πρὸν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
 Ἔσσειται Ἀ γέλασχετι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,

Χῶτακ' ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὕγρα διώκη
 Κύματα, κ' ὠρίων δ' ἐπ' Ὀκεανῷ πόδας ἴσχη,
 Αἶψα τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
 ῥύσσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·
 Χ' ἄλκυόνης σφρεσύνντι τὰ κύματα, τῶν τε Θάλασσαν,
 Τὸν τε νότον, τὸν τ' εὖρον, δς ἔσχατα φονία κινεῖ·
 Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταῖτε μάλισα
 Ὀρύχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἄλως ἄγρα·
 Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλήναν
 Ὄρια πάντα γένοιο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἴκοιτο.
 Κήγῳ, τῆνο κατ' ἄμαρ, ἀνήθινον, ἥ ῥοδόεντα,
 Ἡ καὶ λευκοῖων ζέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω
 Τὸν Ἡτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυσῶ,
 Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
 Χ' ἄ ζιβάς ἐσσεύεται πεπυκασμένα ἐς' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύζα τ', ἀσφοδῆλ' τε, πολυγνάμπτῳ τε σέλινῳ.
 Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
 Δὲταῖσιν κυλλέεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
 Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἰς μὲν, Ἀχαρνεύς·
 Εἰς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἄσπῃ,
 ὧς ποτατὰς ξενίας ἠράσσατο Δάρνις ὁ βώτας,
 Χ' ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνηυν,
 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο,
 Εὖτε χιών ὡς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον,
 Ἡ Δῖω, ἥ ῥοδόπαν, ἥ Καύκασον ἐσχατόεντα·
 Αἰσεῖ δ', ὡς ποτ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
 Ζωὸν ἐόντα, κακῆσιν ἀτασθαλίησιν ἄνακτος,
 ὧς τέ νιν αἰ σμαῖ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
 Κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἀνθεσσι μέλισσαι,
 Οὔνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χεῖρ νείκερ.

Ὡ μακαρίζῃ Κομάτα, τὸ θῆν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
 Καὶ τὸ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὸ, μελισσᾶν
 Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὄριον ἐξεπόμενος.
 Αἴθ' ἐπ' ἐπεὶ ζωοῖς ἐναρίθμιοις ὤφελος ἦμεν,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὄρεα τὰς καλὰς αἴγας,
 Φωνᾶς εἰσαίων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
 Ἀδὺ μελισσόμενος κατακέλισο, θεῖς Κομάτα.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰκὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὐθις
 Κηγὼν τοι ἐφάματ'· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆμέ διδάξαν· ἀν' ὄρεα βοσκομένους
 Ἐσθλὰ, τὰ που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον· ἄγεγε φάμα·
 Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μὲν' ὑπεύροχον, ᾧ το γεραίρεν·
 Ἀρξέεμ'· ἄλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.
 Σμεχχίδα μὲν Ἑρῶτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δευλὸς
 Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἶλεος αἴγες ἔρανται.
 Ὠρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῃ,
 Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον· οἶδεν Ἄρις,
 Ἐσθλὸς ἀνὴρ μὲν' ἄρις, ὃν οὐδὲ πῦν αὐτὸς ἀεῖδεν
 Φοῖβος σὺν φόρμεγγι παρὰ τρεπύδουσι μεγαίρει,
 Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἶθετ' ἔρωτι.
 Τόν μοι, Πάν, ὁμόλας ἔρατὸν πίδον· ὅς τε λόλογχας,
 Ἄκλητον τήνοιο φῖλας ἐς χεῖρας ἐρείσας,
 Εἴτ' ἐς' ἄρα Φιλίνος ὁ μαλθακός, εἴτε τις ἄλλος.
 Κῆν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ᾧ Πάν φίλε, μὴ τί το παῖδες
 Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμων
 Τανίκα μαζίσσουσιν, ὅτε κρία τυτθὰ παρήν·
 Εἰ δ' ἄλλως νεύσας, κατὰ μὲν χρεά πάντ' ἐνύχασσι
 Δακνόμενος κνάσαις, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις,
 Εἴης δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χιίματι μέσσω
 Ἐβρον πὰρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου,

Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιοπίσσι νομεύουσιν,
 Πίτρη ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκίτι Νεῦλος ὀρατός.
 Ὑμμε δ' Ἰετίδος καὶ Βυθλίδος αἰὺ λεπόντες
 Νᾶμα, καὶ οἰκῦντες Ξανθῆς ἑδος αἰπὺ Διώνας,
 Ὡ μάλισιν ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
 Βάλλετ' μοι τόξῳσι τὸν ἡμερόεντα Φιλίπον,
 Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δῶσμος οὐκ ἔλεϊ μεν.
 Καὶ δὴ μὲν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
 Αἱ, αἱ, φαντί, Φώλιν· τό ται καλὸν ἄνθος ὑποῖρεϊ.
 Μήκετι τοι φρουρούμε· ἐπὶ προθύροισιν, ἄρατε,
 Μηδὲ πάδας τρέβωμε· ὁ δ' ἄρθριος ἄλλον ἀλέπτωρ
 Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀντηραῖσι διδοίη·
 Εἷς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριξε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίερας·
 Ἄμμι δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραῖα τε παρσίη,
 Ἄτις ἐπαφύσσοισα τὰ μὲν καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.

Τόσσ' ἐφάμην· ὁ δέ μοι τὸ λαγωδῶλον, αἰὺ γελᾶξας,
 Ως πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤκασεν ἡμερ.
 Χώ μιν, ἀποκλίνας ἐπ' ἄριστερά, τὸν ἐπὶ Πύξας
 Εἶρ' ὁδὸν αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκρετος εἰς Φρασιδάμω
 Στραφθέντες, χώ καλὸς Ἀμύντεχος, ἔν τε βαθείαις
 Ἀδείας σχίνοιο χαμπυσίαν ἐκάλυπτο·
 Ἐν τε νοτμάτοισι γεγαθότες οἰκαίροισι.
 Πολλὰ δ' ἄμμι υπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
 Αἰγυριοι πετάλει τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κέλευσθε.
 Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροθαμνίσιν αἰθαλίωνας
 Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἅ δ' ὀλολυγὼν
 Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βράτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις·
 Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔξενε τρυγῶν·
 Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσι.

Πάντ' ὥσθ' ἐν θύρῃσι μάλα πίνους, ὥσθ' ἐν ὀπώρας.
 Ὅχλαι μὲν παρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μάλα
 Δαψιλῶς ἄμμι' ἐκλύθητο· τοὶ δ' ἐκέρχυντο
 Ὀρπακας βραδυλοῖσι καταδρίθοντες ἔρασθε.
 Τετράετες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
 Νύμφαι Κασαλίδες Παρνασίον αἶπος ἔχουσιν,
 Ἄρα γέ πα τοῖόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
 Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρον ἐξάσατο Χείρων;
 Ἄρα γέ πα τήνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπω
 Τὸν κρατερὸν Πολύφαιμον, ὃς ὄρεσι νῆας ἔβαλλε,
 Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
 Οἶον δὴ τόκα πῶμα διεκρανῶσατε, Νύμφαι,
 Βωμῶ παρ Δάματρος ἀλωάδος; ἃς ἐπὶ σωρῶ
 Αὐθις ἐγὼ πᾶξαιμι μέγα πτύον· ἃ δὲ γιλάξαι,
 Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχουσα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ῥ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΔΚΑΣ, ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΑΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
 Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλας.
 Ἄμφω τῶγ' ἤτην πυρρότριχῳ, ἄμφω ἀνάβω,
 Ἄμφω συρίσδεν δεδαμημένῳ, ἄμφω αἰίδεν.
 Πρῶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλας·

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Μυκητῶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι αἰῆσαι;
 Φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θείω αὐτὸς αἰίδων.
 Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνης τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Πομπὰν εἰροπόκων ὄϊων συρικτὰ Μενάλα,
 Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' αἰίδων.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ πεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θῆς γ' ἰσομάτορα ἀμύνον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πῶκα ἀμύνον· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ
 Χ' ἂ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ', ἃν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 Ταύταν καταθέιν· τὰ δὲ τῷ πατρός σου καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἢ μὲν τοι κίγῃ σύριγγ' ἔχῃ ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
 Πρώαν νῦν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 Τοῦτον, ἐπεὶ κἀλχιμός γε διατρηθεὶς διέτμαξεν.
 Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἴσσεται ἀμύνει;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμεν,
 ὅτι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὕλακτεῖ.

Χ' οἱ μὲν παῖδες αὔσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·

Χ' οἱ μὲν παῖδες αἶσιδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.

Πρῶτος δ' ὢν αἶσιδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας.

Ἔττα θ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις αἰοιδᾶν

Βωκολικῶν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος·

ΜΕΝΑΔΕΑΣ.

Ἄγρια καὶ ποταμοὶ, ἔπειν γίνος, αἶ τι Μενάλας
 Παρ' ποχ' ὁ συρικτὰ προσφυλὲς ἔσσε μέλος,
 Βόσκειτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δέ ποκ' ἔνθη
 Δάφνης ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κράναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἵπερ ὁμοῖον
 Μουσίσδει Δάφνης ταῖσιν ἀηδονίσι,
 Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλας
 Τῇδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἀφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΔΕΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
 Οὐθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 Ἐνθ' ἃ καλὰ παῖς ἐπιτίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,
 Χὼ ποιμᾶν ξηρὸς τανόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐνθ' οἷς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
 Σμάναα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
 Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη
 Χὼ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΔΕΑΣ.

Ὡ τράγε, τᾶν λευκῶν αἰγῶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
 Μυρίον, ὦ σμαῖ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
 Ἐν τήνῳ γὰρ τήνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλω,
 ὧς Πρωτεύς φώκας, καὶ Διὸς ὦν, ἔνευε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γῆν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τέλαντα

Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυθαλλίδες ἡλαίνονται ;
 Ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεται ; ἢ τιὼς ἄζων
 Λανὸν ἐπιθρώσκει ; ὥς τευ ποσὶ νισσομένοιο
 Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἄρβυλίδεσσιν αἰεῖται.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείψην· Λυκίδα φίλε , φαντὶ τὺ πάντες
 ἔμμεν συρίκταν μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν ,
 ἔν τ' ἀμνητῆρσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
 Ἀμέτερον· καὶ τοι , κατ' ἐμὸν νόον , ἰσοφαρίσδεν
 ἔλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσιάς· ἢ γὰρ ἱταῖροι
 Ἄνδρες εὐπέπλω Δαμάτερι δαῖτα τελευτῇ ,
 ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ σφισι πίονι μέτρῳ
 Ἄ δαίμων εὖκριθον ἀνεπλήρωσεν ἁλῶν.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ , (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς , ξυνὰ δὲ καὶ αἶψα)
 βωκολιασθώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὄνασσει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν ζόμα , κῆμὲ λέγοντι
 Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δὲ τις οὐ ταχυπειθής ,
 Οὐ δᾶν· οὐ γὰρ πῶ ; κατ' ἐμὸν νόον , οὔτε τὸν ἐσθλὸν
 Σακελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ , οὔτε Φιλητᾶν ,
 Ἀείδων , βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
 Ὡς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος , ἀπὸ γελᾶξας ,
 Τᾶν τοι , ἔφα , κορύναν δωρύντομαι , οὐνεκεν ἐσσι
 Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
 Ὡς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται , ὅς τις ἐρευνῇ
 Ἴσον ὄρευσ κορυφᾷ τελείσαι δόμον Ὀρομέδοντος ,
 Καὶ Μοισᾶν ὄρνιθες , ὅσοι , ποτὶ Χίον ἀοιδὸν
 Ἀντία κοκκύζοντες , ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Ἄλλ' ἄγε , βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς ,
 Σμιγχίδα· κῆρῳ μὲν , ὄρη φίλος , εἴ τοι ἀρέσκει
 Τρυθ' ὅ ; τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
 Ἔσσειται Ἀγέσνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλᾶναν ,

Χῶταν ἐφ' ἐσπερίους ἐρίφοις νότος· ὕγρα δ' ὠήκη
 Κύματα, κ' ὠρίων δ' ἐπ' ὠκεανῷ πόδας ἴσχη,
 Αἶκ' ἐν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
 Ῥύσπται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·
 Χ' ὠκυόνας ζορεσύνντι τὰ κύματα, τὰν τε θάλασσαν,
 Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, δς ἔσχατ' ἀγκυρία κινεῖ·
 Ἀλκυόνες, γλυκυαῖς Νηρηΐσι ταῖτε μέλιχα
 Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσας τέ περ ἐξ ἀλὸς ἄγρα·
 Ἀγέαννακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μετυλλάναν
 Ὄρια πάντα γένοιτο, καὶ εὐπλοον ὄρμον ἱκοίτο.
 Κήγῳ, τῆνο κατ' ἄμαρ, ἀνήθινον, ἥ ῥοδόεντα,
 Ἡ καὶ λευκοίων ζέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω
 Τὸν Ἡτελατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
 Πάρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρουεῖ,
 Χ' ἂν ζεῖός ἐσσεῖται πεπνυκασμένα ἐξ' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύζα τ', ἀσφοδῆλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
 Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγέαννακτος,
 Αὐταῖσιν κυλλέεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
 Αὐλησεύντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
 Εἷς δέ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἀσπεί,
 Ὡς ποτα τᾶς ξενίας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
 Χ' ὥς ὄρος ἀμφοπολεῖτο, καὶ ὥς δρύες αὐτὸν ἐθρήνην,
 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο,
 Εὖτε χυὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον,
 Ἡ Ἄθω, ἥ Ῥοδόπαν, ἥ Καύκασον ἐσχατόεντα·
 Αἴσει δ', ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
 Ζωὸν ἐόντα, κακῆσιν ἀτασθαλίησιν ἄνακτος,
 Ὡς τέ νιν αἰ σιμαὶ λειμῶνόθε φέρβον ἰοῖσαι
 Κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἀνθεσσι μέλισσαι,
 Οὐδενὰ οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ ζόματος χεῖ νεκτρ.

Ὡ μακαριεῖ Κομάτα, τὺ θῆν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
καὶ τὺ κατεπλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ, μελισσᾶν
κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.

Αἰθ' ἐπ' ἐρεῦ ζωοῖς ἐναριθμιοῦ ὥφελες ἦμεν,
ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμειον ἀν' ὄρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἄδῃ μελισσόμενος κατακέλισο, θεῖς Κομάτα.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὐθις
κῆγ' ὦν τοῖ ἐφάμην· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κῆμ' αἰδάξαν ἀν' ὄρεα βοσκομένοντα
Ἔσθλα, τὰ πεν καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον· ἄγασγε φάμα·
Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπεύροχον, ᾧ τυ γεραίρειν·
Ἀρξυμ'· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοῖσαις.
Σιμυχίδα μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δεῖλός
Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἶαρος αἶγες ἔρανται.
Ἦρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῃ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγγνοις ἔχει πόθον· οἶδεν Ἄρις,
Ἔσθλός ἀνὴρ μέγ' ἄρις, ὃν οὐδὲ πεν αὐτὸς αἰδεῖν
Φοῖβος σὺν φόρμυγι παρὰ τριπόδοισι μεγαίρει,
ὥς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀρέον αἶθερ' ἔρωτι.
Τόν μοι, Πάν, Ὀμόλας ἔρατὸν πίδον ὅς τ' ἰλόγηχας,
Ἄκλητον τήνοια φῖλας ἐς χεῖρας ἐρείσεις.
Ἔτ' ἔς' ἄρα Φιλίνος ὁ μαλθακός, εἴτε τις ἄλλος.
Κῆν μὲν ταυθ' ἔρδοις, ὦ Πάν φίλε, μή τί τυ παῖδες
Ἀρκάδιοι σκίλλαισι ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμων
Τανίκα μαρτίσθουιν, ὅτε κρία τυτθὰ παρείη·
Εἰ δ' ἄλλως νεύσεις, κατὰ μὲν χροῶ· πάντ' ὀνύχισσι
Δακνόμενος κνάσαις, καὶ ἐν κυδαῖσι καθεύδοις,
Εἴης δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ὄρεσι χεῖματι μέσσω
Ἔβρον πᾶρ ποταμόν, τετραμμένους ἐγγύθεν ἄρκτου,

Ἐν δὲ Ξέροι πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπῃσσι νομεύουσιν,
 Πέτρῳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκίτι Νεῖλος ὁρατός.
 Ὑμμεῖς δ' Ὑπερίδης καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λελόντες
 Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες Ξανθάς ἔδος αἰπὺ Διώνας,
 ὧ μάλοισιν ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
 Βάλλετέ μοι τῶξαισι τὸν ἡμερόεντα Φύλινον,
 Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δῶσιμαρος οὐκ ἔσει μιν.
 Καὶ δὴ μὲν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
 Αἰ, αἰ, φαστί, Φύλιν· τό ται καλὰ ἄνθος ὑπορρεῖ.
 Μηκέτι τοι φρουρέωμε· ἐπὶ προθύροισιν, ἄρατε,
 Μηδὲ πάδας τρέβωμε· ὁ δ' ἄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
 Κοκκύσδων νάρκαυσιν ἀνηραῶσι διδοίη·
 Εἰς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἀγχοῖτο παλαίστρας·
 Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραῖα τε παρεῖν,
 Ἄτις ἐπεφύσσοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.

Τόσσ' ἐφάμην· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβάλον, ἀδὺ γελάξας,
 Ως πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἡμεῖς.
 Χώ μιν, ἀποκλίνας ἐπ' ἄριστερά, τὸν ἐπὶ Πύξας
 Εἶρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκρίτος ἐς Φρασιδάμῳ
 Στραφθέντες, χεῖ καλὸς Ἀμύντεχος, ἔν τε βαθείαις
 Ἀδείας σχίνοιο χαμπυρίσιν ἐκλίνθημεν,
 Ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαυθέες οἰκαρέοισι.
 Πολλαὶ δ' ἄμμεν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
 Αἵγειροι πετῆλαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἔξ ἄντροιο κτειθεόμενον κελάρυσδε.
 Τοὶ δὲ ποτὶ σκυραῖς ὀροθαμνίσιν αἰθαλίωνες
 Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἅ δ' ὀλολυγὼν
 Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύξεσκεν ἀκάνθαις·
 Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγῶν·
 Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Πάντ' ὥσθ' ἐν Ξέροις μάλα πίονος, ὥσθ' δ' ὀπώρας.
 Ὄχλαι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μάλα
 Δαψιλέως ἄμμι ἐκλυθέτο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
 Ὀρπακας βραχύλοισι καταβρίθοντες ἱρασθε.
 Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
 Νύμφαι Κασαλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχουσιν,
 Ἄρά γ' ἐπὶ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
 Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐξάσατο Χείρων;
 Ἄρά γ' ἐπὶ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
 Τὸν κρατερὸν Πολύφαιον, ὃς ὄρεσι νῆας ἔδραλλε,
 Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεύσαι,
 Οἶον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,
 Βωμῶ παρ Δάματρος ἀλωάδος; ἃς ἐπὶ σωρῶ
 Αὐθις ἐγὼ πᾶξαιμι μέγα πτύον· ἃ δὲ γελᾶσαι,
 Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχουσα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ῥ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΔΚΑΣ, ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΑΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
 Μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
 Ἄμφω τῶγ' ἤτην πυρρότριχῳ, ἄμφω ἀνάβω,
 Ἄμφω συρίσδεν δεδαμημένῳ, ἄμφω αἰίδεν.
 Πρῶτος δ' ὢν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Μυκητῶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι αἰῆσαι;
 Φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θείλω αὐτὸς αἰίδων.
 Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνης τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Πομπὰν εἰροπόκων ὄϊων συρικτὰ Μενάλκα,
 Οὐποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' αἰίδων.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Χρήσθεις ὦν ἐσιδεῖν, χρήσθεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσθω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσθω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ πεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θῆς γ' ἱσομέτορα ἀμύνον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόντα ἀμύνον· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μεν
 Χ' ἁ μήτηρ· τὰ δὲ μάλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεύντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ', ὅν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 Ταύταν καταθείην· τὰ δὲ τῷ πατρός σου καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἢ μὲν τοι κίγῃ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
 Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν ὀάκτυλον ἀλγῶ
 Τοῦτον, ἐπεὶ κλάμῳς γε διαπραχθεὶς διέτμαξεν.
 Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπέκτος ἴσσεται ἀμείων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλίσσωμες,
 ὧς ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλακρὸς ὕλακτεῖ.

Χ' οἱ μὲν παῖδες αὔσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
 Χ' οἱ μὲν παῖδες αἰδον, ὁ δ' αἰπόλος ἦθελε κρῖναι.
 Πρῶτος δ' ὧν αἰδεῖ λαχὼν ἰύκτα Μενάλκας.
 Ἔττα δ' ἀμυιβαίνῃ ὑπελάμβανε Δάφνης αἰοιδᾶν
 Βωκολικᾶν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος·

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Ἄγρια καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἶ τι Μενάλας
 Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφυλὲς ἔσσε μέλος,
 Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθῇ
 Δάφνις ἔχων θαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κράναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἵπερ ὁμοῖον
 Μουσίσσδαι Δάφνις ταῖσιν ἀηδόνισι,
 Τοῦτο τὸ βοσκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλας
 Τῷδ' ἀγάγῃ, χαιρὼν ἀφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
 Οὔθата πλήθουσιν, καὶ τὰ νῆα τρέφεται,
 ἔνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,
 Χὼ ποιμᾶν ξηρὸς τανόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἔνθ' οἷς, ἐνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἐνθα μέλισσαι
 Σμάκεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
 ἔνθ' ὁ καλὸς Μῶλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη
 Χὼ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

ὦ τράγε, τᾶν λευκῶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βέβθος ὕλας
 Μυρίον, ὦ σμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
 ἔν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μῶλω,
 ὧς Πρωτεύς φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνευε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τέλαντα

Εἴη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θείειν ἀνέμων·
 Ἄλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
 Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὸν ἐς ἄλλα.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' ἀνύχμος,
 ὄρνισιν δ' ὑσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
 Ἄνδρὶ δὲ παρθενηκᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
 Οὐ μόνος ἡράσθη· καὶ τὴν γυναικοφίλας.

Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
 Τὰν πυμάταν δ' ᾧδ' οὕτως ἐξᾶρχε Μενάδικας.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Φεῖδεν τῶν ἐρίφων, φεῖδεν, λύπε, τῶν τοκάδων μευ,
 Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτῶ.
 ὧ Δάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
 Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθείως σὺν παιδί νύμοντα.
 Ταὶ δ' οἷες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
 Ποίας· οὔτε καμῖσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύπται.
 Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὐθατὰ πλήσατε πᾶσαι,
 ὧς τὸ μὲν ὥρως ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
 Δεύτερος αὖ Δάφνης λεγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κᾶμ' ἐκ τῷ ἄντρῳ σύνοφρος κόρα ἐχθρὴς ἰδοῖσα
 Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἡμες ἔφασκεν·
 Οὐ μὲν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
 Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶπον.
 Ἄδει' ἅ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺν τὸ πνεῦμα.
 Ἄδῃ δὲ χῶ μόσχος γαρεύεται, ἀδῃ δὲ χ' ἅ βῶς·
 Ἄδῃ δὲ τῷ θέρειος παρ' ὕδωρ ρέον αἰθριοκοιτεῖν.

Τᾷ δρυὶ τὰί βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα·
 Τᾷ βοῖ δ' ἄ μύσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
 ὧς οἱ παῖδες ἄισαν, ὃ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν·

ΔΙΠΟΔΟΣ.

Ἄδῃ τι τὸ ζόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
 Κρέσσον μελπομένῳ τεῦ ἀκονέμεν ἢ μέλι λείχεν.
 Λάσδεο τὰς σύργγας· ἐνίκησας γὰρ αἰείδων.
 Αἱ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξει,
 Τήναν τὰν μιτύλαν θωσῶ τὰ διδακτρά τοι αἶγα,
 Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
 ὧς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
 Νησίσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
 ὧς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
 ὦτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖς' ἀπάχοιτο.
 Κῆκ τούτῳ Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρῶτος ἔγχετο,
 Καὶ νύμφαν, ἄκρηθος ἐὼν ἔτι, Ναῖδα γᾶμεν.

ΝΟΜΕΥΣ Ἡ ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

Εἰδύλλιον 9'.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ΝΟΜΕΥΣ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΔΕΟ, Δάφνι· τὸ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρῶτος,
 ᾠδᾶς ἄρχεο πρῶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
 Μόσχως βωσὶν ὑφίντες, ἐπὶ ζείραισι δὲ ταύρωσ.
 Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκειντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο,
 Μηδὲν ἀτμαγελεύντες· ἡμῖν δὲ τὸ βουκολιάσθω
 ἔμποθεν· ἄλλοτε δ' αὖθις ὑπακρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄδῃ μὲν ἄ μόσχος γαρύεται, ἄδῃ δὲ χ' ἄ βῶς,
 Ἄδῃ δὲ χ' ἄ σύριγξ, χαὶ βουκόλος, ἄδῃ δὲ κήγών.
 Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν ζεῦξ· ἐν δὲ νένασται
 Λευκᾶν ἐκ θαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
 Λιψὸν κόμαρον τρωγούσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
 Τῷ δὲ Ξέρους φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
 Ὅσπον ἐρῶντε πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.
 Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἡμῖν· οὕτω δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μάτερ ἡμᾶ, κήγῳ καλὸν ἄντρον ἐνοικίω
 Κολίαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δὲ τοι ὅσσ' ἐν ὄνειρῳ
 φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χημαίρας·

Ὡν μοι πρὸς κεφαλῇ καὶ παρ' ποσὶ κῆρα κεῖνται.
 Ἐν πυρὶ δὲ θρυνῶ χορία ζῆσι, ἐν πυρὶ δ' αὔαι
 Φαγοὶ χειμαίνοντο· ἔχω δὲ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν
 Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τὰν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἄγρὸς,
 Αὐτοφυῆ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
 Τήνῃ δὲ ζρόμβῳ καλὸν ὄσρασκον, οὗ κρείας αὐτὸς
 Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
 Πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὁ δ' ἐγκαναχίσατο κόχλῳ.
 Βωκολικαὶ Μῶσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾧδάν,
 Τὰν ποτ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεϊσα νομεῦσι.
 Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυθόνα φύσης.
 Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακί δὲ μύρμαξ,
 Ἰρηκες δ' ἱρήξιν· ἐμὴν δ' Ἄ Μῶσα καὶ ᾧδά.
 Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνοος,
 Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνης γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 Ἄνθεα, ὅσπον ἐμὴν Μῶσαι φίλαι· οὐς γὰρ ὀρεῦντι
 Γαθεῦσαι, τώσδ' οὔτι ποτὶ θαλίσσατο Κίρκῃ.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι.

ΜΙΔΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΡΓΑΤΙΝΑ βουκαῖε, τί νῦν, ὦ 'ζυρέ, πεπόνθης;
 Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρίν ἄγεις·
 Οὔθ' ἅμα λαιοτομείς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπη,
 ὥσπερ οἷς ποιμένας, τὰς τὸν πόδα κάκτος ἐτυψεν·
 Ποῖός τις δειλὸν τὸ καὶ ἐκ μέσῳ ἅματος ἐσση,
 ὃς νῦν ἀρχόμενος τὰς αὐλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῖδων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτερράμνω,
 Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τιτὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΔΩΝ.

Οὐδαμά· τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΔΩΝ.

Μηδὲ γε συμβαίνει· χαλεπὸν χορίω κύνα γυῖσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἔγω, ὦ Μῖδων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.

ΜΙΑΩΝ.

Ἐκ πίθῳ ἀντλιῆς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἄλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάροτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπέρῳ ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΑΩΝ.

Τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται ;

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἄ Πολυδῶτα ,

Ἄ πρὸν ἀμώνισσι παρ' ἱπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΑΩΝ.

Εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὦν ἐπεθύμεις.

Μάντις τοι τὰν νύκτα χροῖζεται ἁ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαι μ' ἄρχῃ τύ· τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλούτος,

Ἀλλὰ καὶ ὦ φρόντιζος Ἔρω· μὴδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΑΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὸ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον ,

Καὶ τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλου· ἄδιον οὕτως

Ἐργαξῇ· καὶ μὲν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινὰν μοι

Παῖδ'· ὦν γὰρ χ' ἄψῃσθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.

Βομβύκα χαρίσσεια, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,

Ἰσχάν, ἀλιόκανυον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Καὶ τὸ ἶον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·

Ἄλλ' ἔμπαρ ἐν τοῖς ζεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.

Ἀ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
 Ἀ γέρας τῶροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημαι.
 Αἰθεῖ μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι.
 Χρῦσοι ἀμφοτέρωι κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτῃ·
 Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἡ ῥόδον, ἡ τύγε μᾶλον,
 Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ κακὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
 Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀσράγαλοι τεῦς,
 Ἀ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μᾶν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΑΩΝ.

Ἡ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς·
 Ως εὖ τὰν ἰδεῖν τὰς ἀρμονίας ἐμέτρησεν.
 Ὡ μοι τῷ πύγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
 Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ θείῳ Λυτιέρᾳ·

Δάματ' ἐκ πολὺ καρπε, πολὺς αἶχον, τοῦτο τὸ λαῖον
 Εὐεργόν τ' εἶη καὶ κάρπιμον ὀττιμάλισα.
 Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
 Εἴπη, σύκνοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.
 Ἐς βορέην ἄνεμον τὰς κόρθους ἀτομὰ ὕμμεν
 Ἡ ζέφυρον βλέπτει· πιαίνεται ὁ ζάχυν οὕτως.
 Σίτον ἀλοιῶντας φεύγει τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
 Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλισα.
 Ἀρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένῳ κορυθαλλῷ·
 Καὶ λήγει, εὐδοντος· ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
 Εὐκτὸς ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
 Τὸν τὸ πιεῖν ἐγγεῖντα· πάρεσι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.
 Κάλιον, ὧ πικελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἔψειν·
 Μὴ πικτήμας τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμνον.
 Ταῦτα χρὴ μοχθεῖντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας ἀεῖδεν·
 Τὸν δὲ τεόν, βουκαῖε, πρέπει λιμνηρὸν ἔρωτα
 Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' ἐνὶ ὄρθρουοῖσα.

ΚΥΚΛΩΨ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΟΥΔ' ἔννεν τὸν ἔρωτα περὶ φάρμακον ἄλλο,
 Νεκία, οὐτ' ἔγχρισον (ἐμὶν δοκεῖ), οὐτ' ἐπίπασον,
 Ἡ ταί Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδύ
 Γίνεται ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρῆν δ' οὐ ῥάδιον ἐξί.
 Γινώσκων δ' οἶμαί τυ καλῶς, ἱατρὸν ἐόντα,
 Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.

Οὕτω γοῦν ῥάϊζα διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
 Ὠρχαῖος Πολύφαιμος, ὅκ' ἤρατο τὰς Γαλατίας,
 Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ ζέμα τὼς κροτάφους τε·
 ἤρατο δ' οὐτὰ ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ πεκύναις,
 Ἀλλ' ὀλοαῖς μυκταῖς ἀγνῆτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλὰ μὲν ταῖς οἷς ποτὶ ταῦτιον αὐταὶ ἀπῆνθον
 Χλωρᾶς ἐκ βοτάνης· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν αἰίδων,
 Αὐτῷ ἐπ' αἰῶνος κατετάκτο φυκιοῖσσας,
 Ἐξ αὐῆς, ἔχθισον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος,
 Κύπρεος ἐκ μεγάλας, τὸ οἱ ἥπατι πάζε βέλεμον.
 Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε· καθιζόμενος δ' ἐπὶ πέτρᾳς
 Ἰψηλᾶς, ἐς πόντον ὀρέων, αἰεὶ τοι καῦτα·

Ὡ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέων' ἀποβάλλῃ;
 Λευκοτέρα πακτιάς ποτιδῆν, ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός,
 Μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρῶντέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
 Φοιτῆς δ' αὐθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·
 Οἴχη δ' εὐθύς ἰοίσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.

Φεύγεις δ', ὥσπερ οἷς πολὺν λύκον ἀθρόασα.
 Ἡράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον
 Ἥνθες ἐμᾶ σὺν μητρὶ, Ξέλοις' ὑακίνθινα φύλλα
 Εἰς ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
 Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τὸ καὶ ὕστερον οὐδέ τι πω νῦν
 Ἐκ τήνῃ δύναμαι· τιν' δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.

Γινώσκω, χαρίσσεα κόρα, τίνος οὔνεκα φεύγεις·
 Οὔνεκα μοι λασία μὲν ἑφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 Εἰς ὧτός τέταται ποτὶ θώτερον ὥς μία μακρά·
 Εἰς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεσι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλῃ.
 Ἄλλ' ὡὗτός, τοιοῦτός ἐόν, βοτὰ χίλια βόσκω,
 Κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον γάλα πίνω·
 Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
 Οὐ χειμῶνος ἄκρῳ· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθεῖς αἰεὶ.
 Συρίσθην δ' ὥς οὔ τις ἐπίσσαι ὥδε Κυκλώνων,
 Τιν', τὸ φέλοισιν γλυκύμαλον, ἀμὰ κήμαυτὸν αἰεῖδων
 Πολλὰκι νυκτὸς ἀορί. τρέφω δὲ τοι ἑνδεκα νεβρώς,
 Πάσας ἀμνοφόρους, καὶ σκύμνους τέσσαρας ἄρκτων.
 Ἄλλ' ἀπὲν τὸ περ' ἄμμε, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσόν·
 Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
 Ἄδειον ἐν τῶν τε περ' ἐμῶν τὰν νύκτα διαξείς·
 Ἐντὶ δάφναι τήνῃ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυκάρισσιν.
 Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἡ γλυκύκαρπος·
 Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδέσδροις Αἴτνα
 Λευκὰς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
 Τίς μὲν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο;
 Αἱ δὲ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμεν,
 Ἐντὶ θεοῦς ζῦλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
 Καυόμενος δ' ὑπὸ τεῦ, καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχόμεν,
 Καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.

Ω μοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκν' ἡ μάτηρ βράχχι' ἔχοντα,
 ὣς κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χέρα τευ ἐφίλασα,
 Αἰ μὴ τὸ ζόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἡ κρίνα λευκά,
 Ἡ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρους, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
 ὣς' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῖμαι,
 Αἶμα τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ὥδ' ἀφίκηται·
 ὣς κεν ἴδω τί ποθ' ἂν κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμμιν.
 Ἐξένοιο, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο,
 (Ὅσπερ ἐγὼν νῦν ὥδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
 Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμῖν ἅμα, καὶ γὰρ ἀμείλγειν,
 Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον θριμείαν ἐνεῖδα.
 Ἡ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ·
 Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μευ,
 Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρώσά με λεπτὸν ἔοντα.
 Φασὶ τὸν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
 Σφύσθεν· ὡς ἀνιὰθῃ, ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμαι.
 Ὡ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Αἶψ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 Τοῖς ἄρνεσσι φέρεις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
 Τὰν παρσοῖσαν ἀμείλγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
 Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
 Πολλὰὶ συμπαίσθεν με κόραι τὸν νύκτα κέλονται,
 Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακούσω.
 Ἀηλονότ' ἐν τᾷ γὰρ κήγῶν τις φαίνομαι ἡμῖς.
 Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποιμαίνειν τὸν ἔρωτα,
 Μουσιόδων· ῥᾶεν δὲ διᾶγ', ἡ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΑΙΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ'.

ἭΛΥΘΕΣ, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτη σὺν νυκτὶ καὶ ἡοῖ,
 ἦλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι χαράσκουσιν.
 Ὅσπον ἔαρ χειμῶνος, ὅσπον μᾶλλον βραδυλοία
 ἦδιον, ὅσπον ὅς σε σφετέρης λασσιωτέρῃ ἀρνός,
 Ὅσπον παρθενικὴ προφέρει τριγᾶμοιο γυναικὸς,
 Ὅσπον εὐαφροτέρῃ μόσχου νεβρός, ὅσπον ἀηδῶν
 Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτῃ πεπενηνῶν.
 Τόσπον ἔμ' εὐφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
 Ἠέλιου φρύττοντος ὀδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
 Εἰθ' ὅμαλοι πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔρωτες
 Νῶϊν, ἐπισσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδῇ.

Δοιῶ δὴ τινε τῷδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
 Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἰσπνιλος, φαίη χῶ' μυκλαίσδων.
 Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἰποι, αἶταν.
 Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσω ζυγῶ, ἥ ῥα τότε ἦσαν
 Χρύσειοι πάλοι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιλεθείς.
 Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γάρ, ἀγήρῳ
 Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίησιν ἔπειτα
 Ἀγγεῖλειαν ἐμοὶ τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα.

Ἢ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος αἵτησιν
 Πᾶσι διὰ ζόματος, μετὰ δ' ἡθίοισι μάλισα.
 Ἀλλ' ἥτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες

Ἔσπονθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ σὶ τὸν καλὸν αἰνῶν
 Ψεύδεα ῥηνὸς ὕπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
 Ἢν γὰρ καὶ τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀδελφεὶς εὐθύς ἔθηκας,
 Διπλάσιον δ' ὠνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆνθον.

Νισαῖοι Μεγαῖες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
 Ὀλβιοι οἰκοῖντε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περὶ ἄλλων
 Ξείνων ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
 Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀλλήλες εἶαρι πρώτῳ
 Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
 Ὃς δὲ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη,
 Βριθόμενος σφάλλουσιν εἶναι πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν.
 Ὀλβιος, ἕως καὶ σὶ φιλήματα κτεῖνα διαίτῃ.
 Ἢ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπέβοσρεῖ,
 Δυδῆ ἴσον ἔχειν πτέρη σόμα, χρυσὸν ὅποιον
 Πεύθονται, μὴ φάυλον, ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

ΥΛΑΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Οὐχ ἄμιν τὸν ἔρωτα μύνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκῆμες,
 Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
 Οὐχ ἄμιν τὰ καλὰ πρῆτοις καλὰ φαίνεται ἡμεῖς,
 Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αἴριον οὐκ ἐπεροῖμεν·
 Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκοπαρθεὺς υἱός,
 ὅς τὸν λιν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἥρατο παιδὲς,
 Τῷ χαρίεντος Ἰλα, τῷ τὰν πλοκαμίδα φορεῦντας,
 Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὥστι φίλον νῆα,
 Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοιδίμος αὐτὸς ἔγεντο·
 Χωρὶς δ' οὐδέποχ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιτο,
 Οὐδ' ὅκχ' ἅ λεύκεππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς αἶας,
 Οὐδ' ὅπότ' ὀρτάλεχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρώεν,
 Σεισαμένως πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεῦρω·
 Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἶη,
 Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἁλᾶθρον ἄνδρ' ἀποβαίη.
 Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
 Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἄρις ἦες συνέποντο,
 Πασάν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὣν ὀφελός τι,
 Ἰκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὴν Ἰαολκὸν
 Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρώϊνας·
 Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ἰλας εὐδρον ἐς Ἀργῶ,
 Ἄτις Κυανεῶν οὐχ ἤφατο συνδρομάδων ναῦς,
 Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσεδραμε Φᾶσιν,

Αἰσὶς ὧς, μέγα λαΐμα, ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσαν.
 Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδης, ἰσχυαῖα δὲ
 Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένον εἶαρος ἦδη·
 Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο Δεῖος ἄωτος
 Ἡρώων, κοίλῃ δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργῶ
 Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι·
 Εἴσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἐνθα Κιανῶν
 Αὐλακας εὐρύνοντι βόες τρίθοντες ἄροτρον.
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ Θίνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 Διωλῖνοί· πολλοὶ δὲ μίαν φορέσαντο χαμεύναν.
 Λιμῶν γάρ σφιν ἔπειτο, μέγα ριβάδεσσιν ὄνειαρ·
 ἔνθεν βούτομον ὄξυ, βαθύν δ' ἐτάμνοντο κύπειρον.
 Κῶχεθ' Ἰλας ὁ ἑσπθός ὕδωρ ἐπιδόρκιον οἰσῶν
 Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀσεμφεῖ Τελαμῶνι,
 (Οἱ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἐπὶ δαίνυντο τράπεζαν)
 Χάλκεον ἄγχοις ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
 Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ Θρία πολλὰ πεφύκει,
 Κυάνεόν τε χελιδόνιν, χλοερὸν τ' ἀδίακτον,
 Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιπυνῆς ἄγρωσις·
 ἔδρατι δ' ἐν μέσσω Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δεῖναι θεαὶ ἀγροιώταις,
 Εὐνίκα, καὶ Μαλίς, ἔαρ θ' ὀρώωσα Νυχτεία.
 ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῶ πολυχανοδεία κρωσσύν,
 Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πάσαι ἐφυσαν·
 Πασάων γὰρ ἔρωις ἀπάλας φρένας ἀμφοκαλύψεν.
 Ἀργεῖῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπτε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 Ἀθρόος, ὥς ὅτε πυρρὸς ἀπ' οὐρανῷ ἤριπεν ἀσθήρ
 Ἀθρόος ἐς πόντον· ναύταις δὲ τις εἶπεν ἑταῖρος,
 Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιείσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχουσιν

Δακρυδέντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπίεσσιν·
 Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
 ᾔχετο, Μαιωτικὴ λαβὼν εὐκαμπία τόξα,
 Καὶ ρόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνθανε δεξιτερὰ χεῖρ.
 Τρίς μὲν ὕλαν αὔσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαμῆς·
 Τρίς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἔκτετο φωνή·
 Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἶδετο πόρρω.
 ὣς δ' ὁπότε· ἠὐγέμενος ἀπόπροθι λίς ἰσκαύσας
 Νεβρῶ φθεγξαμένης τις ἐν ὄρεσιν, ὠμοφάγος λίς,
 Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἔτομοτάτην ἐπὶ δαῖτα·
 Ἡρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτουσιν ἀκάνθαις
 Παιδα ποθῶν δεδόνато, πολὺν δ' ἐπιλάμβανε χώρον.
 Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. ὠλόμενος ὅσσ' ἐμύγησεν
 Ὀρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
 Ναῦς μένειν ἄρμεν' ἔχουσα μετάρσια τῶν παρεόντων.
 Ἰζία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
 Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ᾗ πόδες ἄγον, ἐχώρει
 Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.
 Οὕτω μὲν κάλλιπος ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
 Ἡρακλῆην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιπονάυταν,
 Οὐνεκον ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ·
 Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἔκτε Φᾶσιν.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, Ἡ ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 87.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

ΧΑΙΡΗΝ πολλά τὸν ἄνδρα θυώνυχον.

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Ἀλλὰ τὸ αὐτόν,

Αἰσχίν

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες αὐχὺ ὡς λῶσα, θυώνυχε.

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτός,

Χ' ὦ μύσαξ πολὺς οὗτος ἄρ', ἀναλείπει κικίνοι·

Τοιοῦτος πρόαν τις ἀρίστο Πυθαγορίδας,

Ὀχρὸς, κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἤμεν.

Ἦρατο μὲν καὶ τῆνος (ἡμῖν δοκεῖ) ὁπῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παῖσθεις ὦ γὰρ ἔχων· ἐμὲ δ' ἄχαριεσσα Κυνίσκα
ἔξαρσθαι· λασὼ δὲ μανεῖς ποκα, θρίξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν αἰεὶ τὸ, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὄξυς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν. ὥμως δ' εἰπὼν, τί τὸ καινόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὀργεῖος, κήγών, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἄπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομος ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμὲν. δύο μὲν κατέκοψα νεοσσῶς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῶξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἥς πότος ἀδύς.
Ἦθη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχειῖσθαι ἄκρατον,
Ἄττινος ἦθελ' ἑκάστος· ἔδει μόνον ὤττινος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδίδοκτο.
Αἰ δ' οὐδὲν, παρεόντος ἐμεῦ· τίς ἔχεν μ' ἐδόκεις νοῦν;
Οὐ φθηγῆ; λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
Χ' ἦθθα· εὐμαρέως καὶ ἀπ' αὐτῆς καὶ λύκον ἄψαις·
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Δάδα τῷ γείτονος υἱός,
Εὐμάκης, ἀπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν.
Τούτῳ τὸν κλύμενον κατετάκετο τήνον ἔρωτα.
Χ' ἅμιν τοῦτο δι' ὥτὸς ἔγεντό ποθ' ἥσυχά οὕτως·
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταια εἰς ἄνδρα γενεῶν.
Ἦδη δ' οὖν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βᾶθει ἡμες,
Χῶ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχῆς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἃ δὲ Κυνίσκα
Ἐκλαεν εξαπίνης θαλερώτερον ἢ παρὰ μητρί·
Παρθένος ἐξαίτης κόλπῳ ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὸ, θυώνιχε, πύξ ἐπὶ κόρρας
Ἦλασα, κέλλαν αὐθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλος,
ἔξω ἀπώγετο θάσσων. Ἐμὸν κακόν, οὗ τοι ἀρέσσω;

Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
 θάλπει φίλον· τήνῃ τὰ σὰ δάκρυα μάλα βέοντι.
 Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδῶν
 Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρειν·
 ὠκυτέρα μαλακῶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
 ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος, ἃ πόδες ἄγον.
 Αἶνος Δὴν λέγεται τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
 Εἴλατι ταῖδ', ὀκτὼ ταῖδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
 Σάμερον ἐνδεκάτα· ποτίθει δύο, καὶ δύο μάνες,
 ἔξ ὧ ἀπ' ἀλλήλων, οὐδὲ Θρακίῃ κίκαρμαι.
 Οἱ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῶκται·
 Ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοὶ,
 Λύσανοι Μεγαρηες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
 Κ' εἰ μὲν ἀποσέρξαμιν, τὰ πάντα κεν εἰς θεὸν ἔρποι·
 Νῦν δὲ ποθ', ὥς μῦς, (φαντὶ Θυώνιχες, γαύμεθα πίσσας.
 Χῶ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμυχανέοντος ἔρωτος,
 Οὐκ οἶδα· πλὴν Σῆμος, ὃ τᾶς Ἐπιχάλκου ἔρασθεις,
 Ἐκπεύσας, ὕγνις ἐπανήλθ', ἐμὸς ἡλικιώτας.
 Πλευσοῦμαι κήγων διακόντιος· οὔτε κάκιστος,
 Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμολῶς δὲ τις ὁ σρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὁφέλε μὲν χωρεῖν κατὰ νοῦν τὸν ὧν ἐπεθύμεις,
 Δισχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥς' ἀποδημεῖν,
 Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἔλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΔΙΣΧΙΝΗΣ.

Τᾶλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,

Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἀδύς·
 Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
 Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων,
 Οἷα χρὴ βασιλῇ· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
 Αἰσχίνα. ὥς' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
 Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβαπῶς
 Τολμασίης ἐπιόντα μένειν. Θρασὺν ἀσπιδιώταν,
 Ἄ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κροτάφοιν πελόμεσθα
 Πάχτες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὸν ἐς γένυν ἔρπει
 Λευκαίνων ὁ χρόνος. ποιῆν τι δεῖ, οἷς γόνυ χλωρόν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΓΣ, ΞΕΝΟΣ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐνδοῖ Πραξινοά;

ΕΥΝΟΗ.

Γοργὸν φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτὰ·
ἔμβλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

ἔχει κάλλιχα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζεῦ.

ΓΟΡΓΩ.

ὦ τὰς ἀδαμάτω ψυχᾶς. μόλις ὕμνοι ἐσώθεν,
Πραξινοά· πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδοφόροι ἄνδρες·
Ἄ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἐκαστέρῳ ἔμ' ἀπεινῆις.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦτ' ὁ πάρερος τήνος ἐπ' ἔσχατα γὰρ ἔλαδ' ἐνθῶν,

ΥΛΑΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Οὔχ' ἄμιν τὸν ἔρωτα μόνους ἔτεχ', ὡς ἐδοκῆμας,
 Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποτα τέκνον ἔγεντο·
 Οὐχ' ἄμιν τὰ καλὰ πρῶτοις καλὰ φαίνεται ἡμας,
 Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αἴριον οὐκ ἐσθρόμους·
 Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκοπαρθεὺς υἱός,
 ὅς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἥρατο παιδὲς,
 Τῷ χαρίεντος Ἰλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντες,
 Καί μιν πάντ' ἰδίδαξε, πατὴρ ὥστι φίλον νῖα,
 Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀειδύμος αὐτὸς ἔγεντο·
 Χωρὶς δ' οὐδέ ποτ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιτο,
 Οὐδ' ὅτχ' ἅ λεύκεππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς αἶας,
 Οὐδ' ὅπότ' ὀρτάσσετο μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶεν,
 Σεισαμέναις πτερά ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρω·
 Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπνοναμένος εἶη,
 Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινῶν ἄνδρ' ἀποβαίη.
 Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κώας Ἰήσων
 Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἄρις ἦες συνέποντο,
 Πασάν ἐκ πολίων προλεσγμένοι, ὣν ὀφελός τι,
 Ἰέτο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
 Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἠρωτῆνας·
 Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαιναν Ἰλας εὐδρον ἐς Ἀργῶ,
 Ἄτις Κυανεῶν οὐχ' ἤφατο συνδρομάδων ναῦς,
 Ἀλλὰ διεξείξε, βαθὺν δ' εἰσεδραμε Φᾶσιν,

Αἰετὸς ὧς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔζαν.
 Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πηλεΐαδης, ἰσχατιὰ δὲ
 Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἰαροῦ ἤδη·
 Τάμος ναυτιλίας μιννάσκειτο Δεῖος ἄωτος
 Ἡρώων, κοίλῃ δὲ καθιδρυθέντες ἐς Ἀργὴν
 Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι·
 Εἴσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντιίδος, ἔνθα Κιανῶν
 Αὔλακας εὐρύοντι βόας τρίβοντες ἄροτρον.
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ Θῖνᾳ, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 Δαιωνιοί· πολλοὶ δὲ μίαν ζορέσαντο χαμεύναν.
 Δαιμών γάρ σφιν ἔπειτο, μέγα ρεῖάδεσσιν ὄνειρα·
 ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν δ' ἐτάμνοντο κύπειρον.
 Κῶχθε' Ἰλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιθόρπιον οἰσῶν
 Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀζεμφεῖ Τελαμῶνι,
 (Οἱ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἐπὶ δαίνυντο τράπεζαν)
 Χάλκειον ἄγχοις ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
 Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ Θρία πολλὰ πεφύκει,
 Κυζικέον τε χελιδόνιον, χλοερὸν τ' ἀδίκαντον,
 Καὶ Θάλλοντα σέλινα, καὶ εὐλείωνός τε ἄγρωσις·
 ἔδδει δ' ἐν μίσσῳ Νύμφαι χαρὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δεῖναι Δεαὶ ἀγροιώταις,
 Εὐνίκα, καὶ Μάλις, ἔαρ δ' ὀρώωσα Νυχτεία.
 Ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπέχε ποτῶ πολυχανδέα κρωσσόν,
 Βάψαι ἐπετρώμενος· ταὶ δ' ἐν χερσὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
 Πασάων γὰρ ἔρωις ἀπκλὰς φρένας ἀμφεκαλυψεν.
 Ἀργεῖῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπτε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 Ἀθρόος, ὥς ὅτε πυρρὸς ἀπ' οὐρανῷ ἤριπεν ἀσῆρ
 Ἀθρόος ἐς πόντον· ναύταις δὲ τις εἶπεν ἑταῖρος,
 Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιῆσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχουσιν

Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
 Ἀμφιτρωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί
 ὦχετο, Μαυωτιῆς λαβὼν εὐκαμπεία τόξα,
 Καὶ ρόπαλον, τό οἱ αἶν ἐχάνθανε δεξιτερὰ χεῖρ.
 Τρίς μὲν ὕλαν αὔσεν, ὅσον βαθύς ἦρυγε λαιμός·
 Τρίς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνά
 Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδόν, εἶδετο πόρρω.
 ὧς δ' ὅπότε· κῆρ γένειος ἀπόπροθι λίς ἱσακούσας
 Νεβρῶ φθεγξαμένης τις ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λίς,
 Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα·
 Ἡρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτουσιν ἀκάνθαις
 Παῖδα ποθῶν διεδόνατο, πολὺν δ' ἐπιλάμβανε χώρον.
 Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
 ὦρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
 Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχουσα μετάρσια τῶν παρεόντων.
 Ἰζία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
 Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ἅ πόδες ἄγον, ἐχώρει
 Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω Διὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.
 Οὕτω μὲν κάλλιπος ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
 Ἡρακλῆην δ' ἥρωες ἐκερτόμενον λιπονάυταν,
 Οὐνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ·
 Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, Ἡ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 18.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

ΧΑΪΡΗΝ πολλά τὸν ἄνδρα θυώνυχον.

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Ἀλλὰ τὸ αὐτὸν,

Αἰσχίν

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Χρόνιος; τί δὲ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῶρα, θυώνυχε.

ΘΥΩΝΙΚΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτός,

Χ' ὡ μύσαξ πολὺς οὗτος ἄρ', ἀναλίοι δὲ κικίνοι·

Τοιοῦτος πρόαν τις ἀρίκτο Πυθαγορίδας,

Ὀχρὸς, κένυπόδατος Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.

Ἦρατο μὲν καὶ τῆνος (ἔμιν δοκεῖ) ὅπτω ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παῖσθες ὡ γὰρ ἔχων· ἐμὶ δ' ἄ χαρίεσσα Κυνίσκα

Ἰβρίσθαι· λασῶ δὲ μανεῖς ποκα, θρίξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν αἶν' τὸν φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, δῆϋς,
Πάντ' ἔθελον κατὰ ραῖον. ὥμως δ' εἰπὸν, τί τὸ κακόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὠργεῖος, κήρῳ, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἄπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομος ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἡμῖν. δύο μὲν κατέκοψα νεοσσῶς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῶξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἥς πότος ἀδύς.
Ἥθη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχειῖσθαι ἄκρατον,
Ἦγνος ἦθελ' ἑκάστος· ἔδει μόνον ὥτινος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο.
Αἰ δ' οὐδέν, παρσόντος ἑμεῦ· τίς ἔχεν μ' ἐδόκεις νοῦν;
Οὐ φθιγῆ; λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
Χ' ἦθθα· εὐμαρτίως καὶ ἀπ' αὐτῆς καὶ λύχνον ὀψαίς·
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Δάδα τῷ γείτονος υἱός,
Εὐμάκης, ἀπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν.
Τούτῳ τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα.
Χ' ἡμῖν τοῦτο δι' ὥτ' ὅς ἔγεντό ποθ' ἥσυχ' αὐτῶς·
Οὐ μὲν ἐξήταξα, μάται' εἰς ἄνδρα γενεῶν.
Ἦδη δ' οὖν πόσιος τοῖ τέτταρες ἐν βάθει ἡμες,
Χῶ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχῆς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἃ δὲ Κυνίσκα
ἔκλειν εξαπίνης θαλερώτερον ἢ παρὰ μητρί·
Παρθένος ἐξαίτης κόλπῳ ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγὼν, τὸν Ἰσῆς τὸν, θυώνιχε, πύξ ἐπὶ κόρρας
ἤλασα, κέλλαν αὐθις· ἀνείρυσασα δὲ πέπλος,
ἔξω ἀπώχετο θάσσον. Ἐμὸν κακόν, οὗ τοι ἀρέσσω;

Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκόπιος· ἄλλον ἰοῖσα
 θάλπε φίλον· τήνῃ τὰ σά δάκρυα μάλα ῥέοντι.
 Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
 Ἄψορρον ταχυνὰ πέττειται, βίον ἄλλον ἀγείρειν·
 Ὀκυτέρα μαλακῆς ἀπὸ διφρακτος ἔδραμε τήνῃ
 ἰθὺ δέ' ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος, ἧ πόδες ἄγον.
 Αἶνος θῆν λέγεται τις, ἔδω καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
 Εἵκατι ταῖδ', ὀκτὼ ταῖδ', ἐνεία ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
 Σάμερον ἐνδεκάτα· ποτὶθεὶ δύο, καὶ δύο μᾶνες,
 Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλήλων, οὐδὲ Θρακίσι κέκαρμαι.
 Οἱ δὲ Δύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῶκται·
 Ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοὶ,
 Λύσανοι Μεγαρήες, ἀτμοτάτη ἐνὶ μοίρᾳ.
 Κ' εἰ μὲν ἀποσέρξαμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρποι·
 Νῦν δέ ποθ', ὡς μῦς, (φαντὶ Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.
 Χῶ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμνησάνοντος ἔρωτος,
 Οὐκ οἶδα· πλὴν Σῆμος, ὁ τᾶς Ἐπιγέλακου ἔρασθεῖς,
 Ἐκπεύσας, ὑγυῖς ἐπανήλθ', ἐμὸς ἡλεσώτας.
 Πλευσοῦμαι κήγῳν διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,
 Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμολὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὄφελε μὲν χωρεῖν κατὰ νοῦν τὸν ὦν ἐπεθύμεις,
 Αἰσχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκῇ, ὥς' ἀποδημεῖν,
 Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τάλλα δ' ἀνὴρ ποιός τις;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,

Εὐγνώμων, φιλέωστος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἀδύς·
 Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μάλλον·
 Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀναεύων,
 Οἷα χρη βασιλῆ'. αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
 Αἰσχίνα. ὥς' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
 Δῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακώς
 Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν. Θρασὺν ἀσπιδιώταν,
 Ἄ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ προτάφοιν πελόμεσθα
 Πάχτε· γηραλέοι, καὶ ἐπισχερῶ εἰς γένυν ἔρπει
 Λευκαίνων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ, οἷς γόνυ χλωρόν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΕΙΔΥΔΑΙΟΝ α.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΓΣ, ΞΕΝΟΣ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐνδοῖ Πραξινοῶ;

ΕΥΝΟΗ.

Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὁρη δίφρον, Εὐνοῶ, αὐτᾶ·
ἔμβλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

ἔχει κέλλιχα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζεῦ.

ΓΟΡΓΩ.

ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμιν ἐσώθην,
Πραξινοῶ· πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδοφόροι ἄνδρες·
Ἄ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἐκαστέρῳ ἔμ' ἀποιεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦτ' ὁ πάρερος τήνος ἐπ' ἔσχατα γὰρ ἔλαθ' ἐνθὼν,

Ἰλεόν, οὐκ οἴκησεν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
 Ἀλλάλαις, ποτ' ἔρην φθονερὸν κακὸν αἶν ἑμίο.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα· Διώννα, τοιαῦτα,
 Τῷ μικρῷ παριόντος· ὀρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότιαν· καλὰς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὲν τῆνος· πρῶαν, (λέγομεν δὲ πρῶαν θῆν
 Πάντα) νίτρον καὶ φύκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσθων,
 Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχης.

ΓΟΡΓΩ.

Χώμος ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ, Διοκλείδας.
 Ἐπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρῶν,
 Πέντε πόκις ἑλαβ' ἐχθίς, ἄπαν ρύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
 Ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεύ.
 Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
 Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκεύῳ χρῆμα καλὸν τι
 Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίῳ ὀλβία πάντα.
 Ὡν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπην ὦρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἶν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνυθρυπτε
 Θῆς πάλιν· αἱ γαλάαι μαλακῶς χρήσθοντι καθεύδῃν.
 Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
 Ἄδ' ὡς νᾶμα φέρει· θὸς ὁμως· μὴ πουλὺ, ἅπληξε,
 Ἐγχει ὕδωρ· θύσανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
 Παῦσαι· ὁκοῖα θεοὺς ἰδόνκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
 Ἄ κλᾶξ τὰς μεγάλας παῖ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχίς ἐμπερόναμα
 Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατίδα τοι ἄφ' ἰσῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσης, Γαργοῖ· πλέσιν ἀργυρίῳ καθαρῷ μνάς
 Ἡ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτίθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέδα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ναί· τὸ καλὸν εἶπας·

Ἐμπέχονεν φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
 Ἀμφίβες. οὐκ ἄξῳ τυ, τέκνον· μορμῶ, δάκνει ἵππος.
 Δάκρυε ὅσσο' ἐθέλεις· χυλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
 Ἐρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκόν, παῖσδε, λαβοῖσα,
 Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
 Ὡ θεοί, ὅσσοις ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάρημοι καὶ ἄμετροι.
 Πολλὰ τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
 Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ἑ τεκνῶν· οὐδαίς κακοεργὸς

Αελεύεται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτισί·
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κερδοταμένοι ἄνδρες ἱπαισθόν,
 Ἀλλάλοις ὀμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
 Ἄδιστα Γοργοί, τί γενώμεθα; τοῖ πτολεμικαὶ
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος· ἄνερ φίλος, μὴ με πατήσης.
 Ὅρθός ἐνέξῃ ὁ πυρρός· ἰδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσής·
 Εὐνόα, οὐ φονεῖ; διαχρησέεται τὸν ἄγοντα.
 Ὀνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὅπισθεν·
 Τοὶ δ' ἴδαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγερομαι ἤδη·
 Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμίεζα δεδοίκα
 Ἐκ παιδός· σπεύδωμες. ὅσος ὄχλος ἔμμιν ἐπιρρεῖ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Προσινθεῖν

Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί.
 Καλλίεζα παίδων, πείραξ θῆν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμός· ἃ πρεσβύτες ἀπώλετο θεσπέζουσα.

ΠΡΑΣΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' ἦραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσοις ὄμιλος.

ΠΡΑΣΙΝΟΗ.

Θεσπίσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὴν,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτῆ, μὴ τὴν πλανηθῆς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες ἀπρίξ· ἔχου, Εὐνόα, ἀμῶν.
ὦ μοι δευλαία, δίχα μεν τὸ Διρίστριον ἦδη
ἔσχισαι, Γοργοῖ. πότε τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
Εὐδαίμων, ἄνθρωπε, φυλάσσειο τὸ μπέχονόν μεν.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΣΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·

Ἰθυσὺνθ' ὥσπερ ὕς.

ΞΕΝΟΣ.

Θέρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΣΙΝΟΗ.

Κεῖς ὥρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἶης,
ἄμμε περιστῆλων· χρηστοῦ κ' εἰκτίρμονος ἀνδρός.
Θλίβεται Εὐνόα ἅμμεν· ἄγ', ὦ δευλαί, τὴν βιάξεν.
Κάλλισ'· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Δεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πόντι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
 Ποῖοι ζωογράφοι τὰ κριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
 ὧς ἔτυμ' ἐζήκанти, καὶ ὧς ἔτυμ' ἐνδνεῦντι,
 Ἐμψυχ', οὐκ ἐνφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὧς θαπτός ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται
 Κλισμῷ, πρᾶτον Ἰούλου ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
 Ὁ τριφιλάτος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Πύσασθ', ὦ δύσανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι·
 Τρυγόνες ἐκκναισύντι, πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τιν, εἰ κωτίλαι εἰμῆς;
 Πισσάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
 ὧς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμῆς ἄνωθεν,
 ὧς καὶ ὁ Βελλεροφών· Πελοποννησιγὶ λαλεῦμες·
 Δωρίσθεν δ' ἔξεσι, δοκῶ, τοῖς Δωρίεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ, Μελιτῶδες, δὲ ἀμῶν καρτερός εἴη,
 Πλὴν ἐνός· οὐκ ἄλγῳ, μὴ μοι πνεῖάν ἀπομύξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰδεῖν
 Ἀ' τᾶς Ἀργείας Θυγάτηρ πολυῖδρις ἀοιδός,
 Ἄτις καὶ Σπέρχην τὸν ἰάλεμον ἠρίευσσε·
 Φθεγγεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΤΥΝΗ ΛΟΙΔΟΣ.

Λέσποιν', ἂ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,

Δίπεινάν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
 Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνι ἀπ' ἀνάνω Ἀχίροντες
 Μηνὶ θυωδεκάτῃ μαλακαίποδες ἄγαγον Ἰφραι,
 Βάρδισαι μακάρων, ὦραι φίλαι, ἀλλὰ ποθεῖναι
 Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖσιν αἰεὶ τι φόροισαι.
 Κύπρι Διωνυαία, τὸ μὲν ἀθανάτων ἀπὸ θνατῶν,
 Ἀνθρώπων, ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερονίκαν,
 Ἀμβροσίαν ἐς ζῆθος ἀπασάξασα γυναικός·
 Τιν' δὲ χαρίζομένα, πολύνυνυμε καὶ πολύναι,
 Ἀ Βερονικεία θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα,
 Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀπιδάλλει Ἄδωνιν.
 Παρ' μὲν οἱ ὦρεα καίται, ὅσα δρυὸς ἔκτα φέρονται,
 Παρ' δ' ἀκαλοὶ πάποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσσοις
 Ἀργυροῖς, Συρία δὲ μύρω χρίσσι' ἀλάδαςρα·
 Εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται,
 Ἄνθεα μίσγοισιαι λευκῇ παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρω·
 Ὅσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τὰ τ' ἐν ὑγρῷ ἑλαίῳ,
 Πάντ' αὐτῷ πετεηνά καὶ ἐρπετά τὰδε πάρεσι.
 Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρήθοισιαι ἀνήθω,
 Δείδμανθ'· οἱ δὲ τε χώροι ὑπερποτόωνται ἔρωτες,
 Οἷοι ἀηδονίης ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Πωτῶνται, πτερίγων πευρώμενοι, ὅζον ἀπ' ὄζω.
 Ὡ ἐβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκοῦ ἐλέφαντος
 Διετῶ, οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω,
 Ἀ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταδόσκων.
 Ἐξρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυν Ἄδωνις,
 Ὀκτωκαίδεκτης ἡ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
 Οὐ γενεῇ τὸ φιλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χεῖλα πυρρὰ.

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαίρετω ἄνδρα.
 Ἀώθεν δ' ἅμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόοι ἔξω
 Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτύοντα,
 Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπῳ ἀνείσαι,
 Στήθεσι φαινομένοις, λεγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς.

Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κ' εἰς Ἀχέροντα,
 Ἀμυθῶν (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ' Ἀγαμέμνων
 Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάχιος ἦρωας,
 Οὔθ' Ἔκτωρ Ἑκάδας ὁ γεραίτατος εἶτατι παίδων,
 Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,
 Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
 Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἅπαν Πηλεσγοί.
 Πάθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσας.
 Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ἔκπ' ἀφίκα, φίλος ἤξεις.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξενόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἂν ἤλεια
 Ὀλβία, ὅσα ἴσατι, πανολβία, ὡς γλυκυφωνεῖ.
 Ὡρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάρηςος Διοκλείδας,
 Χὼ νῆρ ὄξος ἄγαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτ' ἐνθης.
 Χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῖ.

ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ις'.

Αἶεϊ τοῦτο Διὸς κόραις μέλει, αἶν' ἀοιδόις,
 ὕμνεϊν ἀθανάτους, ὕμνεϊν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
 Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ αἰδοντι·
 ἄμμες δὲ βροτοὶ, οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ αἰδοντι.
 Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' αὔῃ,
 ἁμετέρας χάριτας ποτιάσας ὑποδέξεται οἶκῳ
 Ἀσπασίως, σὺδ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπεμφεῖ;
 Αἰ δὲ σκυζόμεναί γυμνοὶς ποσσὶν οἴκαδ' ἴασι,
 Πολλὰ με τωθάσθουσιν, ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν ἔνθον·
 Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῷ
 Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσιν κέρη μίμνοντι βαλοῖσθαι,
 ἔνθ' αὖθις σφίσιν ἔδρα, ἐπὰν ἀπρακτοὶ ἴκωνται.
 Τίς τῶν νῦν τοιούσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
 Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἐτ' ἀνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
 Δινεῖσθαι σπεύδοντι· νεκίῃνται δ' ὑπὸ κερδαίων.
 Πᾶς δ', ὑπὸ πολλῶν χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
 Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὼν ἀποτρέψας τινὶ δοίη.
 Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπώτερος ἢ γόνυ κνήμα.
 Ἀντῷ μοι τί γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς·
 Τίς δὲ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ὅλας πάντισσιν Ὀμηρος·
 Οὗτος ἀοιδῶν λῶγος, ὅς ἐξ ἡμεῦ οἴσεται οὐδέν.
 Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἐνδοθεὶ χρυσός

Κείμενος; οὐχ ἄδ᾽ε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
 Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καὶ τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
 Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
 Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβόμια βέζειν.
 Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
 Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὶ δὲ θέλοντι νέεσθαι·
 Μουσάων δὲ μάλα τις ἱεροὺς ὑποφήτας·
 Ὅφρα καὶ εἰν αἶδαο περρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης,
 Μηδ' ἀκλεῆς μύρῃαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος,
 Ὡσεὶ τις μακρὰ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
 Δεινὴν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτήμενα κλαίων.
 Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλέα
 Ἀρμαλὴν ἔμμενον ἐμετρέσαντο πενέσαι·
 Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισι ἐλαυνόμεναι ποτὶ σакὸν
 Μόσχοι σὺν κεραιίστι ἐμυκήσαντο βόεσσι·
 Μυρία δ' ἄμπεδον Κραώνιον ἐνδράσσαν
 Ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κραώνιδαι·
 Ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἥδους, ἐπεὶ γλυκύν ἐξεπίνωσαν
 Θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδίαν συγνοῦ Ἀχέροντος,
 Ἄμνασοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τήνα λιπόντες,
 Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκαιντο,
 Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κῆϊος αἰόλα φωνέων
 Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θεῇκ' ὀνομαзоὺς
 Ὀπλοτέροις, τιμᾶς δὲ καὶ ὥκεας ἔλλαχον ἵπποι,
 Οἱ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
 Τίς δ' ἂν ἀριστεῖας Λυκίων ποτὲ, τίς κομῶντας
 Πριαμίδας, ἡ θεῶν ἀπὸ χροιάς Κύκνον ἔγνω,
 Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
 Οὐδ' Ὀδυσσεύς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθείς
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἶδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθών

Ζωός, καὶ σπῆλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
 Δηναίων κλέος ἔσχευ· ἐσιγάθη δ' ἄν ὑφορβός
 Εὖμαιος, καὶ βουσί Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
 ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Δαίρτης,
 Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς αἰοιδάι.

Ἐκ Μοισῶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
 Χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλθύνοντι θανόντων.
 Ἀλλ' ἴσος γάρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
 ὅσσ' ἀνεμος χέρσυνδε μετὰ γλαυκῆς ἁλὸς ὠθεῖ,
 ἢ ὕδατι νίξειν θολερὰν ἰοιδεῖ πλίνθον,
 Καὶ φιλοκερδείᾳ βεδλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
 Χαιρέτω ὅς τις τοῖος· ἀνῆριθμος δὲ εἰ εἴη
 Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἱμερος αὐτόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τιμᾶν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἰλοίμαν.
 Δίξηναι δὲ τίνη θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
 Σὺν Μοῖσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν αἰοιδοῖς
 Κουράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλευσάντας.
 Οὐπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανός, οὐδ' ἐνιαυτούς·
 Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἄρματος ἵπποι.
 ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμεῦ κεχρήσεται αἰοιδᾷ,
 Ρίξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσπον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
 Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἔριον Ἴλου.
 Ἦδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἀέλιῳ δύνοντι
 Οἰκεῦντες Λιδύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρέγασιν·
 Ἦδη βραχέζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
 Ἀχθόμενοι σακίεσσι βραχίονας ἰτρίνοισιν·
 Ἐν δ' αὐτοῖς ἱέρων, προτέρους ἴσος ἡρώεσσι,
 Ζώννυνται, ἵππειαι δὲ χάριν σκαπάουσιν ἔθειραι.
 Αἰ γάρ, Ζεῦ κύδιζε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθήνα,

Κώρα θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Ἐφυραίων
 Εἰλαχας μέγα ἄζυ, παρ' ὕδασι Δυσμελείας,
 Ἐχθροὺς ἐκ κἀσίο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
 Σαρθέδιον κατὰ κύμα, φίλων μέρος ἀγγελέοντα
 Τέκνοις ἡδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
 Ἄρσα δὲ προτέρεισι πάλιν ναίοιντο πολίταις,
 Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωδήσαντο κατ' ἄκρας·
 Ἀγροὺς δ' ἐργάζοντο τεθαλότας· αἱ γ' ἀνάριθμοι
 Μήλων χυλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
 Ἀμπεδίων βληχοῖντο, βόες δ' ἀγελᾶδον ἐς αὐλῶν
 Ἐρχόμεναι σκυπναῖον ἐπισπεύδουσιν ὁδίται·
 Νεοὶ δ' ἐκπονέοντο ποτὶ σπόρον, ἀνίκα τέττιξ,
 Ποιμένας ἐνδίοις πεφυλαγμένους, ἐνδοθὶ δένδρων·
 Ἀχρεὶ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὄπλ' ἀράχνια
 Δεσπὰ διασχίσαντο, βοᾶς δ' ἔτι μὴδ' ὄνομ' εἶη.
 Ὑψηλὸν δ' Ἰέρωνι κλέος φορέουσιν ἀοιδοὶ
 Καὶ πόντον Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπη πλατὺ τεῖχος
 Ἀσφάλτων δῆσασα Σεμίραμις ἐμβασιλεύειν.
 Εἰς μὲν ἔγνων, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλοῦντι καὶ ἄλλους
 Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὴν Ἀρίθουσιν
 Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητῶν Ἰέρωνα.
 Ὡ Ἐτεώλαιοι χάριτες θεαί, αἱ Μινύειον
 Ὅρχομενὸν φιλοῖσαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
 Ἄρλητος μὲν ἐγὼ μέμνομαι κεν· εἰς δὲ καλεόντων
 Θαρσήςσας Μοῖσαισι σὺν ἀμετέρησιν ἰκοίμην,
 Καλεῖσθω δ' οὐδ' ὕμμι· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
 Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; αἱ Χαρίτεσσιν ἑμ' εἶην.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγῃτε Μοῖσαι,
 Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὶν ἄδωμεν ἀοιδαῖς·
 Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοιισι λογιέσθω,
 Καὶ πύματος, καὶ μέσσοις· ὁ γάρ, προφερέστατος ἀνδρῶν.
 Ἡρώες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἀμειβίων ἐγίνοντο,
 ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπὼν,
 ὕμνησαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
 Ἴδαν ἐς πολύθενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐνθῶν,
 Παπταίνει, παρδόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργω.
 Τί πρῶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπὼν,
 Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλῆων
 Ἐκ πατέρων, οἷος μὲν ἔην τελίσσαι μέγα ἔργον
 Ὁ Δαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθειτο
 Βουλὰν, ἂν οὔκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.
 Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
 Ἀθανάτοις, καὶ οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
 Διέθμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδώς
 ἔδριέει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰηλομίτραις·
 Ἄντια δ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφόνειο
 Ἰδρυται, σερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
 ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδησι,

Χαίρων υίωνών περιώσιον υιώνοισιν ,
 ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξέλετο γῆρας ,
 Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες .
 Ἀμφότεροι γάρ ἱπφγενὸς σφιν ὁ καρτερός Ἡρακλεΐδας ,
 Ἀμφότεροι δ' ἀριθμῦνται ἐς ἑσχατον Ἡρακλῆα .
 Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἦδη
 Νέκταρος εὐδόμοιο φῖλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο ,
 Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιον τε φαρίτραν ,
 Τῷ δὲ σιδάρεων σκύταλον , κεχαρσμένον ὄξοις .
 Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμνον λευκοσφύρω ἦβας
 Ὅπλα , καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενεϊχταν Διὸς υἱόν .

Οἷα δ' ἐν πενταίσι περικλειτὰ Βερνεία
 Ἐπρεπε θηλυτέραις , ὄφθαλος μέγα γεναμένοισι .
 Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχουσιν , Διώνας πότνια κόρα ,
 Κόλπον ἐς εὐώδη ραδιὰς ἐπεμάξατο χεῖρας .
 Τῷ οὖτω τινὰ φαντὶ ἀδύν τόσον ἀνδρὶ γυναικα ,
 Ὅσπον περ Πτολεμαῖος ἐκν ἐφίλασεν ἄκοιτιν .
 Ἡ μὲν ἀντεφιλεῖτο πολὺν πλῆον· ὧδὲ κε παισὶ
 Θαρσύνσας σφετέρουσιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα ,
 Ὅππότε κεν φιλέων βραῖνῃ λήχος ἐς φλοίσσας .
 Ἀζόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλετρίῳ νόος αἰὲν ,
 Ῥηϊδίαι δὲ γοναί , τέκνα δ' οὐποτ' εἰκοτά πατρί .
 Κάλλει ἀριετύοισα θεῶων πότν' Ἀφροδίτα ,
 Σοὶ τήνα μεμλίητο· σέθεν δ' ἐνεκν Βερνεία
 Εὐσευῆς Ἀχέροντα πολύζονον οὐκ ἐπέρασεν·
 Ἀλλὰ μιν ἀρκάξασα , πάροϊθ' ἐπὶ νῆμα κατευθύν
 Κυνέον καὶ συγγόν' αἰὲ πορθμῆα καμώντων ,
 Ἐς ναὸν κατέθηκας , εἰς δ' ἀπεθάσσας τιμᾶς .
 Πᾶσιν δ' ἥπιος ἄθε βροτοῖς μαλακῶς μὲν ἔρωτας
 Προσπνέει , κόυφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας .

Ἀργεῖα κλέπτορε, σὺ λαοφθόεν Διομήδεα,
 Μισγομένη Τυδῆϊ, τέως Καλυδόνιον ἄνδρα·
 Ἀλλὰ θύεις βαθύκολπος ἀκοντίεσσι Ἀχιλλῆα
 Διακίδα Πηλῆϊ· σὲ δ' αἰχμητὰ Πηλοπείδῃ·
 Αἰχμητὰ Πηλοπείδῃ ἀριζάλοιο Βερνέκῃ.
 Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογλὸν ἔοντα
 Δεξαμένα παρὰ μητρός, ὅτε πρῶτον ἴδεις ἑσθ.
 Ἔνθα γὰρ εἰλείβοντο θάλασσαν λυσίφωνον
 Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδύεσσαν.
 Ἀ δὲ οἱ εὐμενέουσα παρίετο, καὶ δ' ἄρα πάντων
 Νωδυνίαν κατέχευε μελίων· ὃ δὲ πατρὶ τοικῶς
 Παῖς ἀγαπατός ἔγεντο. Πόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα,
 Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφος χεῖρεσσιν φιλασιν·

Ὄλκε κῶρε γένετο, τίσις δὲ με τόσον, ὅσον περ
 Δῆλον ἐτάμασεν πυανάμμηκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἐν δὲ μιᾷ ταμῇ Τρίοπος καταθεῖο κολώναν,
 Ἴσον Δοριέεσσι τέμνον γέρας ἐγγύς τοῦτον,
 Ὅσον καὶ Ῥήναιον ἄνοξ' ἐφίλασεν Ἀπόλλων.

ὧς ἄρα νᾶσας ἔειπεν· ὃ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
 Ἐς τρεῖς ὑπὸ νεφέλῃσι Διὸς αἴστος αἰστὸς ὄρνις.
 Ζηνὸς που τόδε σῆμα· Διὶ Κρονίῳ μίληται
 Αἰδοίου βασιλῆος· ὃ δ' ἔξοχος, ὃν περ φιλόσῃ
 Γενόμενος ταπρῶτα· πολὺς δὲ οἱ ὄλβος ὀπαθεῖ.
 Πολλὰς μὲν πρατίνει γαῖας, πολλὰς δὲ θαλάσσης.
 Μυρίαυ ἀπειροὶ τε, καὶ ἔθνη μυρία φωτῶν
 Λῆϊον ἀλδήσκουσιν ὀφειλλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
 Ἀλλ' οὔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
 Νεῖλος ἀναβλύζων διεράν ὅτε βώλακα θρύπτει.
 Οὐδέ τις ἄρεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαίντων.
 Τρεῖς μὲν οἱ πόλιον ἐκτοντάδες ἐνδεδήμεναι,

Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
 Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς·
 Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ, ἐμβασιλεύει.
 Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀράβιας τε,
 Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπῶν·
 Παμφυλίοισι τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλικίεσσι
 Σαμαίνε, Λυκίοις τε, φιλοποτόλμοισι τε Καρσί,
 Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ νᾶες ἄριζαι
 Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
 Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίω.
 Πολλοὶ δ' ἰππῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιώται
 Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγῶντι.
 Ὀλβω μὲν πάντας καταβιβρίθει βασιλῆας·
 Τόσσον ἐπ' ἅμαρ ἔκκρον ἐς ἀφνὸν ἔρχεται οἶκον
 Πάντοθε· λαοὶ δ' ἔργα περιτέλλουσιν ἔπλοιοι.
 Οὐ γάρ τις δῆτιον πολυκίτητα Νεῖλον ἐπεμβάς
 Πιεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοᾶν ἐξάσατο κόμαις·
 Οὐδέ τις αἰγυαλόνδε Τροᾶς ἐξάλατο ναὸς
 Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτήεσιν.
 Τοῖος ἀνὴρ πλετέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
 Ξανθόχομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλιν·
 ἧ ἐπὶ πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
 Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῇ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
 Οὐ μὲν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίοιι χρυσὸς,
 Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος αἰεὶ κίχεται μογερόντων·
 Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
 Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
 Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδῶρηται βασιλευσί,
 Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἐταίροις,
 Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροῦς κατ' ἀγῶνας

Ἰκετ' ἐπιστάμενος λεγυράν ἀκαμίλψαι αἰοῦσάν ,
 Ωι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὥπασας τέχνας·
 Μουσάων δ' ὑποφῆται αἰείδοντι Πτολεμαῖον ,
 Ἄντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
 Ὀλβίῳ , ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι ;
 Τοῦτο καὶ Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα ,
 Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἐλόντες ,
 Ἀέρι πᾶ κέκρυπται , ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόσος·
 Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη ,
 Στεινόμενος καθύπερθε , ποδῶν ἐκμάσσεται ἵχνη·
 Μαρτὶ φίλα καὶ πατρὶ Διὸςδεῖας εἰσατο ναῶς·
 Ἐν δ' αὐτῶς χρυσῷ περικαλλείας ἡδ' ἐλέφαντι
 Ἰδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγός·
 Πολλὰ δὲ πικνωθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει ;
 Μασὶ περιπλομένοισιν , ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν ,
 Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείων
 Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοσῶ ,
 Ἐκ θυμῷ ζήργοισα καστήνητόν τε πόσιν τε·
 Ὡδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη ,
 Οὗς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
 Ἐν δὲ λέχος ζόρνυσεν ἱαύειν Ζηνὶ καὶ Ἡρᾷ ,
 Χείρας φοιθήσασα μύροις , ἔτι παρθένος ἱρις·

Χαῖρ' , ὦ ναῖ Πτολεμαῖε· στήθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
 Μνάσσομαι ἀμειβόν· δοκέω δ' , ἔπος οὐκ ἀπύδλητον
 Φθιγγέομαι ἐσσομένοις· ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς εἴξεις·

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

ΕΪΔΥΛΛΙΟΝ ιη.

ἘΝ περ' ἄρα Σπάρτῃ, ξανθότρεχι παρ Μενέλαω,
 Παρθενικαὶ δάλλοντα κόμαις ὑπέκλυον ἔχουσαι,
 Πρόσθε νεογρόντων θαλάμῳ χορόν ἐςέσαντο,
 Δώδεκα τὰ πρῶτα πόλιος, μέγα χρέμα Λακωνῶν,
 Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλέξαντο τῶν ἀγαπαίων
 Μναζεύσας Ἐλέαν ὁ νεώτερος Ἄτρεος υἱός.
 Ἄειδον δ' ἄρα πάσαι ἐς ἐν μέλος ἐγκροτέεισαι
 Ποσὶ περικλίπτουσι, περὶ δ' ἔαχε θυμ' ὑμναίων.
 Οὕτω δὴ πρῶτα κατίδραδες, ὦ φίλε γαμβρό;
 Ἢ ῥά τις ἔσσι λίαν βῆρυγούμενος; ἢ βα φίλυννος;
 Ἢ ῥα πολὺν τιν' ἔπικες, ἦτ' εἰς σόντα κατεβέβηκεν;
 Εὐδεν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
 Παιῖδα δ' ἔφθ' σὺν παισὶ φιλοσόργῳ παρὰ μητρὶ
 Παισδεῖν ἐς βαθὺν ἑρθρον' ἐπεὶ καὶ ἔκταν, καὶ ἐς αἶψ;
 Κῆς ἔτος ἔξ ἔτος, Μενέλαω, τεὰ νυὸς ἔδδ'.
 Ὅλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένην τοι
 Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὧ' ἄλλοι ἀρεταίαι, ὡς ἀνύσαιο.
 Μοῦνος ἐν ἀμείβοις Κρονίδαν Δία πενθερόν ἐξαῖς.
 Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τῶν μίαν ὤχετο χλαῖναν,
 Οἷα Ἀχαιῶδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
 Ἢ μέγα τοί κε τίκετ', εἰ μητέρει τίκτεν ὁμοῖον.
 Ἄμμες γὰρ πάσαι συνομαλικες, ἥς δρόμος αὐτὸς
 Χρυσάμειναις ἀνδρὶσι παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,

Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, ᾠήλους νεολαΐα·
 Τῶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένη παριστωθῇ.
 Ἀὖτις ἀντὶλλοῖσα καλὸν θύειται πρόσωπον,
 Πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
 ὧδε καὶ ἁ χρυσία Ἑλένα διαφαίνεται' ἐν αἰεῖν,
 Πάμερα, μεγάλα. Ἄτ' ἀνδράρμεν ὄγμος ἀρουρα,
 Ἡ κάπη κυνάρισσος, ἥ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος,
 ὧδε καὶ ἁ ροδόχρως Ἑλένα Λακεδᾶμονι κόσμος.
 Οὗτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκνώτερον ἄτριον ἰσῶ
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κλειόντων.
 Οὐ μὲν οὐ κιθάραν τίς ἐπίσκειται ὧδε κροτῆσαι,
 Ἄρτεμεν ἀείδουσα καὶ εὐρύζερον Ἀθάναν,
 ὧς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἱμεροὶ ἐντί.
 Ὡ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέτις ἦδη·
 Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λευμῶνια φύλλα
 Ἐρψοῦμες, ζεφάνως δρεψύμεναι ἀδὺ πνέοντας,
 Πολλὰ τεοὺς, Ἑλένα, μεμνημέναι, ὥς γαλαθῆναι
 Ἄρνες γεναμέναις οἷος μαςὸν ποθέοισαι.
 Πράττα τοι ζέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνισον·
 Πράττα δ' ἀργυρέας ἐξ ὀλπιδος ὕγρον ἄλειψαρ
 Λασδόμεναι, ζαεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνισον·
 Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὥς παριών τις
 Ἀννείμη) Δωριζί, Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
 Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ.
 Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος ὕμμιν
 Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἴσον ἔρασθαι
 Ἀλλᾶλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον,
 ὧς εἰς εὐπατρίδαν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
 Εὐδεται' ἐς ἀλλᾶλων ζέρονον φιλότητα πνέοντες

Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἅω μὴ ἵπλάθησθε.
Νεύμεθα κάμεις ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρῶτος αἰοιδὸς
Ἐξ εὐνάς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὐτρίχα δειράν.
Ἵμάν, ὦ Ἵμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρεῖης.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα ,
 Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄρα δὲ χειρῶν
 Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε , καὶ χέρ' ἐφύσση ,
 Καὶ τὰν γὰρ ἐπάταξε , καὶ ἄλατο· τᾷ δ' Ἄφροδιτα
 Δειῖεν τὰν ὀδύναν , καὶ μέμφετο , ὅττι γε τυτθὸν
 Θηρίον ἐντὶ μέλισσα , καὶ ἀλικά τραύματα ποιῇ.
 Χ' ἂ μάτηρ γελάσασα , Τὺ δ' οὐκ ἴσος ἐσσι μέλισσαις ;
 Ὡς τυτθὸς μὲν ἔης , τὰ δὲ τραύματα ἀλικά ποιῇς .

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

ΕΪΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

ΕΥΝΙΚΑ μ' ἐγέλαξε θελοντά μιν ἀδῦ φιλάσαι,
 Καί μ' ἐπικερτομέοισα τὰδ' ἔννεπεν, ἔρρ' ἀπ' ἐμείο·
 Βουκόλος ὦν θέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάρηκα
 Ἀγροίκως φιλεῖν, ἀλλ' ἄρυσκά χεῖλα θλίβεσθαι.
 Μὴ τὺ γὰρ μευ κύσσης τὸ κελὸν ζόμα, μὴδ' ἐν ὄνειροις.
 Οἷα βλέπεις, ὅπποια λαλεῖς, ὡς ἄγρια παῖσθεις·
 ὧς τρυφερὸν λαλεῖς, ὡς κοτῖλα ῥήματα φράσθεις·
 ὧς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἀόδα χαίταν.
 Χεῖρά τοι νοστέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
 Καὶ κακὸν ἐξόσθεις· ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μὴ με μολύνῃς.

Τοιάδε μυθίσθοισα, τρίς εἰς ἑὸν ἔπτυσσε κόλπον,
 Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὸ πόδε συννεχὲς εἶδεν
 Χεῖλεσι μυθίσθοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
 Καὶ πολὺ τᾷ μορφῇ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρὸς
 Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν· ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξισεν αἶμα,
 Καὶ χροὰ φοινίχθην ὑπὸ τῶλγος, ὡς ῥόδον ἔρσα.
 Χ' ἂ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν·
 Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἐταίρα.

Ποιμένες, εἰπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
 Ἀρὰ τις ἑξαπίνης με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροισθαι ἐπάνθισθαι ἀδῦ τι κέλλος,
 ὧς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμᾶν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·

Χαίται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπει μελαίναις·
 Ομματαί μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
 Τὸ σῶμα καὶ πακτῆς γλυκερώτερον· ἐκ σωμαίων δὲ
 ἔρρει μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρῳ.
 Ἀδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσδω,
 Κῆν αὐλῷ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλῳ.
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὥρεα φαντί γυναικες,
 Καὶ πᾶσαι με φιλεῦντι· τὰ δ' ἄστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμί, παρέδραμε· κ' οὐποτέ' ἀκούει,
 ὣς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγχισι πόρτειν ἐλαύνει·
 Οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μέγατε βότα,
 Καὶ Φρυγίης ἐνόμυσεν ἐν ὥρεσιν· αὐτὸν ἄθωνεν
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὃν γε Σελάνα
 Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπῳ δὲ μελοῖσα
 Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἓνα παιδί καθεύθε.
 Καὶ τὸ, Πρία, κλείεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τὸ,
 ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοπνόμεν ὄρνις ἐπιδάγχατος;
 Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἀ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἧ τε Σελήνας.
 Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀθέα μήτε κατ' ἄστυ
 Μήτ' ἐν ὄρει φιλέεις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδεις.

ΑΔΙΕΙΣ.

ΕΙΔΥΔΑΙΟΝ κί.

Ἄ ΠΕΝΙΑ, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει
 Αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδει
 Ἄνδράσιν ἐργατῖναισι κακὰ παρέχοντι μέμνηται·
 Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃ τὸν ὕπνου,
 Διφνίδιον θορυβεῦσιν ἐριζάμεναι μελεδῶναι.

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
 Στρωσάμενοι βρύον αὖσιν ὑπὸ πλεκταῖς καλύδαισι,
 Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
 Κεῖτο τὰ ταῖν χειρῶν ἀθλήματα, ταὶ καλάθισκοι,
 Τοὶ κάλαμοι, τῶγκαστρα, τὰ φυκιδεντά τε λῆθα,
 Ὀρμιαὶ, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
 Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
 Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἴματα, πῖλοι.
 Οὗτος τοῖς ἀλιεύσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
 Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
 Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταῖρα.
 Οὐδεὶς δ' ἐν μέσῳ γείτων, παντὰ δὲ περ' αὐτὰν
 Θλιβομένῳ καλύδαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
 Οὐπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνας,
 Τοὺς δ' ἄλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
 Ἕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ῥῥᾶν.

ΑΣΦΑΔΙΩΝ.

Ψεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 Τῷ Θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς.
 Ἢδη μυρὶ' ἐσσιδὼν ὀνειράτα, κοῦθέπω ἄως.
 Μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἀσφαλίων, μέμνη τὸ καλὸν Θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
 Αὐτομάτως παρέδωκ' τὸν ἐὼν θρόνον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 Ἀ φροντίς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν·

ΑΣΦΑΔΙΩΝ.

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
 Οὐ σὲ θέλω τῷμῳ φαντάσματος ἡμεν ἄμοιρον·
 Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνειράτα πάντα μερίζεν.
 Οὐ γὰρ νικαῖ' κατὰ τὸν νόον· οὕτως ἄριστος
 ἔστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ ναῦς.
 Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι· τί γὰρ ποιῶν ἂν ἔχοι τις
 Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
 ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
 Φαντὶ γὰρ αἶν' ἄγραν τόδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Δέγε μοί ποτε νυκτός
 Ὅψω, πάντα τεῶ' δὲ λέγων μάνυσον ἐταίρω.

ΑΣΦΑΔΙΩΝ.

Δειλινὸν ὥς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
 (Οὐκ ἦν μὲν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
 Εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐπεισδόμεθ'·) εἶδον ἑμαυτὸν
 Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθισδόμενος δὲ δόκευον

ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάσσει κατίσειον ἰδωδάων.
 Καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
 Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κήγών.)
 Χὼ μὲν τὰγκίςρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
 Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλαν εἶχον.
 Τὼ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα,
 Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
 Εἴθ' ὑπομμινάσκων τῷ τραύματος, ἄρ' ἐμὲ νύξεις;
 Καὶ νύξῃ χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔπεινα.
 Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 Πάντοθε τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶχε δὲ δαίμα,
 Μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφλαμμένος ἰχθύς,
 Ἡ τάχα τὰς γλαυκᾶς κειμηλίων Ἀμφιτρίτας.
 Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐπ' τὼγκίςρῳ ἀπέλυσα,
 Μὴ ποτε τῷ σόματος τὰγκίςρῳ χρυσὸν ἔχῃεν.
 Καὶ τὸν μὲν πεισῆρσι κατῆγον ἐπ' ἡπίροις,
 ὧμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θῆναι,
 Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
 Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὸ δ', ὧ ξένης, λοιπὸν ἔρειδε
 Τὰν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν
 Χρύσειον εἶδες ἢ εὔρες· ἴσαι δὲ ψεύδῃσιν ὄψεις.
 Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσω τὸν τὰ χωρὶς ταῦτα ματεύσεις.
 Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 Μὴ σὺ Διὸς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κβ'.

ὙΜΝΕΟΜΕΣ Λήδας τε καὶ αἰγιόχῳ Διὶς υἱῶ ,
 Κάσσορα , καὶ φοβερόν Πολυδεύκεα πύξ ἑρεθίζεν ,
 Χείρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοόισιν ἱμάσιν .
 Ὑμνοίμεε καὶ οἷς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
 Κούρης Θεστιάδος , Λακεδαιμονίου δ' ἑδελφούς ,
 Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἦδη ἐόντων ,
 Ἴππων δ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὁμίλον ,
 Ναῶν δ' αἰ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
 ἄσπρα βιαζόμεναι , χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις .
 Οἱ δὲ , σφένον κατὰ πρύμνων ἀείραντες μέγα κῦμα ,
 Ἡὲ καὶ ἐκ πρώραθεν , ἥ ὅππα θυμὸς ἐκάσσω ,
 Ἐς κοίλαν ἔρριψαν , ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
 Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα ,
 Εἰκὴ ἀποκλασθέντα· πολλὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
 Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα ,
 Κοπτομένη πνοαῖς τε καὶ ἀρρήκτοις χαλάζαις .
 Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς γε καὶ ἐκ βυθοῦ εἰκετε νᾶες
 Αὐτοῖσιν ναύταισιν οἰομένοις θανέεσθαι .
 Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι , λιπαρὰ δὲ γαλάνα
 Ἀμπέλαιος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
 Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσοι ἀμαυρῇ
 Φάτνῃ , σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὐδία πάντα .
 Ω ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι , ὦ φίλοι ἄμφω ,

Ἰππῆες, κιθαρισταί, ἀθλητῆρες, αὐδοί.

Κάστωρ, ἡ πρώτου Πολυδεύκης ἄρξομ' αἰεῖδεν;

Ἀμφοτέρω ὑμένειν, Πολυδεύκεια πρώτον αἰίσω.

Ἢ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἐν ξυνιούσα,

Ἀργῶ, καὶ νιφόεντος ἄταρτηρόν ζόμα Πόντου,

Βέβρυκας εἰσαφίκανε, Ξεῶν φίλα τέκνα φέροισα·

Ἔνθα μᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ

Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.

Ἐκβάντες δ' ἐπὶ Δίνα βαθύν καὶ ὑπνέμον ἀκτὴν,

Εὐνάς τ' ἐζόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.

Κάστωρ δ' αἰολόπωλος, ὃ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,

Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἐταίρων.

Παντοίην δ' ἐν ὄρει Ξηεύμενοι ἄγριον ὕλην,

Εὖρον ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ

Ἰῶναι πεπληθυῖν ἀκηράτω· αἱ δ' ὑπένερθεν

Ἄλλαι κρυzáλλω ἡδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο

, Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,

Δεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,

Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,

Ὅσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἅν λιμῶνας.

Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάσκει,

Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οὐατα πυγμαῖς·

Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,

Σαρπὶ σιδαρεῖη, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.

Ἐν δὲ μύες ζερεοῖσι βραχίσιον ἄχρον ὑπ' ὤμων

Ἔζασσαν, ἡὔτε πέτροι ὀλοοῖτροχοι, οὕς τε κυλίνδων

Χαιμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξσε δίναις·

Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ ἀχένος ἡωρεῖτο

Ἄκρων δέρμα λείοντος ἀφημμένον ἐκ ποδῶνων.

Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀθλοφόρος Πολυδεύκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαίρει ξεῖν', ὅς' ἐσσί· τίνες βροτοί, ὧν ὅδε χώρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἀνδρας ὀρῶ, τοὺς μήποτ' ὅπωπα;

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φαθί λεύσσειν.

ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσέω· κοῦκ ἐκ σοῦ με διδάσκεισθαι τόδ' ἴοικεν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Τοιόσδ' οἶον ὀρέξ· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ελθοῖς, καὶ ξενίων γε τυχῶν πάλιν οἴκαδ' ἰκάνοις.

ΑΜΥΚΟΣ.

Μήτε σύ με ξεινίζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἐτοίμῳ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαμόνι', οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;

ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσεαί, εἰ σου διψὸς ἀναιμένα χεῖλεα τέρσει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθός, ἑρεῖς, ὃ κέν σε πίθοιμεν;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἷς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ κατασᾶς.

Πυγμαχός, ἥ καὶ ποσσι δένων σκέλος, ὅμματα δ' ὀρθά ;
 Πύξ διατεινόμενος, σφετέρης μὲ φείδω τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γὰρ, ὅτῳ χεῖρας καὶ ἱμούς συνερείσω ἱμάντας;

ΑΜΥΚΟΣ.

Ἐγγὺς ὀρέξ· οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσῃθ' ὁ πύκτης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἢ καὶ ἀέθλον ἐτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηρισσόμεθ' ἄμφω;

ΑΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἑμὸς κεκλήσεαι, εἴτε κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ὀρνίχων φοινικολόφον τριγίδε κυδοιμοί.

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχισσιν ἐοικότες εἴτε λέουσιν
 Γενόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
 Ἢ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖλον.
 Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίζῳ,
 Κόχλῳ φυσαθέντος, αἰεὶ βέβρυκες κομόωντες.
 Ὡς δ' οὕτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
 Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν θαὶ Κάδωρ.
 Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοεῖαις
 Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς ἐλιξαν ἱμάντας,
 Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλήλοισι πνέοντες.
 ἔνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπεγομμένοισιν ἐτύχθη,
 Ὀππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἡλίοιο.
 Ἄλλ' ἰδρὴν μέγαν ἀνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
 Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.

Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἔστο πρόσσω,
 Χερσὶ τιτυσκομένιος· τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
 Τυνδαρίδης ἐπίοντος· ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρὶν,
 Σιν δὲ μάχῃσι ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκῶς
 Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαύτεον· ἐκ δ' ἐτέρωθεν
 Ἡρώες κρατερὸν Πολυδεύκησιν θαρσύνεσκον,
 Διιδιότες, μήπως μιν ἐπιβρίσας θαμάσσει
 Χώρῳ ἐνὶ στενῇ Τυτυῷ ἐκαλήγκιος ἀνὴρ.
 Ἦτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριζάμενος Διὸς υἱὸς
 Ἀμφοτέραςιν ἄμυσσεν ἀμειβαδῖς· ἔσχεθαι δ' ὀρμῆς
 Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφιάλδον περ ἐόντα.
 Ἔστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
 Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριεῖς καλῶσσαν,
 ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ ζώμα τε γναθμούς τε·
 Ὀμματα δ' οἰδήσαντος ἀπερσεύοντο προσώπου.
 Τὸν μὲν ἀναξὶς ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνύς
 Πάντοθεν· ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμυχανέοντ' ἐνέησε,
 Μίσσας ῥένος ὑπερθε κατ' ὀφρύος ἦλασε πυγμῇν,
 Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὅστιον· αὐτὰρ δὲ πλαγαῖς,
 Ἰπτίος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
 ἔνθα μάχῃ θρυμμελά πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
 Ἀλλήλους δ' ἔλακον στερεοῖς θείνοντες ἱμάσιν.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς ζῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
 Αὐχένος ἀρχαγός Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεκέσει πλαγαῖς
 Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
 Σάρκες δ' αἰ μὲν ἰδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
 Αἵψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
 Ἀπτόμενος φορέεσκε πόνου, καὶ χροστὴ ἀμείνων.
 Πῶς γὰρ σὴ Διὸς υἱὸς ἀσπαργὸν ἄνδρα καθεῖλεν,
 Εἰπέ θεᾶ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφύτης

Φθίγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτᾶ.
 ἦτοι ὅγε ῥίξαι τι λυαίμενος μέγα ἔργον,
 Σκαῖη μὲν σκαῖν Πολυδύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
 Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἐτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
 Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
 Καὶ κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
 Ἄλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυν κεφαλῇ· σιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
 Πλάξεν ὑπὸ σκαῖον κροτάφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὦμον·
 Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος·
 Λαῖη δὲ ζόρα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
 Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ θαλεῖτο πρόσωπον,
 Μέχρι συνηλοῖσθε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
 Κεῖτ' ἄλλσφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
 Ἀμφοτέρως ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
 Τὸν μὲν ἄρα, κρατίων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
 Ἢ πύκτα Πολύδυκες· ὅμοιστε δὲ τοι μέγαν ὄρκον,
 Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
 Μήποτ' ἐτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς ἔσσεσθαι.
 Καὶ σὺ μὲν ὑμνησαί μοι, ἄναξ· σὲ δὲ, Κᾶρор, ἀείσω,
 Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.
 Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δῦο φερέτην Διὸς υἱὼ
 Δοιάς Λευκίπποιο κόρας· δοιῷ δ' ἄρα τώγε
 Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεῷ, υἱ' Ἀφαρῆος,
 Γαμβρῷ μελλογᾶμῳ, Λυγκεύς καὶ ὁ καρτερὸς Ἰδας.
 Ἄλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένον Ἀφαρῆος,
 Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
 Ἐγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σπαιέσσι.
 Λυγκεύς δ' αὖ μετέειπεν ὑπ' ἐκ πόρυθος μέγ' αὖσας·
 Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμεῖρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
 Ἄλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;

Ἄμειν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἰδῶναι θύγατρας
 Τάσδε πολὺ προτέροις· ἄμειν γάμος οὗτος ἐν ὄρκῳ.
 Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἄλλοτρίοις λεχέεσσι,
 Βουσί, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἄλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
 Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
 Ἡ μὲν πολλὰκις ὕμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
 Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολὺμυθος ἐὼν περ·
 Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριζήεσιν ἔοικε
 Μναςεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἐτοῖμοι.
 Πολλὰ τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππῆλατος Ἄλις,
 Ἀρχαδία τ' εὐμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
 Μεσσάνα τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφίς ἀκτὰ·
 Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
 Μυρίαί, οὔτε φυῆς ἐπιθευέες, οὔτε νόοιο.
 Τάων εὐμαρτές ὕμιν ὀπυίειν ἄς κ' ἐθέλητε·
 Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλουντό γε πενθεροὶ εἶναι·
 Ὑμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
 Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρῷον αἶμα.
 Ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν ἑάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
 Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
 Ἴσκον τοιᾶνδε πολλὰ· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ὦχετο κῆμα
 Πνοὴ ἔχουσι· ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοις.
 Σφῶ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες· ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἅμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἐζόν.
 Εἰ δ' ὕμιν κραδίᾳ πολεμον ποθεῖ, αἰματι δὲ χρὴ
 Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,
 Ἰδας μὲν καὶ ὀμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
 Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένῳ ὑσμίνης·
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Κλέωρ τε διακρινώμεθ' Ἀρήϊ,
 Ὅπλοτέρῳ γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πίνθος

Ἀμετέροισι λίπωμεν· ἄλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
 Εἷς· ἀτὰρ ὧλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἐταίρους,
 Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὕμναίωσυσσι δὲ κούρας
 Τάσδ'· ὀλέγῃ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νέικος ἀναφρεῖν.

Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμῶνια δῆσαι.

Τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
 Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσσην ἤλοθε Δρυγχεύς,
 Σείων καρτερόν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἀντυγα πράττω·
 ὧς δ' αὐτως Κάζωρ ἐτινάξατο δοῦρατος ἀκράς
 Καρτερός· ἀμφοτέροις δὰ λόφων ἐπένευσεν ἔθειραι.
 Ἐγγεσι μὲν πράττιζα τιτυσκάμενοι πόνον εἶχον
 Ἀλλήλων, εἶπου τι χροὸς γυμνωθέν ἴδοιεν.
 Ἀλλ' ἦτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
 Δοῦρ' ἐάγῃ, σακέεσσιν ἐν ἱεῖνοισι παγέντα.
 Τὼ δ' ἄρ' ἐκ κολποῦν ἐρυσσαμένω, φόνον αὐτῆς
 Τεύχον ἐπ' ἀλλήλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
 Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
 Κάζωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβοῆς ὄμμασι Δρυγχεύς
 Τοιοῦτο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἔκετ' ἀκωκή.
 Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
 Φάσγανον ὄξυ φέροντος ὑπεξαναβάς ποδὶ Κάζωρ
 Σκαιῷ· ὁ δὲ πλαγίης ξίφος ἐκβάλειν, αἵψα δὲ φεύγειν
 Ὠρμάθη ποτὶ σῆμα πατρός, ὅθι καρτερός Ἰδας
 Κεκλιμένος θαῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὥσε διαπρὸ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἶσω
 Χαλκὸς ἄφαρ διέχυσεν· ὁ δ' εἰς χθόνα καίτο νενευκώς
 Δρυγχεύς, καθδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
 Οὐ μὲν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐξίῃ εἶδε πατρώῃ
 Παίδων Δαοκόοσσα, φίλον γάμον ἐκτελέσσαντα.

Ἡ γὰρ ὄγε σάλαν Ἀφρητίου ἐξανέχουσιν
 Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως Μισσάνιος Ἰδας
 Μέλλε κασιγνήτιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάεινε, χερῶν δὲ οἱ ἐπείλε τυκτάν
 Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέω συνέφλεξε κεραυνῶ.
 Οὕτω Τυνδαρίδαις πολυτελέσταν οὐκ ἐν ἐλαφρῶ.
 Αὐτοὶ τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε, Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνοις
 Ἐσθλὸν αἰεὶ πέμποιτε· φίλοι δὲ γε πάντες αἰοῖδοι
 Τυνδαρίδαες, Ἑλένα τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
 Ἴλιον οἱ διέπεσαν, ἀρίγοντες Μενελάῳ.
 Ὑμῖν κῦδος, ὧακτες, ἐμήσατο Σῆος αἰοῖδος,
 Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλλῆα τε πύργον αὐτῆς·
 Ὑμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λεγέων μελίγματα Μουσῶν,
 Οἳ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὥς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
 Τοῖα φέρω· γερῶν δὲ θεῶν κάλλεσσιν αἰεὶ δῆ.

ΕΡΑΣΤΗΣ Η ΔΥΣΕΡΩΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ'.

ἌΝΗΡ τις πολὺφίλτρος ἀπηνέος ἦρατ' ἐφάβω,
 Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
 Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἐν ἡμέρῳ εἶχε·
 Κούκ ἤδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεός, ἤλικα τόξα
 Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδίᾳ βάλλει·
 Πάντα δ' ἅψιν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
 Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρνυμα
 Χεῖλος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
 Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
 Οἷα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὑποπτεύσει κυναγῶς,
 Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
 Χεῖλα, καὶ κῶραι δευρὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν·
 Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρῶς
 ὕδριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὕτως
 Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστής.
 Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,
 Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ συγνοῖσι μελάθροισι,
 Καὶ κύσει τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνεσείκατο φωνήν·
 Ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ, κακῶς ἀνέθρεμμα λαίνας,
 Λάινε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνέξιε, δῶρά τοι ἦνθον,
 Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
 Κῶρ', ἐθέλω λυπὴν περ χολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω

Ἔνθα τὺ μεν κατέκρινας· ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀτακτὸν,
 Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λάθος.
 Ἀλλὰ καὶ ἦν ὅλον αὐτὸ λαβῶν ποτὶ χεῖλος ἀμείλῃω,
 Οὐδέ κε τῶς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον· ἄρτι δὲ χαίρειν
 Τοῖσι τσοῖς προθύροις ἐπιβέλλομαι· οἶδ' αὖ τὸ μέλλον·
 Καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ἐστὶ, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
 Καὶ τὸ Ἴον καλὸν ἐστὶν ἐν εἴερι, καὶ ταχὺ γηρεῖ·
 Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται, ἀνίκα πίπτῃ·
 Ἀ δὲ χιών λευκά, καὶ τάκεται, ἀνίκα παχθῇ·
 Καὶ κάλλος καλὸν ἐστὶ τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
 Ἡξει καιρὸς ἐμῆνος, ὁπανίκα καὶ τὸ φιλάσεις,
 Ἀνίκα τὰν καρδίαν ὀπτεύμενος ἀλμυρὰ κλαύσεις.
 Ἀλλὰ τὺ, παῖ, καὶ τοῦτο πανύστατον ἀδύ τι ρίξον·
 Ὅπποταν ἐξενθὼν ἡρτημένον ἐν προθύροισι
 Τοῖσι τσοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μὴ με παρίνθῃς·
 Σταθὶ δὲ καὶ βραχὺ κλυῖσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
 Δύσον τῷ σχοίνῳ με, καὶ ἀμφίθεος ἐκ ρεθίων σῶν
 Εἵματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φιλάσον,
 Καὶ νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χεῖλα· μὴ με φοβαθῇς·
 Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
 Χῶμα δὲ μοι κοῖλανον, ὃ μεν κρύψει τὸν ἔρωτα.
 Καὶ ἀπίης, τότε μοι τρεῖς ἐπαύσον, ᾧ φίλε, κείσαι·
 Ἦν δὲ γε λῆς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δὲ μοι ὦλεθ' ἑταῖρος.
 Γράψον καὶ τότε γράμμα, τό σοι ζήχουσι χαράξω·

ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ, ΟΔΟΠΟΡΕ· ΜΗ ΠΑΡΟΔΕΥΣΗΣ·
 ΑΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΔΕΞΟΝ, ΔΙΠΗΝΕΑ ΕΙΧΕΝ ΕΤΑΙΡΟΝ.

Ὡδ' εἰπὼν λίθον εἶλεν· ἐρυσάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
 Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερόν λίθον, ἦπτεν ἀπ' αὐτῶν
 Τὰν λεπτὰν σχοινίδα· βρόχον δ' ἐμβάλλε τραχήλῳ·

Τὰν ἔδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲρ ποδὸς, ἥδ' ἐκρεμάσθη
 Νεκρός· ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
 Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἡρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
 Τὰν ψυχᾶν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
 Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαθικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
 Γυμνασῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
 Καὶ πρὶ τὸν Θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
 Ἰῶσάτ' ἐπὶ κρηπιδὸς ἔρωε, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
 Ἄλατο καὶ τῷγαλμα, καπὸν δ' ἔκτεινε ἐφάθει·
 Νᾶμα δ' ἐφονίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχστο φωνά·
 Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
 Στέργετε δ' ὕμεις αἶτας· ὁ γὰρ Θεὸς εἶδε δικάζειν.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κδ'.

ΗΡΑΚΛΕΪΑ δεκάμηνον εόντα ποχ' ἄ Μιδεᾶτις
 Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφελήα,
 Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 Χαλκοσίαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὸν Πτερελίου
 Ἀμφιτέρου καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντες.
 Ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾷς μυθήσατο παίδων·

Εὐθετ' ἐμὰ βρέστα γλυκερὸν καὶ ἡγέρσημον ὕπνον,
 Εὐθετ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἄδελφῶ, εὔσοι τέκνα,
 Ὀλβιοι εὐνέξοισθε, καὶ Ὀλβιοι ἀνὰ ἱερῶσθε.

Ὡς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνο·.
 Ἄμους δὲ κρέσσεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἔρπτος
 Ἰρίωνα πατ' αὐτόν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
 Τάμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἡρῆ
 Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
 ἴρσεν ἐπὶ πλατύν οὐδὸν, ὅθι ραθυμὴ κοῖλα θυράων
 Οἴκῳ, ἀπειλήσασα φηγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
 Τῷ δ' ἐξελυσθόντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 Αἰμοδοόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 ἔρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυσεν ἰόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ παίδων λυγμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγρναντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα
 Ἀλκμήνας φῖλα τέκνα· φῶς δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.

ἦτοι ὅγ' εὐθύς αὖσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
 Κεῖλω ὑπὲρ σάκεος καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
 Ἰφικλέης· οὐλῶν δὲ ποσὶν διαλᾶχτισε χλαῖναν,
 Φευγέμεν ὀρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλῆς, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
 Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίσσει, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.

Τῷ δ' αὖτε σπείρασις ἐλίσσεισθην περὶ παῖδα
 Ὀψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδασκρον·
 Ἄψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας
 Δεσμῷ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὐρῆν.
 Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπύγρετο πράτα.
 Ἄνυσθ', Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ θεὸς ἴσχει ὄκητρόν·
 Ἄνυσσ', μηδὲ πόδεςσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείας.
 Οὐκ αἶεις, παιδῶν ὁ νεώτερος ὅσπον ἄντει;
 Οὐ νοεῖς, ὅτι νυκτὸς ἄωρί που οἶδ' τε τοῖχοι·

Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἡρηνείας;
 Ἐξί τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔξι; φίλ' ἀνθρώπων.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόγῳ κατέβαινε πιθήσας·
 Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅρρ' οἱ ὑπερθε
 Κλεντήρος κερδίνω περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
 ἦτοι ὅγ' ὠρεγνᾶτο νεοκλώζῳ τελαμώνος.
 Κουφίζων ἐτέρα κολεόν, μέγα λώτινον ἔργον·
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα πασᾶς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
 Δμῶας δὴ τότε· αὖσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·

Οἴσσετε πῦρ ὅτι θάσσον ἀπ' ἐσχαρῶνος ἐλόντες,
 Δμῶες ἐμοί, ριβαροὺς δὲ θυρῶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
 Ἄνυσσ' ὁμῶες ταλασιφρονες· αὐτὸς αὐτεῖ.

Οἱ δ' αἶψα προγέγοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοις
 Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δῶμος, σπεύδοντος ἐκάσῳ.

Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδοντ' ἐπιτίθειον Ἡρακλῆα

Θῆρε δ'ὠω χεῖρεσσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
 Συμπλήγην ἰάχῃσαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
 Ἐρπετὰ δεικνάνεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
 Κωροσύνα, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖν
 Πατρός· εἰοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα θεινὰ πέλωρα.

Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπῳ
 Ξηρόν ὑπὰ δειούς ἀκράχολον Ἰφικλῆα·

Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἄμνιαν Ξέτο χλαῖναν
 Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτῳ.

Ὀρνίθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον αἰδον·
 Τειρεσίην τόχα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
 Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
 Καὶ νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,
 Ἡνώγει. Μηδ', εἴτι θεοὶ νοῖοντι πονηρόν,
 Διδόμενος ἡμὲ κρύπτει· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
 Ἀνθρώποις ὃ, τι Μοῖρα κατὰ κλωσῆρος ἐπείγει,
 Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

Τὼς ἔδωκεν βασιλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
 Θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναι, Περσῆϊόν αἶμα.
 Ναι γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσω
 Πολλαὶ Ἀχαϊῶδων μαλαχὸν περὶ γούνατι νῆμα
 Χεῖρὶ κατασρέψοντι, ἀκρίσπερον αἰδοῖσθαι
 Ἀλκμήναν ὀνομασί· σέβας δ' ἔση Ἀργεῖαισι.
 Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄεργά φέροντα
 Ἀμβαίνειν τεὸς υἱός, ἀπὸ σέρνων πλατὺς ἥρως
 Οὐ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνδρες ἥσσονες ἄλλοι.
 Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇν
 Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἐξεῖ.
 Γαμβρός δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἱ τὰδ' ἐπὶδρασαν

Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διεδηλήσασθαι.
 Ἔσται δὴ τοῦτ' ἄμαρ, ὅπανίκα νεβρόν ἐν εὐνᾷ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκας οὐκ ἐβελήσει.
 Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῶ εὐτυκὸν ἔσω,
 Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἐτομιάσας, ἥ παλιούρω,
 Ἡ βάτω, ἥ ἀνέμῳ δεδονημένον αὐτὸν ἄχερδον·
 Καὶς δὲ τῷδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντες
 Νυκτὶ μέσα, ὅκα παῖδα καὴν τσὸν ἤθελον αὐταί.
 Ἴρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
 Ἐψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
 Ρωγάδας ἐς πέτρας, ὑπερούριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
 Ἄερεπτος· καθαρῶ δὲ πυρώσατε δῶμα Δαίει·
 Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμυγμένον (ὥς νενόμισαι)
 Θαλλῶ ἐπιβράινειν ἐξεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
 Ζηνὶ δ' ἐπιβρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενι χοῖρον,
 Δυσμενέων αἰεὶ καθυπερτερεῖσι ὡς τελέθοιτε.
 Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὄχετο οἶφρον
 Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ὄων ἐνιαυτοῖς.
 Ἡρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἁλῶϊ,
 Ἐτρέφετ', Ἀργεῖω πεκλημένος ἀμφιτρύωνος.
 Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Δίνος ἐξεδίδαξεν,
 Υἱὸς Ἀπολλωνος, μελεδωνεύς ἄγρυπνος, ἥριος.
 Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἷζων,
 Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούρας
 Αὐτὰρ αἰοδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσαν
 Πυξίνα ἐν φόρμυγι Φιλαμμονίδας Εὐμολπος.
 Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελίων ἑδροςρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαισμάσιν, ὅσα τε πύκτις
 Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἃ τ' εἰς γαῖαν προπαισόντες
 Πυγμαῖοι ἐξεύροντο καλαίσματα σύμφορα τέχνη,

Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαιο διδασκόμενος παρὰ παιδί
 Ἀρπαλύκῃ Φανοπῆϊ· τόν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσω
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελέσασθαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλῆως κάμπτοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
 Ἄμφιτρώων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτός, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
 Ἄργει ἐν ἵπποδότῳ κειμηλία· καὶ οἱ ἀαγείς
 Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νώτου ἔχοντα,
 Ἄνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφίων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 Κοσμηῆσαι τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππῆσσι καλεῦσαι,
 Κᾶςωρ ἱππαλίδας ἔδραν, φυγᾶς Ἄργεος ἐνθῶν,
 Ὀππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεΐς
 Ναιῖς, παρ' Ἀθρήσιοι λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
 Κᾶςορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθείοις πολεμιστᾶς
 Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.

Ωδὲ μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
 Εὐνὰ δ' ἥς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
 Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
 Δεῖπνον δὲ, κρία τ' ὀπτά, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
 Δωρικός· ἀσφαλῆως κε φυτοσκάρον ἄνδρα κορέσσαι·
 Αὐτὰρ ἐπ' ἅματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἵνυτο δόρπον·
 Εἴματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἐννυτο κνέμας.

[Λέπει τὸ τέλος τοῦπαρόντος εἰδυλλίου.]

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

H

ΚΑΤΑ ΤΙΝΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ, ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κί.

[Λαίπει ἡ ἀρχή.]

Τὸν δ' ὁ γέρον προσέειπε, βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
 Παιυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
 Ἐκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεῖς τις,
 Ἑρμῶ ἀζόμενος δεινὴν ὅπιν εἰνοδίοιο·
 Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
 Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηται τις ὁδίτην.
 Ποῖμναι μὲν βασιλῆος εὐτρυχεῖς Αὐγείας
 Οὐ πάσαι βόσκονται ἱκν βόσιν, οὐθ' ἓνα χῶρον·
 Ἀλλ' αἱ μὲν ῥα νέοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἑλισσουῆτος,
 Αἱ δ' ἱερὸν Δείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
 Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὦδε.
 Χωρὶς δὴ σηκοὶ σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἐκάστας.
 Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης
 Πάντεσσιν νομοὶ ὦδε τεθιλότες αἰὲν ἔασι,
 Μηνίου ἄμ' μέγα τίφος· ἐπαὶ μεληδέα ποίην
 Λειψῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε
 Εἰς ἄλιν, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῆσιν αἰξίει.
 Αὐλὺς δὲ σφισιν ἦδε τεῆς ἐπὶ δεξιᾷ χειρὸς

Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος.
 Καίνη ὅθι πλατάνισοι ἐπηεταναι πεφύασι,
 Χλωρὴ τ' ἀγριέλαιος, Ἀπὸλλωνος νομίσιον
 ἱερὸν ἄγρον, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
 Εὐθύς δὲ ραθμοὶ μεριμήκτες ἀγροώταις
 Δέδμηθ', οἱ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλθον
 ῥύομεθ' ἐνδυκίως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
 ἔσθ' ὅτε βᾶλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
 Οὐρούς μιν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
 ἔς ληυοὺς ἰκνεῦνται, ἐπὴν θέρους ὥριον ἔλθῃ.
 Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' εὐφρονος Αὐγείαιο,
 Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ὠλωαὶ δονδρήσσαι,
 Μέχρι πρὸς ἰσχατιάς πολυκίθακος ἀκρωρείης·
 Ἄς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποικόμεθα πρόπαν ἡμαρ,
 Ἡ δίκη οἰκίων, οἷσιν βίος ἐπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
 ἔσσεται) οὐτινος ὧδε κεχηρμένος εἰλήλουθας·
 Ἡέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ θμῶων τινὰ κείνου
 Δίξεις, οἱ οἱ ἔασιν· ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδῶς
 Πάντα μάλ' ἐξεύποιμ'· ἐπεὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
 ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
 Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες
 Ἀθανάτων τοιοῖδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς Ἀλκίμος υἱός·
 Καί, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοίμ' κεν ἀρχὴν ἔπειων
 Εἰσιδέειν· τοῦ γὰρ με καὶ ἥγαγεν ἐνθάδε χρεῖω.
 Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ κατὰ ἄζυ μάνει παρὰ οἷσι πόλיתαις,
 Δήμου κηδόμενος, διὰ τε κρίνησι θήμειςας,
 Δμῶων δὴ τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεύσαι,
 Ὅς ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,

Ἄ κε τὸ μὲν κ' εἶπομι, τὸ δ' ἐκ φημένοιο πνυθαίμην.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.

Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαυτίς ἀμείβετα, δῖος ἀγρώτης
Ἀθανάτων, ὃ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἐκάνεις·
ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὡδε γὰρ Ἀνγείης υἱὸς φίλος Ἡελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδί, βίη Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζός γ' εἰληλουθεν ἀπ' ἄετος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενός, ἥ οἱ νῆριθμός ἐπ' ἀγρῶν·
ὥς που καὶ βασιλεῦσιν εἰδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἄλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μὲν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὔλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμομεν ἄνακτα.

ὥς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίκα,
Δέρμά τε θηρὸς ὄρων, χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὀππόθεν ὁ ξεῖνος μέμειν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἄψ δ' ὄκνω ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτμυθήσαιο
Σπερχομένῳ· χαλεπὸν δ' ἐτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.

Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐκόησαν,
Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροὸς, δοῦπῳ τε ποδοῖν.
Θεσπέσιον δ' ὕλξαντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιπρυωνιῶν Ἡρακλεῖ· τὸν δὲ γέροντα,
Ἀχρεῖον κλάζοντε, περίσσαινόν γ' ἐτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὅγε λάσσειν, ἀπὸ χθονὸς ἄσπον ἀείρων,
Φευγέμεν αἶψ ἐπίσω διειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἡπειλαί μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὕλαγμου,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ἦσιν, ὅθ' οὐνεκεν αὔλιν ἔρυντο,
Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν·
Ὡ πόποι, οἶον τοῦτα θεοὶ ποίησαν ἄνακτες

Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὥς ἐπιμηθίς.
 Εἰ οἱ καὶ φρένες ὥδε νοήμονες ἐνδοθεν ἦσαν,
 Ἡ' δει δ', ὥτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ὥτε καὶ οὐκί,
 Οὐκ ἂν οἱ θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
 Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀρρήνῃς γένεθ' αὐτως.
 Ἡ ῥά· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταῦλιον ἴζον ἰόντες.
 Ἡέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
 Δαίελον ἤμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπῆλυθε πίονα μῆλα
 Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκούς τε.
 Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
 Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὥσῃ νέφη ὑδατόεντα,
 Ὅσά τ' ἐν οὐρανῷ εἰσιν ἐλανόμενα προτέρωσσε
 Ἡὲ νότιοι βίη, ἡὲ Θρηκὸς βορέας·
 Τῶν μὲν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἡέρι γινεται ὄντων,
 Οὐδ' ἄνουςι· τόσα γάρ τε μετὰ προτέρωσι κυλίνδει
 Ἰς ἀνέμον, τὰ δὲ τ' ἄλλα κορύσσεται αὐθις ἐπ' ἄλλοις·
 Τόσος αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλῃ ἦει.
 Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδῖον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
 Ληίδος ἐρχομένης· ζείνοντο δὲ πίοινας ἀγροὶ
 Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
 Εἰλιπόδων· οἷες δὲ κατ' αὐλάς ἡυλίζοντο.
 ἔνθα μὲν οὔτις ἔκηλος ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
 Εἰςήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχηρμένος ἔργου·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμάσι
 Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασάδον ἐγγὺς ἀμέλγων·
 Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἔει
 ἱκνέμεναι λαοῖο· πέπληντο πάγχυ γάλακτος·
 Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
 Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειῶν.
 Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,

Ἦντ' ἀ οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
 Σὺν δ' υἱός τε, βίη τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,
 Ὠμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
 Ἔνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν ζήθεσι θυμὸν
 Ἀμφιτρυωνιάδης καὶ ἀρηρότα νωλεμές αἰεὶ,
 Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγῃ μυρίον ἔθνος
 Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκε τις οὐδὲ ἐώλπει
 Ἄνδρὸς ληϊδ' ἐνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δίκ' ἄλλων,
 Οἷγε πολὺρρήνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῆων.
 Ἡέλιος δ' ὧ παιδὶ τόδ' ἔεχον ὥπασε δῶρον,
 Ἀφνειὸν μῆλοισι πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
 Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερές βοτὰ πάντα
 Ἔς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπῆλυθε νοῦσος ἐκείνου
 Βουκολίῳ, αἶτ' ἔργα καταφθίνουσι νομῆων.
 Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραεὶ βόες, αἰὲν ἀμείνους
 Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἧ γὰρ ἄπασαι
 Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
 Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐσχόωντο,
 Κνήμαργοι θ' ἑλικές τε· δσηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
 Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιδήτορες οἷγ' ἔσαν ἥδη.
 Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυνάδεκα βουκολέοντο
 Ἱεροὶ Ἡελίου· χροίην δ' ἔσαν ἤυτε κύκνοι,
 Ἀργησαὶ, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσι.
 Οἱ καὶ ἀτιμαγῆλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποιήν
 Ἐν νομῷ, ὧδ' ἐκπαγλὸν ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
 Καὶ ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θαοὶ προγενόιατο θῆρης
 Ες πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτερῶν,
 Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἦσαν ὁσμίν.
 Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσαντε προσώπων.
 Τῶν μὲν τε προφέρεσκε βίηφι τε, καὶ σθένει ὧ,

Ἰδ' ὑπεροπλή, Φαέθων μέγας· ὃν ῥα βοτῆρας
 Ἀζήρι πάντες ἔισκον, ὃθ' οὐνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
 Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
 Ὃς δ' ἄ τοι σκύτος αὔον ἰδὼν χαροποιό λέντος,
 Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν εὐσκόπων Ἡρακλῆϊ,
 Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρά κάρη ζιβαρόν τε μέτωπον.
 Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράζετο χειρὶ παχείῃ
 Σχαιοῦ ἄφαρ κέρας· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
 Κλάσσει βαρύν περ ἔόντα· πάλιν δέ μιν ὤσεν ὀπίσσω,
 Ἄμω ἐπιβρίσας· ὃ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
 Μυῶν ἐξ ὑφάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
 Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱὸς τε δαΐφρων
 Φυλεύς, οἱ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσινι βουκόλοι ἦσαν,
 Ἀμφιτρωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τῷ δ' εἰς ἄζυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίνοντας ἀγρούς,
 Ἐς ἱχέτην, Φυλεύς τε βίη δ' Ἡρακληείη.
 Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρῶτιζα κελεύθου,
 Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβειν ποσσὶν ἐξανύσαντες,
 Ἡ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
 Οὔτε λίην ἀρίστημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
 Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
 Αὐγείῳ φίλος υἱός, ἔθεν μετόπισθεν ἔόντα,
 Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον.

Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
 Ὡσεὶ περ σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
 Ἢλυθε γὰρ ζείχων τις ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμήν
 Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἐλίης ἐξ ἀρχαῖοιο,
 Ὃς δὴ τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλείνεσσιν Ἐπειῶν,
 Οὔνεκεν' Ἀργείων τις, ἔθεν παρῶντος, ὅλεσσε
 Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,

Κοῖλῃν αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέϊοιο παρ' ἄλσος·
 Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως, ἣ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
 Αὐτόθεν, ἣ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἥδ' Μυκλήν.
 ὧς κείνός γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
 (Εἰ ἐταῖον περ ἐγὼ μμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
 Ἐλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλίμεναι Αἰγυπλῶν
 ἢ ἐ σέ, δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
 Χειρῶν καρτερόν ἔργον, ὃ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
 Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἔνα γινώω κατὰ θῦμόν,
 ἦρω, εἴτ' ἐτύμως μακτεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί,))
 Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμεν ἀκούοντεςσιν εἶπεν
 Οὐ' ξ' ἔλκεπθην Ἀχαιῶς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
 Εἰπέ δ', ὅπως ὁλοὴν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπαφες,
 Σπικως τ' εὐδῆρου Νεμέης εἰσῆλυθε χώρον.
 Οὐ μὲν γάρ κε τοσάνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὖροις
 ἱμεύρων ἰδέσιν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκᾳ βόσκει,
 Ἀλλ' ἄρκτους τε, σῦας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
 Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
 Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφασκεν,
 Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεούσιν.

ὧς εἰπὼν μέσης ἐξηρώησε κελεύθου
 Φυλεύς, ὅφρα κιούσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
 Καί ῥά τε ῥῆϊτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος,
 Ὃς μιν ὁμαρτίσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·

ὧς Αὐγηΐαδῃ, τὸ μὲν ὃ, ττί με πρῶτον ἀνῆρεν,
 Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ ζάθμην ἐνόησας.
 Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἔκαστα λέγομαι κε τοῦδε πελώρου,
 Ὅπως ἐκράανθην, ἐπεὶ λελῆσαι ἀκούεις,
 Νόσφην χ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολίῳν περ ἐόντων
 Ἀργείων, οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.

Οἶον δ' ἀθανάτων τιν' ἔισκομεν ἀνδράσι πῆμα
 ἱρῶν μνησίσαντα Φορωνήεσσιν ἐρεΐναι.
 Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων, ποταμὸς ὧς,
 Λις ἄμωτον καράϊζε· μάλισα δὲ Βεμβυαίους,
 Οἱ εἶθεν ἀγχιμόλοι ναῖον, ἅπλητα παθόντες.
 Τὸν μὲν ἐμοὶ πρῶτις τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
 Εὐρυσθεὺς, κτείνειν δέ μ' ἐφίετο Διήριον αἰνόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὕγρον ἑλών, κοίλῃν τε φαρέτραν
 ἰὼν ἐμπλείην, νεόμην· ἐτέρηφι δὲ βράκτρον
 Εὐπαγίς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνιοι,
 Εὐμετρον· τὸ μὲν αὐτός, ὑπὸ ζαθέῳ Ἐλικῶνι
 Εὐρών, σὺν πυκνῇσιν ὀλοσχερίς ἔσπασα ῥίζης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χώρων, ὅθι λῖς ἦεν, ἵκωνον,
 Δὴ τότε τόξον ἑλών ρεπτήν ἐπέλασσα κορώνῃ
 Νευρεῖην, περὶ δ' ἰὸν ἐχέεονον εἴδαρ εἶδησα.
 Πάντη δ' ὅσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
 Εἴ μιν ἐσαθρήσασμαι, πάρος γ' ἐμὲ καῖνον ιδέσθαι.
 Ἡματος ἦν τὸ μεσηγὺ, καὶ οὐδ' ὅπη ἵχνια τοῖο
 Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
 Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσί καὶ ἔργους
 Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὐλακος, ὄντην' ἐροίμην·
 Ἀλλὰ κατὰ ραθυνοὺς χλωρὸν δῖος εἶχεν ἔκαζον.
 Οὐ μὲν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος ταυρύφυλλον ἐρευνῶν,
 Πρὶν ιδέειν, ἀλκῆς τε παραντίκτα πειρηθῆναι.
 ἦτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείαλος ἔειχεν εἰς ἦν,
 Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
 Αὐχμηρὰς πεπλάκτο φόνω, χαροπὸν τε πρόσωπον,
 Στήθεά τε· γλώσση δὲ περίλιχμάτο γένειον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκυροῖσιν ἐκρύφθην,
 Ἐν ῥίῳ ὕληντι, δεδεγμένος, ὁππόθ' ἴκοιτο·

Καὶ βάλλον ἄσπον ἰόντος ἀριστερόν εἰς κενῶνα
 Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
 Οκρυόεν, γλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπισε ποίη.
 Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα θαφεινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπέπειρεν
 Θαμβίσας, πάντα δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
 Σκεπτόμενος, λαμυρούς δὲ χανῶν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε (1).
 Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἷζόν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
 Ἀσχαλῶν, ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός·
 Μεσσηγύς δ' ἔδραλον ζηθέων, ὅθι πνεύμονος ἔδρα.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς ὑπὸ βύρσαν ἔδω πολυάδυνος ἰός·
 Ἀλλ' ἔπεςε προπάρριθε ποδῶν ἀνεμῶλιος αὐτως.
 Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
 Αὖ ἐρύειν· ὁ δὲ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
 Θῆρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἔλαξε
 Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δὲ οἱ ἀνύχην
 Θυμαῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαι δ' ἐφριζοῦν ἔθειραι
 Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γίνετ' ἡῦτε τόξον,
 Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
 Ὡς δ' ὅταν ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἰδρὶς ἔργων,
 Ὀρπηκας κάμπτησιν ἐρινεοῦ εὐκαέτοιο,
 Θάψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα διφρῶ·
 Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιοις ἐρινός
 Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μὴ πῆδησεν ὑφ' ὀρμῇ·
 Ὡς ἐπ' ἐμοί· λίς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀνθρώπος ἄλτο,
 Μαμῶων χροὸς ἄσαι, ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα
 Χειρὶ προσεσχέθμην, καὶ ἀπ' ὤμων διπλακα λῶπην,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὑπερ αὐτὸν αἰείρας,
 Ἢλασα κακὰ κεφαλῆς· διὰ δ' ἀνδιχα τρηχὺν ἔαξα

(1) On lit dans quelques éditions : ἐπίδωξεν ἰδόντας.

Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριελαῖον
 Θηρὸς ἀμαιμακέτιο· πῖσεν δ' ὄγε, πρὶν ἔμ' ἰκίεσθαι,
 Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔζη,
 Νευσάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὅσσέ οἱ ἄμφω
 ἦλθε, βίη σαισθέντος ἐν ὀσέῳ ἐγκεφάλαιο.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνησι παραιφρονέοντα βαρεῖαις
 Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
 Αὐχένος ἀρρήκτιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθὰς,
 Ρίψας τόξον ἔραζε πολυῤῥαπτὸν τε φαρέτρην·
 Ἢγchon δ' ἐγκατέως, ριπαράς σὺν χεῖρας ἐρείσας
 Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρῦψῃ ὀνύχασσι·
 Πρὸς δ' οὐδας πτέρνησι πόδας ρερεῶς ἐπείζων
 Οὐραίους ἐπιβὰς· πλευρῇσι τε μῆρ' ἐφύλασσον,
 Μίχρσι οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν αἶρας
 Ἄπνευσον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ἄδης.
 Καὶ τότε δὴ βούλευον, ὅπως λασιεύχεται βύρσαν
 Θηρὸς τεθνεώτος ἀπὸ μελέων ἐρυσαιμένην,
 Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκει σιδήρῳ
 Τμητὴ, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὄλη.
 ἔνθά μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
 Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχασσι.
 Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
 Ἐρκος ἐνυαλίου ταμεισίχροος ἰωχμοῖο.
 Οὐτὰς τοι Νεμέου γένετ', ὦ φιλε, θῆρὸς ὀλεθρος,
 Πολλὰ πάρος μῆλοισ τε καὶ ἀνδράσι πῆματα θέντος.

ΒΑΚΧΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κς'.

Ἰνώ, κ' Αὐτονόα, χ' ἅ μαλοπάρῃος Ἀγαυά,
 Τρεῖς Διάσως ἐς ὅρος τρεῖς ἄγχιγον αὐταὶ εἰῖσαι.
 Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 Κισσόν τε ζῶοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
 Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς,
 Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐνέα τῷ Διονύσῳ·
 Ἰερὰ δ' ἐκ κίσας πεποναμένα χερσὶν ἐλοῖσαι,
 Εὐφάμως κατέθεντο υεροδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 ὧς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ὀλιβάτου πέτρας ἀπο πάντ' ἐθεώρει,
 Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.
 Αὐτονόα πρῶτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα,
 Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μακνιώδεις ὄργια Βάκχῳ,
 Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα· τὰ δ' οὐχ ὀρόωντι βέβαλοι.
 Μαίνετο μὲν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
 Πέπλωσ ἐκ ζωστήρος ἐπ' ἔγνυ' ἀνείρυσσασαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' εἶπε, Τίνος κέχρησθε, γυναικες;
 Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε, Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα,
 Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λαινάς·
 Ἰνώ δ' αὐτ' ἐρρήξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγχι ὤμου,
 Λάξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόα ρυθμὸς ὡνός·

Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ χρέα νομόντο γυναῖκες ,
 Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμένα ἄμματι πᾶσαι,
 Ἐξ ὄρεος πένθημα , καὶ οὐ Πενθῆα , φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω' μηδ' ἄλλος ἀπεχθήμεναι Διονύσῳ
 Φροντίζοι , μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν ,
 Εἴη δ' ἐνναίτης , ἥ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
 Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι , καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι.
 Ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὴν ἔχει αἰετὸς οὗτος·
 Εὐσεβέων παιδισσι (1) τὰ λῶϊα , δυσσεβέων δ' οὔ.
 Χαίροι μὲν Διόνυσος , ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόντι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα δῆκατο λύσας·
 Χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα , καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
 Καθμεῖαι , πολλαῖς μεμελημέναι ἥρωίναις ,
 Αἱ τόδε ἔργον ἔραξαν , ὀρέκτατος Διονύσῳ ,
 Οὐκ ἐπμωμητόν. Μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

(1) Εὐσεβέων παιδῖς pour εὐσεβῆς, comme παιδῖς θεῶν pour θεῶν.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ.

ΕΙΔΥΔΔΙΟΝ κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ.

Τ'ΑΝ πενυτὴν Ἑλέναν Πάρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἢδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐςὶ φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκει· κενὸν τὸ φιλάμα λέγουσι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδεία τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ ζῶμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φιλάμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χεῖλεα σείο; δίδου πάλιν, ὄφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλὸν σοι θαμάλας φιλεῖν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γὰρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἤδη.

ΚΟΡΗ.

Ἄ ζαφυλὶς σαρὶς ἐστὶ, καὶ οὐ ρόδον αὐτὸν ὀλεῖται.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήπαφες ἀδεῖ μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἔν' ἐμᾶς σύργγος ἀκούσης.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σάυτῳ φρένα τέρψον· οἷζυον οὐδὲν ἀρῆσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χόλον ἄζωο καὶ σύγε κώρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἅ Παφία· μόνον Ἰλαος Ἄρτεμις εἶη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθης.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἀρτεμις ἄμμεν ἀρήγοι.

Μὴ 'πιβάλης τὰν χεῖρα. Καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἐρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, καὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἶναι ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω, μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.

ΚΟΡΗ.

Πολλοί με μνώνοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔαθε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστῆρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκέτω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ρέξαμι; γάμοι πλήθονσαν ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὲν φασὶ γυναῖκας εἰὺς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον αἰεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὡδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εὐλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὰ βασιλεια μογοσόκος Ἄρτεμις ἔστω.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρῶα καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦν δὲ τέκης φίλα τέκνα, νέον φῶρς ὄψεται νίας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἣν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσασα καὶ νομὸν ἐξείς.

ΚΟΡΗ.

Ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπελθῆς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πάνα, καὶ ἦν κ' ἐθελῆς με διώξαι.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμῳς, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλῆς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμῳς, τὰ δὲ πῶσα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνέψω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Διήσει σέο λέκτρον, ἐπὶν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Δυκίδας δὲ πατὴρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερσίων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δὲ σοὶ ἐς Μενάλλας.

ΚΟΡΗ.

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἱσάται αὐλῆς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσαι.

ΚΟΡΗ.

Αἴγες ἐμῇ, βόσκεισθε· τὰ βοκόλω ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι, καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλστα δείξω.

ΚΟΡΗ.

Τί ρέζεις, σατυρίσκει; τί δ' ἔνδοθεν ἄψαο μαζῶν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρότις· αὐτὸς γυροῦντα διδῶ.

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, καὶ τὸν Πᾶνα. Τεὶν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα. Τί μοι ἔτρεμες; ὥς μᾶλα δευιά.

ΚΟΡΗ.

Βῆλεις εἰς ἀμάραν με; καὶ βῆματα καλὰ μιαίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλ' ὑπὸ σούς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἡνίκα βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὴν μίτραν ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τᾷ Παφίᾳ πρᾶτις· ἐγὼ τότε δῶρον ὀπάξω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τίχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἤχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλήλεις λαλέοντι τεὸν γάμον· αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τὼμπέχονον ποίησας ἔμοι βάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῆς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἔλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰθ' αὐτὴν θυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβέλλαν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρρεμι, μὴ πεμέσας σὴ ἐρημιάς οὐκέτι πικρή.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥεξὼ πόρτεν ἔρωτι, καὶ αὐτὰ βῶν Ἀφροδίτα.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβαια· γυνὰ δ' εἰς οὖραν ἀφερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκνῶν τροφός, οὐκέτι κώρα.

ὥς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν λαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἄλλελοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.

Χ' ἂ μὲν ἀνεγρομένα γε δίδετ' ἔχ'ε μάλα νομύεσσιν,
ὄμμασιν αἰδομένα, κραδία δὲ οἱ ἔνδον ἰάνθη,
ὧς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, πεχαρημένος εὐνάς.

~~~~~

ΗΛΑΚΑΤΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κβ.

ΓΑΛΥΓΓΑΣ, ὦ φίλῆϊθ' Ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάτας,
 Γυναῖξιν πόνοσ' οἰκωφελέσσιν σὸς ἐκίβηλος·
 Θαρσεῦσ' ἄμμι οὐ μάρτεϊ πόλιν ἐς Ναιάω ἀγλαίαν,
 Ὅπκα Κύπριδος ἱρὸν καλέμω χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ.
 Τῶδε γὰρ κλόνον εὐάσμον αἰτρήμεθα παρ Διὸς,
 Ὅπκωσ' ἑῶνον ἑμὸν τέρψομαι ἰδὼν κακτιφιλάσομαι
 Ναιάαν, Χαρίτων ἱεροφώνων ἱερὸν φυτὸν,
 Καὶ σὲ, τῶν ἑλέφαντος πολυμόχθω γεγεννημέναν,
 Δῶρον Ναιάας εἰς ἀλόχῳ χέρρῳσ' ἀπάσσομεν.
 Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
 Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκας φορέοισ' ὑδάτενα βράττη.
 Δὺς γὰρ ματέρας ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκωσ'
 Πέξασιν' αὐτοετεί, Θεογενίδος γ' εἴνεκ' εὐσφύρω·
 Οὕτως ἀνυσσεργός· φιλεῖ δ' ὅσσα σαόφρονες·
 Οὐ γὰρ εἰς ἀκυράς οὐδ' ἐς ἀεργῶς κεν ἐβολλόμαν
 Ὅπκασαι σὲ δάμωσ', ἀμετέρας εὔσαν ἀπὸ χθονός.
 Καὶ γάρ σοι πατρίς, ἂν ὥς Ἐφύρας κτίσσει ποτ' Ἀρχίας,
 Νάσω Τρεπασρίας μυελόν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 Νῦν μὲν οἶκον ἔχουσ' ἀνέρος, ὅς ποτ' ἐδάη σοφὰ
 Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλῆμεν,
 Οἰκίσεις κατὰ Μίδατον ἐρατεινὰν μετ' Ἰανόων,

Ὡς εὐχλάκετος Θευγενὺς ἐν δαμότισιν πύλῃ,
καὶ οἱ μινᾶσιν ἀεὶ τῷ φιλοποῖδ' παρέχης ξένῳ.
Κεῖνο γάρ τις ἐρείτω, ποτιδὼν σ', ἥ μεγάλη χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ φίλων.

ΠΑΙΔΙΚΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κθ'.

ΟΪΝΟΣ, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια·
 Κάμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.
 Κήγων μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω πᾶτα' ἐν μυγῇ.
 Οὐχ ὅλας φιλεῖν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
 Γινώσκω· τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζωῆας ἔχω,
 Ζῇ τὰν σάν ιδέαυ, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
 Χῶταν μὲν τὴν θέλης, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
 Ἄμεραν· ὅκκα δ' οὐκ ἐθέλης τὴν, μάλ' ἐν σκότῳ.
 Πῶς ταυθ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνταῖς διδών;
 Ἀλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, νέας προγενεσέροϋ,
 Τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις·
 Ποίησαι καλιῶν μίαν εἰν ἐνὶ δενδρίῳ,
 Ὅπκα μὴδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἐρπετον.
 Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἁματός ἄλλον ἔχεις κλάδον,
 Ἄλλον δ' αὖριον, ἐξ ἐτέρῳ δ' ἕτερον ματῆς.
 Καὶ μὴν στυ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθοε αἰνέσῃ,
 Τῷ δ' εὐθύε πλέον ἢ τριῆτης ἐγένετο φίλος·
 Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο.
 Ἄνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
 Φίλει δ', ἅς πε ζόης, τὸν ὁμοιον ἔχειν αἰεί.
 Αἰ γὰρ ὥδε ποιῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσται
 Ἐξ ἁρώων· ὁ δὲ τοί κ' ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχει,
 Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,

Κῆρμ' μαλθακὸν ἔξεπύνασε σιδάριον.
 Ἄλλ' ἀπρίξ ἀπαλῶ ροματός σε ποδιέρχομαι.

[Ἀλλὰ περίξ] μ' ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νειώτερος,
 Χῶτι γηραλέοι πέλομες, πρὶν ἀποπτύσαι,
 Καὶ ῥυσσοὶ, νεότατα δ' ἔχεν παλινάγρετον
 Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
 Κᾶμμες βραδυτέροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
 Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
 Καὶ μοι τῶρα μὲν συνερᾶν ἀδδὼς σέθεν,
 Ὅπως, ἀνέκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχης,
 Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχλλεῖοι φίλοι.
 Αἰ δὲ ταῦτά γε φέρει ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
 Ἐν θυμῷ τε λέγεις, τί με, θαμνόνι', ἐνοχλεῖ·
 Νῦν μὲν δὴ κῆπι τὰ χρύσεια μάλ' ἔνεκεν σέθεν
 Βαῖην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον·
 Τόκα δ' οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
 Προμύλομ' ἡ, παυσάμενος χαλεπῷ πτόθω.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ἈΔΩΝΙΝ.

Εἰς Ἀδώνιον λ'.

ἈΔΩΝΙΝ ἢ Κυθήρην
 ὧς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
 Στυγνὸν ἔχοντα χαίταν,
 ὠχράν τε τὸν παρειάν,
 ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὸν
 ἔταξε τῶς ἑρωτας·
 Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
 Πάσαν δραμόντας ὕλαν,
 Στυγνὸν τὸν ὕν ἀνεύρου,
 Δῆσάν τε κέπιδησαν.
 Χῶ μιν, βρόχῳ καθάψας,
 ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
 Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
 ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
 Ὁ δ' ἦρ δ' ἔβαινε θειλῶς·
 Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
 Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
 Πάντων πάκις θηρῶν,
 Σὺ τόνδε μηρὸν ὕψω;
 Σὺ μεν τὸν ἀνδρ' ἔτυψας;
 Ὁ δ' ἦρ δ' ἔλεξεν ὄδου·
 Ὀμνημί σοι, Κυθήρην,

Αὐτὰν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμά,
 Καὶ τώσδε τὼς κυναγῶς,
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
 Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
 Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
 Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν,
 Ἐμαινόμεαν φιλάσαι·
 Καὶ μευ κατεσίναζε (1).
 Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
 Τούτους κόλαζε, τίμνε,
 (Τί γὰρ φέρω περισσῶς;))
 Ἐρωτικούς ὀδόντας·
 Εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
 Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη.
 Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων (2);
 Τὸν δ' ἤλῃσε Κύπρις,
 Εἵπεν τε τοῖς ἔρωσι
 Τὰ δεσμά αἱ 'πιλύσαι.
 Ἐκ τῷδ' ἐπηκολούθει,
 Κᾶς ὕλαν οὐκ ἔβαινε (3).
 Καὶ τῇ πυρὶ προσελθὼν
 ἔκαυε τὼς ἔρωτας (4).

(1) Καὶ τὸ ἐμαινίσθαι φιλάσαι κατεσίναζε μευ.

(2) Ce vers manque dans les éditions de Heinsius et de Henri Étienne.

(3) Οἱ ἐπιλύσαι.

(4) Ἐρωτικούς ὀδόντας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α.

Τὰ ῥόδα τὰ θροσόνετα, καὶ ἡ κατάκλυτος ἐπίνα·
Ἐρπυλλος κείται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τιν, Πύθιαι Παιάν·
Δελφίς ἐπὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαῖα.
Βωμόν δ' αἰμάξει κεράδες τράγος οὔτος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθου τρώγων ἴσχατον ἀκρίμονα.

ΑΛΛΟ. β.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλῶ σύργγι μελίσθων
Βωκολικῶς ὕμνωσ, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τῶς τρητῶς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὄξυν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ἃ ποτ' ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ. γ.

Εὐδεις φυλλορῶτι πίδαξ, Δάφνι, σῶμα περμακὸς
Ἀμπαύων· ῥέλικες δ' ἀντιπαγίς ἀν' ὄρη.
Ἀγρεύει δὲ τυ Πάν, καὶ ὁ τὸν κροκόεοντα Πρίηπος·
Κισσὸν ἐφ' ἡμερτῶ κρατὶ καθαπτόμενος,

Ἄντρον ἴσω ζεῖχοντες ὁμόρροθοι. Ἀλλὰ τὸ φεύγε,
Φεύγε μεθείς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ΑΔΑΘ. δ'.

Τήναν τῶν λάρων, τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψαι,
Σύεινον εὐρήσεις ἀρτεγλυφές ξόονον,
Τρισκέλις, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἄλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδεδρομεν· ἄναον δὲ
Ρεῖθρον ἀπὸ σπιλῶδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῃ,
ἔνθα πέριξ κήνται βοτρυόπαις ἑλικαι
Ἄμπελος· εἰαρινὸι δὲ λεγυφθόγγοισιν αἰοδαῖς
Κόσσυφοι ἀχειῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
ΰουθαι ἀηδονίδες μενυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
Μέλπονσαι ζόμασιν τῶν μελίγηρυν ὄπα.
ἔξο δὴ τῇναι, καὶ τῇ χαρίεντι Προΐσῃ
Εὖχε' ἀποσέρχαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·
Κεῦθός ἐπιφρέξειν χίμαρον καλόν. Ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
Τοῦδε τυχὼν, ἐθέλω τρωπὰ Δύη τελέσαι·
ῥέξω γὰρ θαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω
Σακίταν. αἰοὶ δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΔΑΘ. ε'.

Ἀῖς, ποτὶ τῶν Νυμφῶν, διδύμοις αὐλοῖσιν αἰεῖσαι
Ἄδύ τί μοι; κήγῶν πακτιδ' αἰετάρμενος
Ἀρξέυμαι τι κρέκων· ὃ δὲ βωκόλεος ἀμμεγα θελξεί·
Δάφνις, περοδέτω πνεύματι μελπόμενος·
ἔγγυς δὲ ζῶντες λάσιος δρυὸς ἄντρον ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιεάταν ὀρρανίσωμεν ὕπνου.

ΑΔΑΟ. ζ'.

Ἄ δειλαίαι τὺ Θύρσι, τί τοι πλέον, εἰ καταταξείς
 Δάκρυσι δαγλῆνους ὥπας ὀδυρόμενος;
 Οἷχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἷχεται ἐς ἄβαν·
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφοπιάξει λύκος·
 Αἱ δὲ κύνας κλαγγεῦντι, (τί τοι πλέον;) ἀνίκα τίνας
 Ὅς τιν οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένης.

Εἰς ἀγάλμα ἀσκηπτοῦ. ζ.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλατον ὁ τῷ Παιήονος υἱός,
 Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνοιστόμενος
 Νικία· ὅς μιν ἐπ' ἄμαρ αἰὶ θνέσσιν ἰκνεῖται,
 Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἀγάλμα κέδρου,
 Ἡετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χειρὸς ἄκρον ὑποσᾶς
 Μισθόν. Ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΩΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίσταται ὄρθων,
 Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἱής.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλὰς
 Πατρίδος ὀδυρήναι κίμαι ἐφισσάμενος.

ΑΔΑΟ, θ'.

Ἀνθρώπε, ζῆς περιφάειν, μηδὲ παρ' ὤρην
 Ναυτιλὸς ἴσθ'· ὥς ἐς· οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
 Δειλαίαι Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσσαν ἐλθεῖν
 Ἠπίεγευ, πόλις ἔμπορος ἐκ Συρίας,

Ἐμπορος, ὦ Κλεόνικε· θύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυσ.

ΕΙΣ ΑΓΓΑΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι.

Ἰμὶν τοῦτο, θεαί, πεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τῶγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρειον.
Μουσικός. Οὐχ' ἐτέρως τις ἐρεῖ. Σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
Δίον ἔχων, Μουσίων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΟΝΟΣ. ια.

Εὐσθένης τὸ μῆμα· φυστηγνῶμων ὁ σοφιστής,
Διενὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον οὐτά·
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς θαμονίως φίλος ἦς.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστής.
Καίπερ ἄκυκός ἐών, εἴχ' ἄρα κηδεμόνας.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩΙ ΔΙΟΝΥΣΩΙ ΑΠΟ ΔΗΜΟΤΕΛΟΥΣ ιβ'.

Δημοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καὶ σὲ τὸν ἡδίστον θεῶν μακάρων ἀναθεῖς,
Μέτριος ἦν ἐν παισὶ· χορῶ δ' ἐκτίσαστο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

ΕΙΣ ΑΓΓΑΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ. ιγ'.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος. Πάσκειο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἀγνάς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἶκῳ ἐν Ἀμφικλούς, ὃ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξυνόν. αἰεὶ δὲ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν

Ἐκ σίθην ἀρχομένοις, ὧ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλείον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιθ'.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἔδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολίται
Τιμασέυντι, πατρὸς μνῶμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ιθ'.

Γνώσομαι, εἴτε νέμεις ἀγαθοῖς πλεόν, ἢ καὶ ὁ θεῖός
Ἐκ σίθην ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπὸρ', ἔχει.
Χαίρτω οὗτος ὁ τύμβος, ἔρεϊς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ιζ'.

Θάσσει τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὧ ξένη,
Σπουδᾷ· καὶ λέγ', ἔφην ἐς οἶκον εὐθης,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέφῃ,
Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ᾠδοποιῶν·
Προσθεῖς δὲ χῶτι τοῖς νέοισιν ᾄδετο,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Ἄ τε φωνὰ Δώριος, χῶ' νῆρ, ὁ τὰν κωμωδίαν
Εὐρών, Ἐπίχαρμος.
Ἢ Βάτχε, χέλειόν νυν ἀντ' ἀλαθenoῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκται,

Τοὶ Συρακόσσαις ἐνδρυνταὶ πελωρεῖς τᾷ πόλει,
 Οἱ ἄνδρ' πολίτῃ,
 (Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
 Τελεῖν ἐπίχειρα.
 Πολλὰ γὰρ πότε τᾶν ζόων τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·
 Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, ΤΡΟΦΟΥ ΜΗΔΕΙΟΥ. ιβ΄.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσῃ
 Μήδειος τὸ μῆν' ἐπὶ τᾷ ὀδῷ, κηπέγραψε Κλείτας.
 Ἐξεῖ τᾶν χάριν ἅ γυνὰ ἀντὶ τήνων,
 ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε. Τί μᾶν; ἔτι χρυσίμα καλεῖται.

ΕΙΣ ΑΡΧΙΔΟΧΟΝ. ιθ΄.

Ἀρχιδοχὸν καὶ ζᾷθι καὶ εἴσιθε τὸν πάλοι ποιητᾶν
 Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
 Διῆλθε κηπὶ νύκτα καὶ ποτ' ἄω.
 Ἢ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπησεν Ἀπόλλων·
 ὧς ἑμμελής τ' ἔγεντο κἀπὶ δέξις
 Ἐπεὰ τε ποιῖν, πρὸς λύραν τ' αἰεῖδεν.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΤΗΝ ΗΡΑΣΔΕΙΑΝ
 ΠΟΙΗΣΑΝΤΟΣ. κ΄.

Τὸν τῷ Ζανὸς ὁδ' ὕμνιν υἱὸν ὄνῃρ,
 Τὸν λειοντομέγχαν, τὸν ὀξύχειρα,
 Πρῶτας τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν
 Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὥκ' Καμείρου,
 Χώσους ἐξεπόνασεν εἶπ' αἰθλους.
 Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὧς σάφ' εἰδῆς)

Ἐζασ' ἐνθάδε , χάλκειον ποιήσας
Πολλοῖς μασὶν ὀπισθε κήνιαυτοῖς.

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κξ.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' ἱππώναξ κῆται.
Εἰ μὲν πονηρὸς , μὴ ποτέρχῃ τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἔσσι κρήγυός τε καὶ παρὰ χρησῶν ,
Θαρσίων καθίζεν , κἄν θάλης , ἀπόβριζον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΑΘΝ. κβ.

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος , ὃς τὰδ' ἔγραψα ,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος ,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλητῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὀθνεῖην οὔποτε' ἐφελκυσάμην.

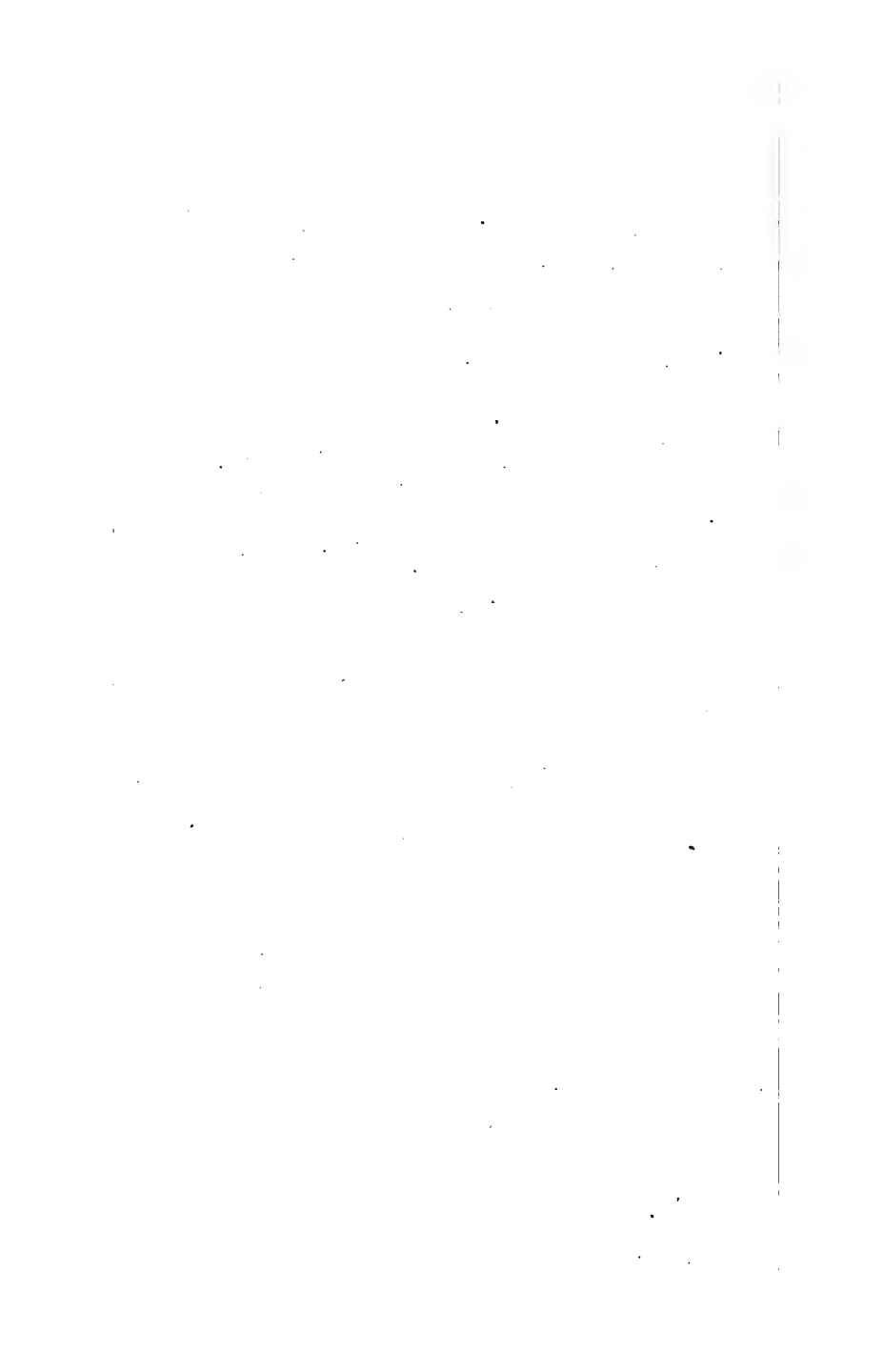
ΕΙΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΝ.

Κ' αἶ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον
Ἐξ ὧλος , ὧ ζῶῃ , τὰ δὲ δίκτυα κείνῃ ἄροτρα ,
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῶ ἱερὸν ἰχθύν ,
Ὦν λεῦκον καλέουσιν· (ὃ γὰρ φαιρώτατος ἄλλων)
Καὶ κε λῖνα ζήσαιο , καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσης
Ἐμπλεα.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Ἀρσίοις καὶ ξεινοῖσιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα.
Θεὸς ἀνελεῦ , ψήφου πρὸς λόγον ἐρχομένης·
Ἄλλος τις πρόφασιν λεγέτω· τὰ δ' ὀθνεῖα Κᾶϊκο,
Χρήματα καὶ νυκτὸς βουλομένοις ἀριθμεῖ.

ΤΕΛΟΣ.

IDYLLES
DE THÉOCRITE.

On trouve chez le même Libraire :

LES IDYLLES DE THÉOCRITE, traduites en français par Julien Geoffroi, ancien professeur de rhétorique au collège Mazarin; accompagnées du texte grec en regard, et revues par Joseph Planche, professeur de rhétorique au collège royal de Bourbon. Un volume in-12 de 400 pages. Prix : 5 francs.

CHOIX DES IDYLLES DE THÉOCRITE, suivi d'extraits de Bion et de Moschus, et des Sentences de Théognis; par Joseph Planche. A l'usage des collèges royaux et autres établissemens d'instruction publique. In-12. Paris, 1823. Prix : 2 francs.

DE L'IMPRIMERIE DE FAIN,
PLACE DE L'ODÉON.

IDYLLES
DE THÉOCRITE,

TEXTE GREC,

REVUES PAR J. PLANCHE,

PROFESSEUR DE RHÉTORIQUE AU COLLÈGE ROYAL DE BOURBON.

PARIS,

BRUNOT-LABBE, LIBRAIRE DE L'UNIVERSITÉ ROYALE,

QUAI DES AUGUSTINS, n°. 33.

1823.

ARGUMENTA VETERA
CARMINUM THEOCRITI,

QUIBUS PERMISTUNTUR NONnulla

DE GENERE THEOCRITI ET BUCOLICIS CARMINIBUS.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητής, Συρακούσιος ἦν
τὸ γένος, πατὴρ Σιμυλίδου, ὡς αὐτὸς φησί·

Σιμυλίδᾱ, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις;

Ἔνιοι δὲ τὸ Σιμυλίδᾱ ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός
τις τὴν πρόσωπον εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ
μητέρα Φιλίναν. Ἀκουσῆς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου,
ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου
τοῦ ἐπικληθέντος Λαγρού. Περὶ δὲ τῶν τῶν Βουκολικῶν ποιή-
σων εὐφυῆς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. Κατὰ
γούν τινὰς Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ Βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαιμονίᾳ εὐρεθῆναι καὶ περισσῶς

προκοπῆς τυχεῖν. Τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεζώτων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη ἰορτὴ Ἀρτέμιδος Καραυάτιδος. Τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερόν, ἰδίαις ὤδαίς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης, παρέμενε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βουκολικὰ. Ὅριση γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἐπὶ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίους ᾠμασιν ἀνυμνήσαντες, ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὑρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθὲς λόγος τοιοῦτος. Στάσεώς ποτε γενομένης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρόντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλῆθους λοιπὸν ποτε ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἀρτεμὶς αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ὤδων· καὶ αὕτως ἔλαθον ἔθος γενέσθαι καὶ τοῖς ἄλλοις.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤῶΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚῶΝ.

Τὰ βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπεγραφῆν· καὶ γὰρ Διπολικὰ ἔστι, καὶ Ποιμανικὰ, καὶ Μικτὰ. Τὴν μὲντοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἰληφεν ἐπεγραφὴν, ὡς ἀριεσύντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκολικὰ εἰρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τῆς βόας πολλύειν ἀτιμαγλώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελίσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. Ἄνδρες δὲ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρημέ-

ρους, Θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πύραν πανσπερ-
μίας ἀνάπλεων, καὶ ὄνον ἐν αἰγίῳ ἄσπῳ, σπονδὴν νέμοντας
τοῖς ὑπαντώσι, ζέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφω
προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωδόλον· τὸν δὲ νικη-
σαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· κακῶν μὲν ἐπὶ
τῆς τῶν Συρακουσίων μένει πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς
τὰς περιοικίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόν-
ναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὖφη-
μοῦντας ἐπιλέγειν,

Δίξαι τὸν ἀγαθὸν τύχην, δῖξαι δ' ὕμνῳ,

Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς Διὸς, ἂν ἐκαλίσσατο τίνα.

ἈΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙ Τῇ ΛΕΞΕΙΣΙ ΤΩΝ
ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες ποικίλαι, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι

Ἐντὶ μιᾷ μάνδρας, ἐντὶ μιᾷ ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ Εἰς τὴν ἑΑΤΤΟΥ ΒΙΒΛION.

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, δὲ τὰδ' ἔγραψα,

Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,

Υἱὸς Πραξαγόρας, περικλειτῆς τε Φιλίνης·

Μοῦσα δ' ὀθνεῖν οὐποτ' ἐφελκυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ἘΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου Εἰδύλλια βουκολικά. Ἰστίον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται
τὸ μακρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἡ Δωρία· οὐκ Εἰδύλλιον
παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι
εἰδός ἐστιν ὁποῖόν ἐστι λόγος. Ὑποχωριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικόν, δραματικόν, καὶ μικτόν. Τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἶδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποιικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κρίσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἥγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχῃ. Εἰς ὅσον δ' οἶόν τέ ἐστιν, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἦθη ἐκμάσσειται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. Ἐκπέφυγε δὲ καὶ τὸ ἀγαν ἀδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς παιήσεως.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ τοῦ ΠΡΩΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὅς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθηκε, διὰ δὲ τοῦ ἐξῆς ὡς ζώντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὁμως τοῦτο προτίθεται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. Ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διέκινεται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δὲ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἐστὶ γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἦτοι Μελέλας, ἡ καὶ Κομάτας. Ἀγνωεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδῃ διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνεπίσητον καὶ χαλαρὰν Δωρίδι παρὰ τοῦ Ἐπιγράμμου καὶ Σώ-

φρηνος· οὐ μὲν ἀπολιμπνύεται καὶ Διολίδος· Ἄλλως. Ἰξίον, ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κίχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τις ἐστὶ· ἡ δὲ νέα, ἥ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπόρία. Πῶς Βουκολικά ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ παμμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπεγράψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι· (διαλέγεται γὰρ ἐν τισι πρόσωπα·) ὥς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητής θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἄλλοιās ἐπιγραφάς, ἀλλ' ἐμὴν ἀρμόζουσιν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικόν, καὶ τὸ δραματικόν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη, ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπθλοῦ ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένου; Διὰ τὸ μέλλειν παρειαχθῆναι τὸν ποιμένα κρείττονώς τῇ καλᾷ φθεγγόμενον.

Ἰξίον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεόκριτου, Θύρσις, ἢ Ὠιδή· τουτέστιν, ὁ βουλόμενος Θύρσιν ὑπογραφῆτω, ἢ Ὠιδῆν. Θύρσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν. Ὠιδῆ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Υπόκειται Σμαίθα Δίλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρώσα, ὃν παιδικῆς προσκαίικωραῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἢ Σμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ τινὸς Ξεραπαίνης Θεΐουλιδος ὑποδικακονομήνης ἐφ' ἑαυτὴν περᾶται μετόγειν, επικαλουμένη τὴν Σελήνην

καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι-συμβαλλομένης νυκτερινᾶς
 Διάς. Τὴν δὲ Θεσφύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώ-
 φρονος μετήνεγκε Μίμων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρώ-
 ντος, ἡ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἡ Κωμασῆς,
 ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι
 τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. Εἰκάζει δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμά-
 ζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἑτέρου ποιῆ
 ὁ Θεόκριτος προσθαλεγόμενον Κορύδῳ, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν
 εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν
 ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθε-
 ται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατος
 φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἢ ρά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

Πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων
 μῆλα καὶ ρεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι ἢ
 δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμία τὸν βίον καταλῦ-
 σαι προήρηται. Τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν
 κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν
 Θεόκριτον οἶονται κωμάζειν, Σμιχίδην καλοῦντες. Ἡ ἱερώϊα
 παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστίν. Βάττος μὲν οὖν αἰπό-
 λος, Κορύδῳ δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμι-
 βαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδῳνα βοῦς νέμοντα

βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ἐν φησὶν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μῆλωνος
παλαιαροῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσσεται· τὸν δὲ Βάτ-
τον ταῦτα πυθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες
ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰσι λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα δικάζει-
ται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ
τούς αὐτοὺς χρόνους γεγονὼς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ
πολὺ νεώτερος· εἴγε Μίλων τῇ ἐβδόμῃ Ὀλυμπιάδι πάλιν νικᾷ·
Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ εἰδείξαμεν, κατὰ τὴν xδ' Ὀλυμπιάδα
ἤκμαζεν.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενι-
κόν· προσδιλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι' ἀμοιβαίων
ποιμῆν καὶ αἰπόλος. Δραματικώτερον δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ εἰδύλ-
λιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφανομένου. Ἐστὶ δὲ
τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου
νέμει τὰς αἴγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συ-
βάρτου νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρω-
μένην Ἀλκίπην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. Ἀλλήλους οὖν
προκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης
τίθενται, ὃ μὲν αἰπόλος τράγον, ὃ δὲ ποιμὴν ἄμνον· Μόρσωνα
δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἰροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἀμιλλαν, ὁ
κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ὁ τοίνυν αἰπό-
λος, μετὰ τὴν νίκην χαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθὼς, προσδι-
λέγεται ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξίν ὄρεξιν
πειράται καταστῆλαιν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρε-
πίζων.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΚΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιαζαὶ· Δαμοίτας δὲ καὶ

Δάφνης ὁ βουκόλος Σέρεος ὄντος μεταμβάας εἰς ἐν τὰ θρέμματα συναυάνουσι, καὶ ἀμσδαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφοτέρω ἄδουσι. Καὶ ὁ μὲν Δάφνης προσδιαιγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀπεκρινόμενος δίδεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σκαλία. Ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαγῷ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὗρις φησιν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθείαν καὶ τοῦ γάλακτος ιδρύσασθαι ἰσρὸν ἐν Αἴτῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐκποῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα Γαλατείας.

ἸΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἘΒΔΟΜΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῷ. Ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἦλθαι, φίλος κατέβη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένηι Λυκωπείως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρόν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἅπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου. ὁθεν καὶ διηγεῖται, ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἦρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεύακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. Δαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωδὸλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

ἌΛΛΩΣ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ἐφιλώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένηι τοῖς Λυκωπείως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θα-

CARMINUM THEOCRITI. xiiij

λύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς
Μουσάτος· φησὶ, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένοῦς τῶν καλε-
σάντων αὐτόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ὉΓΔΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητι-
κοῦ προσώπου. Εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοισι Δάφνης βουκόλος καὶ
Μενάλας ποιμὴν, εἰσηφότες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθεί-
κασι τὰς σύρτγγας.

ἌΛΛΩΣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ
προσώπου. Μενάλας καὶ Δάφνης, εἰς ἔριν βουκολικῶν ἔσμά-
των καταζάντες, εἰλοντο κριτὴν τινά, οὗ τὸ ὄνομα σεσώπη-
ται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεσαν τὰς ἰδίας σύρτγγας. Προσέτι δὲ ὁ
κριτὴς ὁ Δάφνης εὖ μάλα ἄσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν.
Σωσίθεος δὲ Δάφνιν ὁ γινόμενον, ὅφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλαν
ἄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν ὁ κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θά-
λειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Αἰτωλὸς, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν
Μαρσύαν τὴν λυρικὴν. Δάφνης βουκόλος, Μενάλας ποιμὴν.
Μετὸν διακηματικόν. (Absunt à MS. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἘΝΝΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται· νομεῖς δὲ ἔξιν, ὃς
δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοισι ἀντάσωσιν. Οὐ-
δὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκον τοῦτον ὄντα Σικελὸν ὑπὲρ Με-
νάλκου Χαλκιδεῶς, ὃν φησὶν Ἑρμηςσιάνῃ ἐρασθῆναι τῆς Κυρη-
ναίας Εὐτίπης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῇ κατακρημ-
νισθῆναι.

Προλογίζεται ὁ ποιμὴν. Ἰξίον δὲ, ὅτι ἡ τὸν αὐτὸν ὄν προεῖπε Μενάλκην πάλιν φησί· τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας ἢ ἕτερον Μενάλκην βουκόλον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἐργατῖναι ἢ Θερισαί· ἄδηλον δέ, ἐν ᾧ χωρίῳ διακινεῖται τὰ πράγματα. Μίλων δὲ ἐς καὶ Βάττος ἐν τῇ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας ἀλητριίδος, Πολυδώτου τινὸς εἴτε θρακιστοῦ, εἴτε θυγατρὸς· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκωπτε. Τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ καὶ διὰ τοῦτο κέκωκω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φθὴν αὐτοῦ μάντην καλαμαίαν φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ἀνάκωλος. Βάττος δὲ ἐπὶ ταῦτοις μὴ μεγαλοβήμονων ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλούτον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἔρωτα. Ἐπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος, εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἦσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας, ἐτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτυέρσου τοῦ Διέου, ἐν Ἡρακλῆς ἀνείλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῇ θερίζειν. Ἐπὶ τέλει δὲ παραινεί αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ἄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα διεγείσθαι τῇ μητρὶ πατὴρ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἑΝΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νεαίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἱατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Μίμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχαῦ ὁ Θεόκριτος.

ἌΛΛΩΣ.

ὑπόθεσις τοῦ πράγματος. ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἑρῶν τῆς Γαλατίας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατίᾳ ἔρωτα δι' ᾧδης. Προσδιλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νεκίᾳ, Μιλησίῳ τῷ γένος, οὗ καὶ ποιημάτων φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή;

Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ ἔρωτες
Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμύσους.

Ἐπιγράφεται δὲ Κύκλωψ ἡ Γαλάτεια. Γέγονε δὲ συμφοιτητής. Ἐρασιζήτου Μιλησίου, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἱατρῶν ἀναγραφῇ.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἄϊτας, γέγραπται δὲ Ἰάδῃ διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρωμένον. Ἐπιγράφεται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους αἴτας ἔτι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοὶ καὶ Ἀλκμῶν τὰς ἑτεράζους κόρας αἴτας λέγει· αἱ δὲ φασιν αἴτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιζείχου· ἢ αἴτας, οἷονεὶ μὴ ἱταμούς· ἢ αἴτας ὁ σύμπνοος καὶ συναίτης καὶ συμπολίτης. Εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιο, αἴτης ἀνέλεγοιτο ἀπὸ τοῦ αἵεω, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἐρῶν † καὶ οὐ φεῖδεται θρασυάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὐχεται δὲ, τῶν δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφαλείαν μέχρι τέλους ἐμμένουσιν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τῇ ὁμόνοια, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐταὺς, οἷτινες ἀμοιβὴν φιλίας ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. Ἐπαινεῖ.

δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπὶ τῷ τετιμημένῳ Διοκλείᾳ, ὑπερασπεί-
σαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευταῖας ἐμπε-
σύντα εἰς πόλεμον· ὤθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημο-
σίᾳ, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγωνά τε ἐκ' αὐτῶ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς
καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλῆσαντά
τινα ἦδισον, τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων σεφανοῦσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδυλλίον Ἰλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ
προσδιαιρέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ
τὸν Ἰλαν καὶ Ἡρακλεία· τοῦ μὲν Ἰλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἀρ-
παγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλείους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἰλα
βάσανον. Ἰστέον, ὅτι ὁ Ἰλας καὶς ὑπῆρχε Θεοδόμαντος τοῦ
δρυτόμου, οὗ ἦρα Ἡρακλῆς· πεπαιδευσθαι δὲ αὐτὸν φασὶν οἱ
μὲν ὑπὸ Ῥαδάμανθυος· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρύωνος καὶ
Θεζιάδου. Ἀμφιβάλλουσι ἥ τινα εὖ οὖν τὸν Ἔρωτα· Ἡσίοδος μὲν
γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίη
λαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος Ἔριδος καὶ Ζεφύρου· Σαπφὸς
Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων. (Absunt et haec
à MS. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ ὑπόθεσις ἐς καταστάσεως ἐρωτικῆς
καὶ κοινῆς, τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου
μᾶλλον προσέκειτο Αὐκῷ τινί, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου.
Θυμωμένου δὲ τινος ἐταίρου προστόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, ἥ δε-
καίως εἰσάγεται, καὶ προλέγει. Τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ.
(Sic legitur arg. in ed. Rom. abest à MS. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρακούσαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι· τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ὑποτίθεται γάρ τις, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ θύαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδωνίδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. Ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδωνίδος τελουμένη,) κοσμεῖν εἰδωλα τοῦ Ἀδωνίδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζεσθαι. Παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξιόνην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θύαν. Παρέπλავε δὲ τὸ ποιημέτεον ἐκ τῶν παρὰ Σόφρονι θαμένων ἐκ Ἰσθμια. Ἔτι δὲ μηχανισμένου τοῦ ποιητικῶν προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἥ τε Γοργὼ, καὶ ἡ Πραξιόνη, καὶ ἡ τῆς Πραξιόνης θεράπαινα. Ἄρχεται δὲ Γοργὼ. Προϊόντος δὲ τοῦ εἰδύλλου καὶ ἑτέρα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, Ἄνῆρ, καὶ γυνὴ Ἀουδός.

(Ultimorum loco hæc prostant in Ed. Rom. Αἱ δὲ Συρακούσαι, ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων, θανμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τὸν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾧδης ἀπαγγέλλουσιν. VALCKENAR.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΚΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἑσχατὸν Σικελίας τύραννον. Κατίσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις,

κxviii ARGUM. VET. CARM. THEOCR.

ὥς τε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἤρξεν Ἰέρων ὁ Γ' Ἰώνος. Μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἰέρωνος ὁ Θεόκριτος, τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σμωνίδου ἐμφαίνει κιθώτια. Λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιθώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων. Ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιθώτια· εὕρισκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενὸν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλήρες· καὶ αὕτως ὁ τὴν δωρεάν αἰτούμενος ἀνεκρίνετο.

ὑΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἘΒΔΟΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕἰΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρατεία δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. Ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερνίκης ἦν παῖς. Διὸ καὶ ἀμαρτάνει ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναδιβάζων εἰς πέν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαζήματι.

TABLE

DES IDYLLES ET DES INSCRIPTIONS.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.	Pages.	Αλφει.	Pages.
Θυρσος ἢ αἰδι.	3	Διοσκουρι.	84
Φαρμακeutρια.	8	Εραστος ἢ Δυστρως.	96
Αεινός ἢ Αμαρυλλος, ἢ Κα-		Ηρακλειςκος.	99
μαστι.	15	Ηρακλεις λεοντοφοτος, ἢ κα-	
Νομος.	18	τα τινα αντιγραφα, Λυ-	
Οδοποροι ἢ βουκολιασαι.	22	γειου πληρος.	104
Βουκολιασαι.	31	Βακχαι.	114
Θαλυσια, ἢ ταρνη οδοπο-		Οαρικτος Δαφνιδος καὶ Κο-	
ρια.	33	ρης.	116
Βουκολιασαι.	39	Ηλακατα.	122
Νομους ἢ βουκολοι.	44	Παιδικα.	124
Εργατιναι ἢ Θερμαι.	46	Εἰς τακρον Αθηνιν.	126
Κυκλωψ.	49		
Αυτης.	52	ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.	
Τλας.	54	Α'.	129
Κυτισκας ερας, ἢ Θουατικος.	57	Αλλο. β'.	1b.
Συρακουσαι ἢ Αδωνιαζου-		Αλλο. γ'.	1b.
σαι.	61	Αλλο. δ'.	130
Χαρτες ἢ Ιερων.	69	Αλλο. ε'.	1b.
Εγκωμιον εις Πτολεμαιον.	73	Αλλο. ς'.	131
Ελνης επιθαλαμος.	78	Εἰς αγαλμα Ασκληπιου. ζ'.	1b.
Κριοκληπτης.	81	Επιταφιον Ορθαντος. η'.	132
Βουκολισκος.	82	Αλλο. θ'.	1b.

	Page.		Page.
Εἰς ἀγαλμα Μουσῶν. ι.	132	Εἰς Ἐπιχαρμον. ιζ'.	133
Ἐπιταφιοὶ Εὐσθίου τοῦ φυσιογισμοῦ. ια.	Ib.	Ἐπιταφιοὶ Κλισίας, τροφῶ Μαδῶν. ιβ.	134
Εἰς τριπόδα τῆς Διοῦσῃ ἀπὸ Δημοτίλους. ιβ.	Ib.	Εἰς Ἀρχιλόχον. ιθ'.	Ib.
Εἰς ἀγαλμα τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης. ιγ.	Ib.	Εἰς ἀνδριάντα Πισανδρῶ τοῦ τῆς Ἡρακλέων ποιη- σάντος. ι.	Ib.
Ἐπιταφιοὶ Εὐρυμέδοντος. ιδ'.	133	Εἰς Ἰππώνακτα. κα.	135
Εἰς τὸ αὐτο. ιε.	Ib.	Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτοῦ βίβλον. κβ.	Ib.
Εἰς Ἀνακρεόντος ἀνδριάν- τα. ιε'.	Ib.	Εἰς Βερνίκην. Ἐπηγράμμα.	Ib.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΘΥΡΣΙΖ ἢ ΩΙΔΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΘΥΡΣΙΣ, ΠΟΙΜΗΝ, ΚΑΙ ΔΙΠΟΔΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

ΑΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ πίτυς, αἰπόλε, τῆνα,
Ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσσεται· ἀπὸ δὲ καὶ τὸ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ·
Αἶκα τῆνος ἔλη κεραὸν τράχον, αἶγα τὴ λαψῇ·
Αἶκα δ' αἶγα λάβη τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταρρῆϊ
Ἄ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔς τε κ' ἀμέλξης.

ΔΙΠΟΔΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τσὸν μέλος, ἢ τὸ καταχῆς
Τῆν' ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἶκα ταὶ μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὴ σακίταν λαψῇ γέρας· αἱ δὲ κ' ἀρίστη
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὴ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄῃς, ποτὶ τῶν νυμφῶν, λῆς, αἰπόλε, τῇδε καθίζας,
ὥς τὸ κτάσας τοῦτο γούλοφον, ἄτε μυρῖται,
Συρίσθην, τῆς δ' αἴγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομέσῳ.

ΔΙΨΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμεν
Συρίσθην τὸν Πᾶκα, δεδοίκμεν· ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα περμακῶς ἀμπύεται· ἐντὶ γε πικρὸς,
Καὶ οἱ αἰεὶ θρημῖα χολὰ ποτὶ ῥοῖ κίθεται.
Ἀλλὰ (τὸ γὰρ δὴ Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τὰς βοκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἴκτο μῶσας.)
Δευρ', ὑπὸ τῶν πετέλεον ἐσδώμεθα, τῷ τε Πρεῖπω
Καὶ τῶν κρανιάδων κατεναντίον, ἅπερ ὁ Δῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ θρύες· αἱ δὲ κ' αἰεσίης,
ὥς ποκα τὸν λιβύαθε ποτὶ χροῖμεν ἕσας ἐρίσθων,
Αἰγὰ τέ τοι δώσω διδυματοχόν, ἐς τρεῖς ἀμέλξαι,
Ἄ· δὴ ἔχου' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
Καὶ βαθὺ κισσύδιον, κεκλυσμένον ἀδεί καρῶ,
Ἀμφῶες, νεοτευχῆς, ἐτι γλυφάνοιο ποτόσθον·
Τῷ περὶ μὲν χεῖλι μαρύεται ὕψοθι κισσὸς,
Κισσὸς ἐλιγρύσῳ πεκωνισμένος· ἅ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῶ ἐλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα προκόσντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκα· παρ δὲ οἱ ἄνδρες
Καλὸν θθειράζοντες ἀμοιβᾶδς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικίους' ἐπίεσσι. Τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς.
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥίπτει νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιώντες ἐτώσια μοχθίζοντι.

Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
 Δειπράς, ἐφ' ἧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει
 Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ εὐκίως.
 Φαίης κεν γυῖων νῖν ὅσον σθένης ἔλλοπιέυσεν·
 Ὡδὲ οἱ ᾠδήκанти κατ' ἀυχένα πάντοθεν ἴνες,
 Καὶ πολὺ περ εὐντι· τὸ δὲ σθένης ἄξιον ἄβας·
 Τυτθὸν δ' ὅσπον ἄπωθεν ἀλιτρυτοιο γέροντος
 Πυρνάαις σαφυλαῖσι καλὸν εἰδρίθην ἁλώα.
 Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἵμασιταῖσι φυλάσσει
 Ἥμενος· ἀμφὶ δὲ μιν θυ' ἁλώπικες· ἅ μιν ἀν' ὄρχως
 Φοιτῇ σινωμένα τὰν τρώξιμον, ἅ δ' ἐπὶ πῆραν
 Πάντα δόλον τεύχοισα, τό παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
 Φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιζον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξει.
 Λύτάρ ὁ γ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
 Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλειται δὲ οἱ οὐτέ τι πῆρης,
 Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
 Παντὰ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
 Ἀπολακὸν τι δάημα· τέρας κέ το θυμὸν ἀτύξαι.
 Τοῦ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγά τ' ἔδωκα
 Ὠνον, καὶ τυρόεντα μέγχι λευκοῖο γάλακτος·
 Οὐδ' ἔτι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν δίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
 Ἀχραιτον· τῇ κὲν το μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
 Ἀπὸν μοι τὸ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον αἰίσης·
 Ἐ' οὔτοι τί φθονέω. πόταγ' ὦ γαλή· τὰν γὰρ αἰεθὰν
 Οὐτί πω εἰς αἶδαν γε τὸν ἐπλελάθοντα φυλάξεις.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Θύρσις ὅθ' ὦ ῥ' Ἄιτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδῃ ἁ φωνά.
 Παῖ ποκ' ἄρ' ἥσθ' ὅκα Δάφνης ἐτάχeto, παῖ ποκὰ νύμφαι;

Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τίμπεα, ἥ κατὰ Πίνδῳ;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ,
 Οὐδ' Ἄιτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον χῶ'κ θρυμοῖο λίων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Πολλαὶ οἱ πᾶρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 Πολλὰ δ' αὖ θαμέλαι καὶ πόρτις ὠδύραντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ἦνθ' Ερμᾶς πρᾶτιςος ἀπ' οὔρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,
 Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ ᾿γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὡ ᾿πόλοι ἦνθον.
 Πάντες ἀνθρώτευν, τί πάθοι κακόν· ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
 Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκειαι; ἃ δέ τε κῶρα
 Πάσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

Ἀρχετε βωκολικᾶς, etc.

Ζατεῦσ' ἃ δύσερῶς τις ἄγαν, καὶ ἀμάχανος ἐσσί.

« Βώτας μὲν εἰλέγην· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ζοικας.

» Ωιπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεύνται,

» Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

» Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

» Καὶ τὺ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇ τὰς παρθένας, οἷα γελῶντι,

» Τάκειαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις. »

Τὼς δ' οὐδὲν ποτιλέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ

Ἄνυσ πεπρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυσ μοίρας.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Ἦνθέ γε μὰν ἀδεία καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
 Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
 Κῆπε, τὺ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγμῆϊν·
 Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Τὰν δ' ἄρα χ' ὦ Δάφνις ποταμείψατο, Κύπρι βαρεῖα,
 Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
 Ἦδη γὰρ φράσδει πίνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκεν·
 Δάφνις κ' εἰν αἰῖδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Οὗ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βοκόλος, ἔρπε ποτ' Ἰδαν,
 Ἐρπε ποτ' Ἀγχίσαν' τινεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
 Ὡδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Ὡραίος χ' ὦδωνις, ἐπεὶ καὶ μάλα νομεύει,
 Καὶ πτώκας βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Αὐτίς ὅπως ζασῇ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα,
 Καὶ λέγε, τὸν βῶταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

Ἄρχετε βοκολικᾶς, etc.

Ὡ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἄν' ὧρεα φωλάδες ἄρκτοι,
 Χαίρεθ'· ὁ βοκόλος ὕμμεν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἄν' ὕλαν,

Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσις· χαῖρ' Ἀρέθουσα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

Δάφνις ἐγὼν ὅδε τήνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, etc.

ᾧ Πάν Πάν, εἴτ' ἐσσί κατ' ὦρεα μακρὰ Λυκαίου,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σκελάν, Ἐλίκας δὲ λίπε Ρίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγет' αἰοιδᾶς.
Ἐνθ' ὦ νᾶξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἢ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄδην ἔλκομαι ἤδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγет' αἰοιδᾶς.

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βράτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἐναλλα γένοιντο, καὶ ἅ πίτυς ὄχλας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θυάσκει· καὶ τὼς κύνας ὦ λᾶφος ἔλκοι,
Κῆξ ὁρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, etc.

Χώ μιν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λῖνα πάντα λελοιπίει
Ἐκ Μοιραῶν· χ' ὦ Δάφνις ἔθα ῥόον, ἔκλυσε δῖνα
Τὸν Μῶσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, etc.

Καὶ τὸ δίδου τὰν αἴγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμείλας
 Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χεῖρετε πολλάκι, Μοῖσαι,
 Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμνῳ καὶ ἐς ὕστερον ἔδδιον ἄσω.

ΑἶΠΟΔΟΣ.

Πληρὲς τοι μέλιτος τὸ καλὸν ζῆμα, Θύρσι, γένοιτο,
 Πληρὲς τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίῳ ἰσχύαδα τρώγοις
 Ἀδείαν, τέττιγος ἐπεὶ τὴν γὰ φέρτερον ἄδειε.
 Ἡνὶ δέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὥς καλὸν ὄσσει·
 Ὡρᾶν πεπλυσθαι νιν ἐπὶ κρήναισι δοκαφεῖς.
 Ὡδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὴν δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
 Οὐ μὴ σκιρτάσῃς, μὴ ὁ τράγος ὕμνῳ ἀναστῇ.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε, Θείστυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
 Στέφον τὸν κελίβαν φοινικέω οἷος ἄνωγ',
 ὧς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
 ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,
 Οὐδ' ἔγνω, πότερον τεθνῆκαμες ἢ ζοοὶ εἰμέε;
 Οὐδὲ Δύρας ἄρράξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
 ἄλγιστ' ἔχων ὃ τ' Ἔρωσ ταχινὰς φρένας, ἃ τ' Ἀφροδίτα.
 Βασεύμαι ποτὶ τὸν Τιμαγῆτοιο παλαίστραν
 Δύριον, ὡς νῦν ἴδω· καὶ μέμφομαι οἷά με ποιῶ.
 Νῦν δὲ νῦν ἐκ Δυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,
 Φαῖνε καλόν· τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ἄσυχᾳ, δαῖμον,
 Τῇ χθονίᾳ. Ἐκᾶτα, τὸν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
 Ἐρχομέναν νεκύων ἀνὰ τ' ἡρία, καὶ μέλαν αἷμα.
 Χαῖρ', Ἐκᾶτα θασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει,
 Φάρμακα ταῦθ' ἔρδουσα χερσίονα μήτέ τι Κίρκης,
 Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἰὺγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἀλφιδά τοι πρῶτον τυρὶ τάσσεται. ἀλλ' ἐπίπασσε,
 Θείστυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Ἢ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμα;
 Πᾶσ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὅς τέ πάσσω.

Ἰὺγξ, etc.

Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφνῳ
 Αἴθω· χ' ὥς αὐτὰ λακίει μέγα καππυρίσασα,
 Κηξαπίνης ἄφθῃ, κοῦδ' ἐσποδὸν εἶδομες αὐτῆς,
 Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἰὺξ, etc.

Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
 Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος ἀντίκα Δέλφις·
 Χ' ὥς θνεῖθ' ὅδε ρόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Αφροδίτας
 Ὡς κείνος θνεοῖτο ποθ' ἀμετέρησι Δύρησιν.

Ἰὺξ, etc.

Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ἄδᾳ
 Κινήσαις Ῥαδάμανθα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
 Θέσυλι, ταὶ κύνες ἄμμεν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
 Ἀ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὥς τάχος ἄχει.

Ἰὺξ, etc.

Ἡνίθε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῖται·
 Ἀ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ ζέρονων ἔντοσθεν ἀνία,
 Ἄλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
 Ἀντι γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

Ἰὺξ, etc.

Ἐς τρεῖς ἀποσπένδω, καὶ τρεῖς τάδε, πότνια, φωνῶ·
 Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέλνται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
 Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποικὰ Θασία φαντὶ
 Ἐν Δίᾳ λασθήμεν εὐπλοκάμου Ἀριάδνας.

Ἰὺξ, εἰς, etc.

Ἰππομανὲς φυτὸν ἐς παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι
 Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.

Ὡς καὶ Δίλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τὸδε δῶμα περῆσαι
Μητρομένην ἱκελόν, λιπαρᾶς ἔκτοσθέ παλαίερας.

Ἰὺξ, ἔλκε, etc.

Τοῦτ' ἀπὸ πᾶς χλαίνας τὸ κρίσπεδον ὤλεσε Δίλφι,
ὧ γὰρ νῦν τύλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἱ αἱ, ἔρωι ἀναρῆ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πίπωκας;

Ἰὺξ, ἔλκε, etc.

Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέζυλι, νῦν δὲ λαβοῦσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαζον
Τᾶς τένω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἃς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῷ δίδεμαι· ὃ δὲ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Καὶ λέγ' ἐπιπθῆσθαι, τὰ Δίλφιδος ὅς τίς πάσσω.

Ἰὺξ, ἔλκε, etc.

Νῦν δὴ μούνη εἴοισα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἂν τῷ Ἰβούλοιῳ καναφόρος ἄμιν Ἀναξῶ.
Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος· τᾷ δὴ πόκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περιεσθόν, ἐν δ' ἑ λείπει.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνη.

Καὶ μ' ἂν Θευχαρλίᾳ, Θραῖσσα τροφὸς ἂν μακαρῆτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα, κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δὲ οἱ ἂν μεγάλαιτος
Ὠμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κάμφις ἐλαιμένα τὰν ξυσίδα τᾶς Κλεαρίας.

Φράζεό μευ τὸν, εἰς.

Ἢδη δ' εὔσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ἃ τὰ Λύκωνος,

Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδῆμιππον ἰόντας.
 Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειᾶς,
 Στήθεα δὲ ζῦλθοντα πολὺ πλείον, ἢ τὸ, Σελάνα,
 ὧς ἀπὸ γυμνασίου καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.
 Φράξέο μεν τὸν, etc.

Χ' ὡς ἶδον, ὡς ἐμάκην, ὡς μεν περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοῦδ' ἐ τι πομπᾶς
 Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἶκαδ' ἀπῆνθον
 ἔγνω· ἀλλὰ μέ τις κκυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
 Κείμεν δ' ἐν κλιντῇρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.
 Φράξέο μεν τὸν, etc.

Καὶ μεν χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγένετο πολλάκι θάψω·
 Ἐρρευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
 Ὅς ἐ' ἔτ' ἤς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα;
 Ἡ ποίας ἔλιπον γραιῖας δόμον, ἅτις ἐπᾶδεν;
 Ἄλλ' ἤς οὐδὲν εὐαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄντο φεύγων.
 Φράξέο μεν τὸν, etc.

Χ' ὥτω τᾶ δῶλα τὸν ἀλαθία μῦθον ἐλεξα,
 Εἰ δ' ἄγε Θέζυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μάχος.
 Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνθιος· ἀλλὰ μολοῖσα
 Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγνήτιο παλαίεσαν.
 Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ οἱ ἄδῃ καθῆσθαι.
 Φράξέο μεν τὸν, etc.

Κήπεί κά νιν ἰόντα μάθοις μόνον, ἄσυχά νεῦσον,
 Κέφ', ὅτι Σιμαίθα τὸ καλεῖ, καὶ ὑφάγχο τᾶδε·
 ὧς ἐφάμαν· ἃ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
 Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δὲ μιν ὡς ἐνόησα

Ἀρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
(Φράζεό μευ τόν, etc.)

Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ
ἰδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἑέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσπον ἐν ὕπνῳ
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἄλλ' ἐπάγην θαγυῖδι καλὸν χροῶ πάντοθεν ἴσα.
Φράζεό μευ τόν, etc.

Καί μ' ἐσιδὼν ὧ "ζοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πίξας,
Ἐξετ' ἐπὶ κλαντῆρι, καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον·
Ἢ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἐφθασας, ὅσπον ἐγὼ θῆν
Πρὶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐφθαῖα Φιλῆνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε ζῆγος, ἧ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τόν, etc.

Ἦνθον γὰρ πῆγών, ναὶ τὸν γλυκύν, ἦνθον, ἔρωτα,
Ἢ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός,
Μᾶλα μὲν ἐν κολποῖσι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοτε πορφυρέησι περιζῶσθήσιν ἐλικτάν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἔκετο, πότνα Σελάννα.

Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φιλα· καὶ γὰρ διαφρὸς
ῤαὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡϊθέοισι καλεῦμαι·
Εὖδον δ', εἴ πε μόνον τὸ καλὸν ζῶμα τεῦ ἐφίλασα.
Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἂ θύρα εἵχετο μοχλῶ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμίας.
Φράζεό μευ τόν, etc.

Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
 Καί, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἴλεν,
 ᾧ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
 Αὐτῶς ἡμίφλεκτον. Ἔρωσ δ' ἄρα καὶ Λεπαραίου
 Πολλάκις Ἀφαιΐσιοι σέλας φλογερώτερον αἶθει.

Φράζεό μεν τὸν, etc.

Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
 Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
 Ἄνερως. ὥς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἄ ταχυπειθής
 Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.
 Καὶ ταχὺ χρώς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνεται, καὶ τὰ πρόσωπα
 Θερμότερ' ἢς ἡ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἀδύ.
 Χ' ὥς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλόοιμι Σελάνα,
 Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἦνθομες ἄμφω.
 Κοῦτέ τι τήνος ἐμὴν ἐπεμέμφατο μέσφα τοι ἐχθές,
 Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῃ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίσας
 Μάτηρ τὰς γε ἐμᾶς ἀνλητρίδος, ἅ τε Μελεξοῦς,
 Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι
 Ἀὼ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὀκεανοῖο φέροισαι·
 Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὥς ἄρα Δέλφιν ἔραται·
 Κῆτέ μιν αὐτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
 Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
 Ἀπράτῳ ἐπεχέιτο, καὶ ἐς τέλος ὄχρετο φεύγων·
 Καὶ φάτο οἱ ρεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάζουσαν.
 Ταῦτά μοι ἄ ξείνα μυθήσατο. ἔστι δ' ἀλαθής.
 Ἢ γάρ μοι καὶ τρίς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
 Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτε νιν οὐδέ ποκ' εἶδον.
 Ἡ ρ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται;

Νῦν μὲν τοῖς φίλοις καταθύσομαι· αἱ δ' ἔτι κῆμέ
 Λυπῇ, τὰν Αἰδῶ πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξέει.
 Τοῖά οἱ ἐν κίχρ' ἀκαὶ φάρμακα φαμί φυλάσσειν,
 Ἀσσυρίῳ, δέσποιν' α, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροις ποτ' Ὀκεανὸν τρέπε πώλους,
 Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσαν.
 Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ', ἄλλοι
 Ἀστῆρες, εὐκῆλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ΑΙΠΟΛΟΣ ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ,

B

ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

ΚΩΜΑΣΤΩ ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δὲ μοι αἶγες
 Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτάς ἐλαύνει.
 Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν περιλαμίνε, βόσκει τὰς αἶγας,
 Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
 Τὸν Λιδυκὸν κνέκωνα φυλάσσεο, μὴ τυ κορύψῃ.

Ὡ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
 Παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
 Ἢ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
 Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
 Ἡνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
 ὧ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσώ.
 Θᾶσαι μὲν θυμαλγές ἐμὸν ἄχος. αἶθε γενοίμαν
 Ἀ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
 Τὸν κισσὸν διαδύς καὶ τὰν πτέρω, ἃ τὸ πυκνέσθῃ.
 Νῦν ἔγνω τὸν ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
 Μασθὸν ἐθίλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μήτηρ·
 Ὅς με κατασμήχων καὶ ἐς ὄρεόν ἄχρις ἰάπτει.
 Ὡ τὸ καλὸν ποθορῶσα, τὸ πᾶν λίθος· ὧ κυανόφρου
 Νύμφα, πρόσπτυξαι με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
 Ἐς καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδεία τέρεψις.

Τὸν ζέφανον τίλαί με κατ' αὐτίκα λεπτά ποιησεῖς,
 Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 Ἐμπλέξας καλύκισσι καὶ εὐόδοισι σελίνοις.
 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακύνεις;
 Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι.
 Ὡπερ τὼς δύνῳς σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς.
 Κῆκα μὰ ποθένω, τό γε μάν τεόν ἀδὺ τέτυκται.
 Ἐγνων πρᾶν, ὅκ' αὖ μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
 Ἀλλ' αὐτῶς ἀπαλῶ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖν τάλαθ' αἰ κοσκινόμαντις,
 Ἄ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὐνέκ' ἐγὼ μὲν
 Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
 Ἢ μάν τοι λευκῶν διδυματόχον αἶγα φυλάσσω,
 Τάν με καὶ ἁ Μέρμυωνος Ἐριθακίς ἁ μελανόχρους
 Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τὺ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
 Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός. Ἄρά γ' ἰδησῶ
 Αὐτάν; ἄσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθεῖς.
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.

Ἰππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
 Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυσεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
 Οἷς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.

Τὰν ἀγέλαν χὼ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους
 Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,
 Μάτηρ ἁ χάρισσα περίφρονος Ἀλφεισιβοίας.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν οὔρεσι μᾶλα νομεύων
 Οὐχ οὕτως ὠδῶνις ἐπὶ πλεόν ἄγαγε λύσσας,
 Ὡς οὐδὲ φθιμένον μιν ἄτερ μασθοῖο τίθητι;

Ζαλωτὸς μὲν ἔμιν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἱαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, ἱασίωνα,
Ὅς τόσσων ἐκόρησεν, ὅσ' οὐ πευσείσθε βέβαλοι.

Ἀλγίῳ τὰν κεφαλάν· τιν' δ' οὐ μέλει. οὐκέτ' αἰίδω,
Κεισῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

NOMEIΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 8.

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΠΕΐ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἢ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμειλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κῆμ' φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ὄχρετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὺν ὄχρετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τήνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βῆην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μᾶττη Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Κ' ὥχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τουτόθι μάλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Ταὶ θαμέλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὥδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαΐαί γ' αὐταὶ τὸν βοσκὸν ὡς κακὸν εὖρον.

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Ἢ μὲν δειλαΐαί γε καὶ οὐκ ἐτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λείπεται
Τῷς τε μὴ προῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Οὐ δ᾽ ἂν ἄλλ' ὁκᾷ μὲν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῷ χόρτοιο καλὰν κόμην διδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκοπον ἀμφὶ Κάτυμον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δεπτὸς μὲν γὰρ ταῦρος ὁ πύρριχος· αἶθε λάχοιεν
Τοὶ τῷ Δαμπριάδᾳ τοὶ θαμόται, ἅκα θύοντι
Τᾷ Ἡρᾷ τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΫΔΩΝ.

Καὶ μὲν ἐς ζομάλμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκη,

Καὶ ποτὶ τὸν Νῆαιθον, ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κυῖα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Φεῦ, φεῦ· βαστυνται καὶ ται βόες, ὧ τάλαν Αἴγων
Εἰς Αἶδαν, ὅκα καὶ τὸ κακῆς ἡράσσαο νίκας.
Χά σύριγξ εὐρώτῃ πελύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφίρπων
Δῶρον ἐμὶν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτᾶς,
Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκροῦμαι, εὐ δέ τὰ Πύρρῳ.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἂ Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον, ἅπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδῶκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας
Τᾶς ὀπλᾶς, κῆδωκ' Ἄμαρυλλίδι· ται δὲ γυναιῖκες
Μακρὸν ἀνέῦσαν, χῶ βωκόλος ἐξεγέλασσεν.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Ὡ χαρίσσο' Ἄμαρυλλι, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λαστεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσπον ἀπέσδας.
Αἱ αἱ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλεόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσειτ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιτοι δὲ θανόντες.
Χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πῆλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Θαρσεῖω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ εἰλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσα· σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἄ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἔσκαούεις;
 Ἡξῶ, ναι τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα θωσών,
 Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
 Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῷ Διός· ἄ γὰρ ἄκανθα
 Ἄρμοι μ' ὥδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὥς δὲ βαθείαι
 Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί. κακῶς ἄ πόρτις ὄλοιτο.
 Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμύμενος. ἦ ῥά γε λύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναι, ναι, τοῖς ὀνύχασσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὅσσίχον ἐς τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα θαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄχχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε.
 Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἴπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
 Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ', ὦ θεῖλαιε· πρῶαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν
 Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἄμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὐγ', ἄνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἦ Σατυρίσκους
 Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνήμεισιν ἐρίσδει.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰσαγγεῖον εἰ.

ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑὶ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰγες ἐμαὶ τήνον τὸν πομένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τὸ μευ κάκος ἐχθρὸς ἐκλέψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κρᾶνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τὸν μευ τὰν σύριγγα πρῶν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποῖαν σύριγγα; τὴν γὰρ πόκα, δῶλε Συδάρτα
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύθωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν πομπύσθεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τὰν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ λεύθερε. τὴν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκλέψας ποκ' ἔβα κάκος; εἶπε Κομάτα.
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότῃ ἦς τοι ἐνεύθεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνὲξ' ἔθυσε
Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγαν· τὴν δ', ὦ κακὲ, καὶ τότε' ἐτάκην
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθακας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐ μὲν, οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Λάκων
 Τὰν βαίταν ἀπέδυς· ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας
 Τὰς πέτρας, ὠνθρωπε, μανεῖς ἐς Κράθιν αἰλούμεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὲν, οὐ ταύτας τὰς λυμνάδας, ὦ ῥαθί, Νύμφας,
 (Αἶτ' ἐμὶν Ὀλοὶ τε καὶ εὐμενέες τελέθουιν,)
 Οὐ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἶ τοι πιστεύσασαι, τὰ Δάφνιδος ἄλγες ἄροίμαν.
 Ἄλλ' οὖν αἶψα λῆς ἔριφον θέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδὲν
 ἰερὸν) ἀλλὰ γέ τοι θαερίσομαι, ἔς γε κ' ἀπειπήσῃ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Υς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κίται
 Ἰριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὸν τὸν εὐδοτον ἀμνὸν ἔριδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμιν;
 Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρυσίας
 Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δῆλετ' ἀμείλγεις;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅς τις νικαυεὺν τὸν πλατίον, ὥς τὸν, πεποῖθαι,
 Σφάξ βρομβῶν τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ σὺ τοι
 Ἰριφος ἰσοπαλὴς· τὸν (ἴδ' ὁ τρίγος οὗτος) ἔρισθε.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπευδ'· οὐ γὰρ τοι πυρὶ θάλλεσαι· ἄδισις ἔσῃ
 Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τάλσσεα ταῦτα καθίξας.

Ψυχρὸν ὕδωρ τῆναι καταλείβεται ὥδε παρύνει
Ποία, χ' ἂν ὀφθαλμοὺς ἔχει, καὶ ἀκροῖα ὥδε λαλεῖντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ τι σπεύδω μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τὺ με τομῆς
Ὀμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεις, ὅς περ' ἔσονται
Παῖδ' ἔγ' ἐγὼν ἐδιδασκον. ἴδ' ἂν χεῖρας ἐς τί ποτέρῃ
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγοντι.

ΔΑΚΩΝ.

Καὶ πότ' ἐγὼν παρὰ τεύς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
Μέμναμι', ὅς φθονερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίων αὐτῶς;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνὴρ ἐπύγχιόν τυ, τὸ δ' ἄλγεις· αἱ δὲ χίμαιραι
Λίδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τρίτος αὐτὰς ἐτύπη.

ΔΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὕδρ' ταφείης.
Ἀλλὰ γὰρ ἔρψ' ὥδ', ἔρπει καὶ ὕστατα βυκαλωαεῖς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἔρψω τῆναι· τουτῷ θρύες, ὥδε κύπειρος,
Ὡς καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
ἔνθ' ὕδατος ψυχρῷ κράναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
Ὀρνιθες λαλαγεῦντι· καὶ ἂν σκιά οὐδὲν ὁμοία
Τᾶ παρὰ τίν' βάλλει δὲ καὶ ἂν πίτυς ὑψόθεν κώνους.

ΔΑΚΩΝ.

Ἢ μὲν ἀρνακίδας τε καὶ εἰρια τᾶς πατησεῖς,
Αἶψ' ἐνθης, ὑπνω μαλακώτερα. ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τίν' ὄσδοντι κακώτερον, ἢ τὺ περ ὄσδεις.

Στασῶ δὲ κρητῆρι μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς Νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἄλλος ἄλλον εἰαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἱ δὲ καὶ τὸ μόλῃς, ἀπαλὰν πτέριν ὥδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαῖραν
Δέρματα, τῶν παρὰ τιν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν
Στασῶ δ' ὅκτῳ μὲν γαυλῶς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὅκτῳ δὲ σκαυρίδας μέλιτος· πλάκα κηρί' ἐχόισας.

ΔΑΚΩΝ.

Αὐτόθι μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδεν·
Τὰν σαντοῦ πατῶν, ἔχει τὰς δρύας· ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρενεῖ; αἰθ' ἐνθαι ποθ' ὁ βωκόλος ὥδε Δυκώπας·

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνῳ ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἱ λῆς, τὸν δρυτόμον βωζρήσομες, ὅς τας ἐρεΐκας
Τήνας τὰς παρὰ τιν ξυλοχίσσεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

ΔΑΚΩΝ.

Βωζρέομες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ κίλει νιν.

ΔΑΚΩΝ.

Ἰθ', ὦ ξένε, μακρὸν ἀκουσον
Τῇδ' ἐνθῶν· ἄμμε γὰρ ἐρίσσομες, ὅς τις ἀρεῖται
Βωκολιασδὲς ἐντι· τὸ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρήνης, μήτ' ὦν τὴν γὰ τοῦτον ὀνάσης.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναί, ποτὶ τὰν Νυμφῶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτα

Τὸ πᾶν ἔστιν, ἔκ' οὗ το το πᾶν χαίρει.
 ἢ δὲ τοῖς ἰσοῦσι το ὅτιον ἐστὶν ὑποῖον
 Εὐαῖα δὲ τὸς ἀγας ἔστι, πᾶς το ὑποῖον

ΔΑΚΩ.

Μὴ το το ἰσοῖον, πᾶς το ἀγας, πᾶς ὑποῖον.
 Αἰς αἰς ἐστὶ, πᾶς, το πᾶς; τὸς ἀγας ἐστὶ.

ΚΟΝΑΤΑΣ.

Κόντος ὅτις, ἐστὶν το πᾶς πᾶς ἰσοῖον.
 Κόντος πᾶς ἐστὶν το ὅτι πᾶς πᾶς ἐστὶν

ΔΑΚΩ.

Εἰς πᾶς, ἢ τὸ ἀγας, πᾶς το ὅτις ἐστὶν πᾶς
 Τὸν ἀγας, ὁ Πᾶς, ἢ πᾶς πᾶς, Κόντος

ΚΟΝΑΤΑΣ.

Τὸ Μᾶς πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς ἢ τὸ πᾶς
 Αἰς πᾶς, ἐστὶν το πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς

ΔΑΚΩ.

Καὶ γὰρ ἐμ' ἑαυτὸν πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς
 Κόντος ἐστὶν πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς

ΚΟΝΑΤΑΣ.

Πᾶς δὲ τὸς ἀγας πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς
 Καὶ μ' ἢ πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς

ΔΑΚΩ.

Φεῖ, φεῖ, Αἰς τὸς πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς
 Τὸν, καὶ τὸν πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς

ΚΟΝΑΤΑΣ.

Πᾶς καὶ πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς
 Τὸς πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς πᾶς

ΔΑΚΩΝ.

Κήμει γάρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λείος ὑπαντῶν
Ἐπμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα στείτ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἄλλ' οὐ σύμβλητ' ἐςὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνθηρα παρ' αἵμασιζῖσι πεφύκει.

ΔΑΚΩΝ.

Οὐδέ γάρ οὐδ' ἀκύλοι ὀρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρένιοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κῆγὼ μὲν θωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκύθῳ καθελών· τήναι γάρ ἐφίσθει.

ΔΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὀππόκα πεξῶ
Τὰν οἶν τὰν πελλάν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνῳ ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἄτε μυρίκαι.

ΔΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς θρυὸς οὗτος ὁ Κῶναρος, ἔ τε Κυναίθα;
Τουτὲι βροσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὥς ὁ Φάλαρος.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐντὶ δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἐντὶ δὲ κρητῆρ,
Ἔργον Πραξιτέλες· τᾷ παιδί δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΔΑΚΩΝ.

Χ' αἶψιν ἐντὶ κύνων φιλοποιμνίος, ὅς λυκος ἄγχει·
Ὦν τῷ παιδί διδῶμι, τὰ θηρία πάντα διώκειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἱ τὸν φράγμον ὑπερπηθῆτε τὸν αἶμον,
Μή μευ λωδύσησθε τὰς ἀμπέλους· ἐντὶ γὰρ ἄβαι.

ΔΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττερες, ὄρῃτε, τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσθω·
Οὕτω κ' ὕμεις θῆν ἐρεθίσθετε τὼς καλαμευτάς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισίω τὰς θασυκέρκους ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

ΔΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισίω τὼς κανθήρους, οἱ, τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι ποτέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἢ εὐ μέμνασ', ὅτ' ἐγὼν· τυ κατήλασα, καὶ τὸν σισαῶν;
Εὐ ποτε κιγχλίζου, καὶ τὰς δρυὸς εἶχτο τήνας;

ΔΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν εὐ μέμναμ'· ὅκα μὲν ποικα· τῷ δέ· τυ δάσας,
Εὐμέραος ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἢδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρήσθην;
Σκώλας ἰὼν γραΐας ἀπὸ σάματος· ἀντήκα τίλλοις.

ΔΑΚΩΝ.

Κήγ' ὦ μὲν κνίσθῃ, Μόρσων, τανά· καὶ τὺ δὲ λούσσεις.
 Εὐθὺν τὰν κυλάμενον ὄρουσέ νυν ἐξ τὸν Ἄλκοντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἰμέρα ἄνθ' ὕδατος ρείτω γάλα, καὶ τὺ δὲ, Κράθι,
 Οἶνω πορφύροις, τὰ δὲ τ' αἰσία καρπὸν ἐνείκαι.

ΔΑΚΩΝ.

Ρείτω χ' ἅ Συβαρίτις ἐμὴν μέλι, καὶ τὸ ποτ' ὄρθρην
 Ἄ παῖς ἄνθ' ὕδατος τῇ κήληρδι κορία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταῖ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἶγλον αἶγες ἔδωκε,
 Καὶ σχῖναν πατόντι, καὶ ἐν κομάροισι νέονται.

ΔΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς οἴεσσι πάρες· μὲν ἅ μελίτεια
 Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπανθίει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλαίππας, ὅτι με πρὸν οὐκ ἐφίλασε,
 Τῶν ὧτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΔΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ Εὐμήδους ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
 Τὰν σύρογγ' ὤρεξα, καλὸν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ Σεμιτόν, Δάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσθην,
 Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐστὶ φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κίλομαι τὸν ποιμένα. τὴν δὲ, Κομάτῃ,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὴν δὲ, Θύσας
Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν χρέας ἀντίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ, καὶ τὸν Πᾶνα. φρμάσσο παῖσα τραγίστων
Νῦν ἀγέλα· κήγων γὰρ ἴδ' ὥς μέγα τοῦτο παχαῖω
Καττῶ Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅττι ποτ' ἤδη
Ἄνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ἔμμεν ἀλεῦμαι.
Αἴγες ἑμαὶ θαρσύνετε κερουχίδες· αὐριον ἔμμε
Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύπτιλος, εἴ τιν' ἔχευστις
Τὰν αἰγῶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γέ με καλλιερῆσαι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλεν· ἀλλὰ γνοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτῃ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ'.

ΔΑΜΟΪΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑΜΟΪΤΑΣ καὶ Δάφνις ὁ Βωκόλος εἰς ἓνα χώρον
 Τῶν ἀγέλαν ποκ', ἄρατε, συνάγαγον· ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
 Πυρρὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράνιν δέ τιν' ἄμφω
 Ἔσθόμενοι θέρους μέσῳ ἄματι τοιάδ' αἰδον.
 Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔρισθεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἅ Γαλάτεια
 Μάλοισιν, δυστέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
 Καὶ τύ νιν σὺ ποθορῆσθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
 Ἀδεία συρίσθων· πάλιν ἄδ', ἴδε, τὴν κύνα βάλλει,
 Ἄ τοι τῶν οἶων ἔπεται σκοπός· ἃ δὲ βαῦσθαι
 Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει,
 Ἄσυχχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θόισσαν.
 Φράζω, μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνέμαισιν ὀρώσῃ
 Ἐξ ἀλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χροά καλὸν ἀμύξῃ.
 Ἄ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
 Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρους ἀνίκα φρύττει·
 Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
 Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἧ γὰρ ἔρωτι
 Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ κηλὰ πέφανται.
 Τῷ δ' ἐπὶ Δαμοίτας ἀνεβέλλετο, καὶ τάδ' αἰείδεν.

ΔΑΜΟΪΤΑΣ

Εἶπεν, καὶ τὸν Πάνα, τὸ πρῶτον πᾶσι θεῶσιν,
 Κοῦ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἔμην τὸν ἔκ γε γλαυκῶν, ὃς ἐνδοξάμην
 Ἐς τέλος ἀντάρ ὁ μάλιστα ὁ Τύμβρος, ἔχθρ' ἔχθρ' ἔχθρ' ἔχθρ' ἔχθρ',
 Ἐχθρὰ γέροντι πρὸς ὄψιν, ὅπως ταῦτα πάλαι.
 Ἀλλὰ καὶ χιτῶν ἐγὼ κίχην κίχην ἐν κίχῃ,
 Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φασὶ γυναικ' ἔχειν ἢ δ' αἴσας
 Ζαλοῖ μ', ὃ Πάνα, καὶ τίττειν ἐκ δὲ θαλάσσης
 Οἰσρεῖ παρτινέουσα ποτ' ὄψιν τε καὶ πρὸς τῆς.
 Στὰρ δ' ὕλας τε καὶ τῶν κνί' καὶ γὰρ, ὃς ἔχθρ' ἔχθρ'
 Αὐτῶν, ἐκνέχτο ποτ' ἰσχία ῥίγχοι ἔχθρ'.
 Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσιν ποταυνοὶ με καλλίαν κίχην
 Ἄγγελον. ἀντάρ ἐγὼ κίχην θύρας, ἔστι καὶ ἐκνέχτο
 Αὐτὰ μοι ζορέσιν καλὰ θέματα τῶνδ' ἐκ νύκτωρ.
 Καὶ γὰρ θῆν οὐδ' εἶδος ἔχθρ' ἔχθρ', ὡς με λέγουσι.
 Ἢ γὰρ πρὸν ἐς κέντρον ἐκνέχτο, (ὃς δὲ γλαυκῶν
 Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεα, καλὰ δ' ἔμην ἢ μία πύρα
 (ὡς παρ' ἔμην κίχην) ποταυνοὶ τῶνδ' ὄψιν
 Λευκοτέρων αὐγὰν Παρίας ὑπέφασιν λίθοιο.
 Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρίς εἰς ἔμην ἔκνυσα κίχην.
 Ταῦτα γὰρ ἢ γράϊα με Κοτυνταρὶς ἐκνέχτο,
 Ἄ πρὸν ἀμάντεσσι παρ' ἰπποκόνοντι ποταυνοί.
 Τόσος εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοῖτας ἐπίλασεν.
 Χῶ μὲν τῶν σύρεγγ', ὃ δὲ τῶν καλῶν αὐλὸν ἔδωκεν.
 Αὐτοὶ Δαμοῖτας, σὺρσιν δὲ Δάφνιν ὁ βότας
 Ὀρχεῖν' ἐν μαλακῇ τοὶ πόρτις ἀντίκα ποίει.
 Νίκη μὲν οὐδ' ἄλλος, ἀνέσχετο δ' ἐμένοντο.

ΘΑΛΥΣΙΑ, Η ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ.

Ἦν χρόνος ἀνί' ἐγὼν τε καὶ Εὐχρίτος ἐς τὸν Ἄλαντα
 Εἵρπομες ἐκ πόλιν· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
 Τᾷ Διοί γάρ ἔπαιχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος,
 Κ' Ἀντιγόνης, δύο τέσσα Λυκίους· εἰ τί περ ἐσθλὸν
 Χαῶν τῶν ἐπέωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῷ
 Χαλκίονος, Βούρηνου δὲ ἐκ ποδὸς ἔκκα κράκεν,
 Εὐ γ' ἐνερεσάμενος πέτρα· γόνυ· ταί· δι' ἐπ' αὐτῶν
 Αἰγυριοὶ πτελέα τε εὐσκιον ἄλσος ἔφαρνον,
 Χλωροῖσιν πετάλοισι καταπρεφές κομόωσαι·
 Κοῦπῃ τὸν μεσάται ὁδὸν ἄνιμες, οὐδὲ τὸ σῆμα
 Ἀμὴν τῷ Βρασίδα καταφαίνεται, καὶ τῷ ὀδίτῃ
 Ἐσλὸν σὺν Μοίῃσιν Κυδωνικὴν εὐροίμεν ἄνδρα,
 Ὄνομα μὲν Λυκίδαν, ἧς δ' αἰπόλος· οὐδέ· τίς μιν
 Ἠγνόησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπάλῃ ἔταχ' ἔρπει·
 Ἐκ μὲν γὰρ λαίρῃα δασύτριχος εἶχε τρώγῃα
 Κναστὴν δέμ' ὅμοιοι, νίκας ταμίσιον κατέσθεν·
 Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρον· ἐσφύγγετο πέπλος·
 Ζωστήρι πλακῆφι· ροικῶν δ' ἔχεν ἀγρολαίῳ
 Δεξιτέρῃ κορύνην, καὶ μ' ἀτρήμας εἶπε· σισσαφῆς
 Ὀρματι μεδιόωντι — γέλως δὲ οἱ εἶχετο χεῖλος —
 Σιμηχίδα, πᾶ δ' αὖ τὸ μεσημέριον πόδας ἔλκει,
 Λυίκα δ' αὖ καὶ σαῖρος ἐφ' αἰμασιῶσι καθεύδει,

Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυθαλλίδες ἡλαίνονται;
 Ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεται; ἢ τινος ἄζων
 Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τευ ποσὶ νισσομένοιο
 Πᾶσα λίθος πταλοισὰ ποτ' ἄρβυλίδεσσιν ἀεῖδει.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείψθην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὺ πάντες
 ἔμμεν συρίκταν μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν,
 ἔν τ' ἀμνητέρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
 Ἀμέτερον· καὶ τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσθην
 ἔλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσιαίς· ἢ γὰρ ἐταῖροι
 Ἄνδρες ἐνπέπλω· Δαμῆτερι δαῖτα τελευτῇ,
 Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ σφισι πίνον μέτρον
 Ἀ δαίμων εὐκρίθων ἀνεπλήρωσεν ἁλώων.
 Ἀλλ' ἄγε δῆ; (Ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, Ξυνὰ δὲ καὶ ἄως)
 Βωκολιασδόμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὄνασσει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισῶν κατηγρόν· ζῶμα, κῆμψ' ἴγγοντι
 Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής,
 Οὐ Δᾶν· οὐ γὰρ πῶ· κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
 Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητῶν,
 Ἀεῖδων, βᾶτραχος δὲ πῶτ' ἀκριδάς ὥς τις ἐρίσθω.
 Ὡς ἐφάμην ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἀδὺ γελᾷξας,
 Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύντομαι, οὔνεκ' ἐσοί
 Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
 Ὡς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅς τις ἐρευνῇ
 Ἴσον ὄρευσ κορυφᾷ τελείσαι δόμον Ὀρομέδοντος,
 Καὶ Μοισῶν ὄρνιθες, ὅσοι, ποτὶ Χίον ἀοιδὸν
 Ἀντίᾳ κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾷ ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδάς,
 Σμυγίδα· κῆγὼ μὲν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
 Τοῦθ' ὁ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελῦδριον ἐξοπνόασα.
 ἔσσεται Ἀγέλακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλήναν,

Χῶτον ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφρσι νότος ὕγρα διώκη
 Κύματα, κ' Ὠρίων ὄτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχη,
 Αἶκεν τὸν Δυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας·
 Ῥύσσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταιθεῖ·
 Χ' ἄλκυόνης ζορεσύντι τὰ κύματα, τὰν τε θάλασσαν,
 Τὸν τε νότον, τὸν τ' εὖρον, δς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
 Ἀλκυόνης, γλαυκαῖς Νηρηῖσι ταῖτε μέλιςα
 Ὀρνίχων' ἐφθιαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἀλὸς ἄγρα.
 Ἀγέφυακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλήναν
 Ὠρια πάντα γένοιτο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἱκοίτο.
 Κήγῳ, τήνο κατ' ἄμαρ, ἀνήθινον, ἥ ῥοδόεντα,
 Ἡ καὶ λευκοίων ζέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω
 Τὸν Ἡετλατικὸν οἶνον ἀπὸ χρητῆρος ἀφυξῶ,
 Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεί,
 Χ' ἀεζιάς ἐσσεῖται πεπνυκασμένα ἔς' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύζα τ', ἀσφοδὲλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
 Καὶ πίομαι μάλαικῳς, μεμναμένος Ἀγέφυακτος,
 Δύταϊσιν κυλίκετσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
 Αὐλησέυντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνέες·
 Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἄσει,
 Ὡς ποκα τᾶς ξενίας ἠράσσατο Δᾶφνις ὁ βώτας,
 Χ' ὡς ὄρος ἀμφοπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνεον,
 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο,
 Εὖτε χῶν ὥς τις κατετάκτο μακρὸν ὑφ' Αἴμιον,
 Ἡ Ἄθῳ, ἥ Ῥοδόπαν, ἥ Καύκασον ἐσχατόεντα·
 Ἀσεῖ δ', ὡς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
 Ζωὸν ἔοντα, κακῆσιν ἀτασθαλίησιν ἄνακτος,
 Ὡς τέ νῦν αἰ σιμαὶ λειμωνόθες φέρβον ἰοῖσσι
 Κέδρον ἐς ἀδείαν μάλαικοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι,
 Οὐνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ ζώματός χέει νέκταρ.

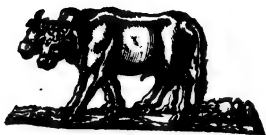
Ὡ μκαριεὶ Κομάτα, τὸ θῆν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
 Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ, μελισσᾶν
 Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνσας.
 Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναριθμιοῖς ὠφελὲς ἦμεν,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμειον ἄν' ὄρεα τὰς καλὰς αἴγας,
 Φωνᾶς εἰσαίων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὲρ πεύκαις
 Ἄδν μελισσόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὐθις
 Κῆρῶν τοὶ ἐφάμην· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆρὲ διδάξαν ἄν' ὄρεα βωκολέοντα
 Ἐσθλὰ, τὰ πον καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
 Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείρουχον, ᾧ τυ γεραίφην
 Ἀρξεῦμ'· ἄλλ' ὑπάκουσον, ἔπει φίλος ἔπλεο Μοῖσαις.
 Συμμιχιδᾶ μὲν Ἔρωτες ἐπέπτарον· ἦ γὰρ ὁ δεῖλός .
 Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἶαρος αἴγας ἔρηνται.
 Ἠρατος δ', ὃ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῃ,
 Παιδὸς ὑπὸ σπλάγγχοισιν ἔχει πόθον· οἶδεν Ἄριστι,
 Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδὲ κεν αὐτὸς ἀείδεν
 Φοῖβος σὺν φόρμυγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίρει,
 Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀξέον αἶθερ' ἔρωτι.
 Τόν μοι, Πάν, ὁμόλας ἑρατὸν πίδον ὥς ἐλέογχα,
 Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσας,
 Εἴτ' ἔς' ἄρα Φιλίνος ὁ μαλθακός, εἴτε τις ἄλλος.
 Κῆν μὲν ταῦθ' ἐρδοίς, ᾧ Πάν φίλε, μή τί τυ παῖδες
 Ἀρκαδιοὶ σκύλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμου
 Τανίκα μαρσίσοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρσῇ·
 Εἰ δ' ἄλλως νέυσαις, κατὰ μὲν χροῖα πάντ' ὀνύχασσι
 Δακνόμενος κνίσαιτο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις,
 Εἴης δ' ἠδωνῶν μὲν ἐν ὥρεσι χεῖματι μέσσω
 Ἐβρον πᾶρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου,

Ἐν δὲ Ξέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθίοπεσσι νομεύουσιν,
 Πέτρῃ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκίτι Νεῖλος ὀρατός.
 Ὑμμε δ' Ὑτίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λεπόντες
 Νᾶμα, καὶ οἰκῦντες Ξανθᾶς ἑδᾶς αἰπὺ Διώνας,
 ὧ μάλισιν ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
 Βάλλετέ μοι τόξοισι τὰν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
 Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δῦσμορος οὐκ ἐλεεῖ μεν.
 Καὶ δὴ μὲν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
 Αἰ, αἰ, φαντί, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑπορρεῖ.
 Μηκέτι τοι φρουρέωμεν ἐπὶ προθύροισιν, ἄρατε,
 Μηδὲ πόδας τρίβωμεν· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
 Κοκκύσδων νάρκαυσεν ἀνηραῖσι διδοῖα·
 Εἷς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριξε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
 Ἄμμεν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γράα τε παρεῖη,
 Ἄτις ἐπεφθύσσοισα τὰ μὲ καλὰ νόσφιν ἐρύκει.

Τόσσ' ἐφάμην· ὁ δὲ μοι τὸ λαγωδολον, ἀδὺ γελᾶσας,
 Ως πάρος, ἐκ Μοισᾶν Ξενήϊον ὅπασεν ἡμες.
 Χώ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας
 Εἶφ' ὁδὸν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκριτος εἰς Φρασιδάμῳ
 Στραφθέντες, χῶ καλῶς Ἀμύντεχος, ἐν τε βαθείαις
 Ἀδείας σχίνοιο χαμᾶνίσιν ἐπλήνθημες,
 Ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαυότες οἰναρέοισι.
 Πολλοὶ δ' ἄμμεν ὑπερθε κατὰ κρατὸς θονέοντο
 Αἵγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατεικόμενον κατέρυσδε.
 Τοι δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλῶνες
 Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἅ δ' ὀλολυγῶν
 Τηλόθεν ἐν πυκνήσιν βάτων τρύζεσκον ἀκάνθαις·
 Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔξενε τρυγῶν·
 Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Πάντ' ὥσδεν ξέρεος μάλ' πίονος, ὥσδε δ' ὀπώρης.
 Ὅχλαι μὲν παρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
 Δαψυλῶς ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐπέχυντο
 Ὀρκαίης βραδύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε.
 Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
 Νύμφαι Καζαλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχουσαι,
 Ἄρά γ' ἐπ' αὖ τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
 Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρον ἐζάσατο Χείρων;
 Ἄρά γ' ἐπ' αὖ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπω
 Τὸν κρατερὸν Πολύφαιμον, ὃς ὥρεσι νῆας ἔβαλλε,
 Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὖλια ποσσὶ χορεῦσαι,
 Οἶον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι,
 Βοιωτῶ παρ Δάματρος ἀλωάδος; ἅς ἐπὶ σωρῶ
 Αὖθις ἐγὼ πᾶξαιμι μέγα πτύον· ἃ δὲ γελᾷται,
 Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχουσα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ἡ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΚΑὶ ΑἰΠΟΔΟΣ.

ΔΑΦΝΙΑΙ τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
 Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
 Ἄμφω τῶγ' ἦτην πυρρότρεχον, ἄμφω ἀνάβω,
 Ἄμφω συρίσδεν δεδασμένω, ἄμφω αἰίδεν.
 Πρῶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητῶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι αἰεῖσαι;
 Φαμί τυ νικασεῖν ὅσπον θείλω αὐτὸς αἰίδων.
 Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμᾶν εἰροπόκων οἶων συρακτὰ Μενάλκα,
 Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴτι πάθοις τὸ γ' αἰίδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησόμεσθ', ὃ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θεῖς γ' ἰσομύτορα ἀμύνον.

ΜΕΝΑΔΕΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα ἀμύνον· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ
 Χ' ἂ μέτηρ· τὰ δὲ μάλα ποθέσπερα πάντ' ἀριζμεύντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεον ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΔΕΑΣ.

Σύρρηγ', ἂν ἐποίησα καλὸν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 Ταύταν κατθέειν· τὰ δὲ τῷ πατρὶ· οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἢ μὲν τοι κήγῳ σύρρηγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
 Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχυσθεῖς διέτμαξεν.
 Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπ' αἰὶος ἴσταιται ἀμείων;

ΜΕΝΑΔΕΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλίσσωμες,
 ὧι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὕλακτεῖ.
 Χ' οἱ μὲν παῖδες αὔσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
 Χ' οἱ μὲν παῖδες αἶδων, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
 Πρῶτος δ' ὦν αἶδε λαχὼν ὑπὲρ Μενάδικας.
 Εἶτα θ' ἀμοιβήν ὑπαλάμβανε Ἀφρῆνις ἀοιδᾶν
 Βωκολικᾶν· οὕτω δὲ Μενάδικας ἄρξατο πρῶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγρια καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἶ τι Μενάλας
 Πᾶ ποχ' ὁ συμβεπὶς προσφιλὲς ἔσσι μέλος,
 Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δέ ποκ' ἔυθη
 Δάφνις ἔχων θαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κράναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἵπερ ὁμοῖον
 Μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
 Τοῦτο τὸ βοσκάλιον παινέσθαι κῆν τι Μενάλας
 Τῇδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφρονι πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντὰ ἔαρ, παντὰ δὲ νομοὶ, παντὰ δὲ γάλακτος
 Οὐθὰτα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 ἔνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπαινέσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη,
 Χὼ πομπὰν ξηρὸς τινάθῃ, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἔνθ' οἷς, ἐνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἐνθα μέλισσαι
 Σμάκεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
 ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρπη
 Χὼ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ὦ τράγε, τᾶν λευκῶν αἰγῶν ἄνερ, ὦ βῆθος ὕλας
 Μυρίον, ὦ σμᾶι δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
 ἔν τήνῃ γάρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλα, καὶ λέγε Μίλω,
 Ως Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γὰρ Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τέλαντα

Εἴη ἔχων, μὴδὲ πρόσθε θείειν ἀνέμων·
 Ἀλλ' ὑπὸ τῇ πέτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι ἀγκάς ἔχων τυ,
 Σύννομα μάλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὴν εἰς ἄλκα.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερόν κακόν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
 ὄρνισιν δ' ὑσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
 Ἄνδρὶ δὲ παρθενικᾷς ἀπαλᾷς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
 Οὐ μόνος ἠράσθη· καὶ τὴν γυναικοφίλιας.
 Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
 Τὰν πυμάταν δ' ᾧδ' οὕτως ἐξᾴχε Μενάλας.

ΜΕΝΑΔΚΑΣ.

Φεῖδεν τὰν ἐρίφων, φεῖδεν, λύκε, τῶν τοκάδων μεν,
 Μὴδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἔων πολλαῖσιν ὀμαρτῶ.
 ὦ Δάμπουρε κύνων, οὕτω βαθύς ὕπνος ἔχει τυ;
 Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθύως σὺν παιδί νέμοντα.
 Ταὶ δ' οἷες, μὴδ' ὕμμες ὀκνηῖθ' ἀπαλᾷς κορέσασθα
 Ποίας· οὔτι χαμνεῖσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.
 Σίττα χέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλῆσατε πᾶσαι,
 ὣς τὸ μὲν ὧρνες ἔχωντι, τὸ δ' εἰς τάλάρως ἀπόθωμαι.
 Δεύτερος αὖ Δάφνης λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κᾶμ' ἐκ τῷ ἄνθρωπῳ σύνοφρος κόρα ἐχθρὴς ἰδοῖσα
 Τὰς θαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν·
 Οὐ μὲν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἅπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ,
 Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον.
 Ἄδει' ἅ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα.
 Ἄδῃ δὲ χῶ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἅ βῶς·
 Ἄδῃ δὲ τῷ θέρειος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτ εἶν.

Τᾷ θρῦϊ τὰ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μάλα·
 Τᾷ βοϊ δ' ἄ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
 ὧς οἱ παῖδες ᾄεσαν, ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν·

ΑἰΠΟΔΟΣ.

Ἄδῃ τι τὸ ζόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
 Κρέσσον μελομένην τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχεν.
 Λάσθεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ αἰείδων.
 Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολόντα διδάξαι,
 Τήναι τὰν μιτύλαν θωσῶ τὰ διδασκτρά τοι αἶγα,
 Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
 ὧς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάρησε
 Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ὄλοιτο.
 ὧς δὲ κατεσμήχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
 Ὀϊτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖς ἀκάχοιτο.
 Κῆκ τούτῳ Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρῶτος ἔγεντο,
 Καὶ νύμφαν, ἄρρητος ἔων ἔτι, Ναῖδα γάμεν.

NOMEYS Ἡ ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

ἘΙΔΥΛΛΙΟΝ Σ'.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

NOMEYS.

ΒΟΥΚΟΔΙΪΣΔΕΟ, Δάφνι· τὸ δ' ᾠδᾶς ἄρχο πρᾶτος,
 Ωιδᾶς ἄρχο πρᾶτος, ἐφεάσθω δὲ Μενάλκας,
 Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ἐπὶ ζείραισι δὲ ταύρως.
 Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκειντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο,
 Μηδὲν ἀτιμαγεῦντες· ἐμὲν δὲ τὸ βωκολιάσδευ
 Ἐμποθεν· ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοιντο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄδῦ μὲν ἄ μόσχος γαρύεται, ἄδῦ δὲ χ' ἄ βῶς,
 Ἄδῦ δὲ χ' ἄ σύριγξ, χῶ βωκόλος, ἄδῦ δὲ κήγών.
 Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν ζιθᾶς· ἐν δὲ νένασαι
 Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἀπάσας
 Λιψ κόμαρον τρωγούσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
 Τῷ δὲ Θέρει φρύγοντος ἐγὼ τόσπον μελεδαίνω,
 Ὅσπον ἐρώντε πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.
 Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμὶν· οὕτω δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἶτνα μᾶτερ ἐμὰ, κήγῳ καλὸν ἄντρον ἐνοικίω
 Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δὲ τοι ὅσ' ἐν ὀνείρῳ
 Φαίνονται, πολλὰς μὲν οἶς, πολλὰς δὲ χιμαίρας·

Ὡν μοι πρὸς κεφαλῇ καὶ πᾶρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
 Ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνῳ χορία ζεῖει, ἐν πυρὶ δ' αὔαι
 Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δὲ τοι οὐδ' ὅσον ὦραν
 Χείματος, ἧ νωθὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλάττησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατὴρ ἐτραφεν ἀγρός,
 Αὐτοφυῶ, τάν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
 Τήνω δὲ σρόμβω καλὸν ὄσρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
 Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίασι δοκύσας,
 Πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὁ δ' ἐγκαναχίσατο κόχλῳ.
 Βωκολικαὶ Μῶσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὦδάν,
 Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν αἶσις νομεῦσι.
 Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδύνα φύσης.
 Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 Ἴρηκες δ' ἱρηξιν· ἐμὴν δ' ἅ Μῶσαι καὶ ὦδά.
 Τὰς μοι πᾶς εἴη πλείος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
 Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 Ἄνθεια, ὅσσον ἐμὴν Μῶσαι φίλαι· οὐδ' γὰρ ὀρεῦντι
 Γαθεῦσαι, τώσδ' οὔτι ποτὶ δαλήσατο Κίρκα.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι.

ΜΙΛΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

ΕΡΓΑΤΙΝΑ βουκαΐε, τί νῦν, ὦ ῥυρή, πεπόνθης;
 Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπρίν ἄγες·
 Οὔθ' ἅμα λαιτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπη,
 ὧσπερ οἷς ποιμένας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἐτυψεν·
 Ποῖός τις δειλὸν τὴν καὶ ἐκ μέσω ἅματος ἐσση,
 ὅς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὐλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
 Οὐδαμά τοι συνέδα ποθέσαι τινα τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέδα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδέ γε συμβαίνει χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.

ΜΙΑΩΝ.

Ἐκ πίθῳ ἀντλιεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἄλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπέρῳ ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΑΩΝ.

Τίς δέ τυ τῶν παίδων λυμαίνεται;

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἄ Πολυδῶτα,
Ἄ πρᾶν ἀμώνυμσι παρ' ἵπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΑΩΝ.

Εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν· ἔχεις πάλαι ὦν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροῖζεται ἁ καλαμαῖα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμάσθαι μ' ἄρχη τύ· τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλούτος,
Ἀλλὰ καὶ ὦ φρόντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΑΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὸ μόνον κατὰβαλλε τὸ λαῖον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἄδιον οὕτως
Ἐργαξῇ· καὶ μὲν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινὰν μοι
Παῖδ'· ὦν γάρ χ' ἄφησθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.

Βομβύκα χαρίσσεια, Σύρακι καλέοντί τυ πάντες,
Ἰσχνάν, ἀλιόκαυσον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ Ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἄλλ' ἔμπας ἐν τοῖς ζεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.

Ἄλξ τὸν κύτιον, ὁ λίπας τὰν αἶγαν δάσκει,
 Ἄ γέρας τῦροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὸ μακρόν τι.
 Αἰδέ μοι ἔσσι' ὅσα Κροῖσόν περὶ φαντί πεπῶσθαι.
 Χρύσοι ἀμφοτέροί κ' ἀπεκείμεθ' αὖτ' Ἀφροδίτῃ·
 Τὼς αὐλὴς μὲν ἔχουσα, καὶ ἡ ῥόδον, ἡ τύγχε μῶλον,
 Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ παλαιὰ ἐκ' ἀμφοτέρωσιν ἀνέκλιν.
 Βοιεύεα χαρίεσσ', οἱ μὲν κίδες ἀεράγαλοι τῶς,
 Ἄ φωνὰ δὲ τρύχ'· τὸν μὲν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΑΩΝ.

Ἡ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλαλῆθ' ὥπως ἀουαί·
 Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τὰς ἀρμονίας ἐμέτρησεν.
 Ὡ μοι τῷ πάγωνος, ὃν ἀλθίως ἀέφυσας.
 Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ Δίῳ Ἀντιέρσαι·

Δάματερ πολύκαρπε, πολύδαχνη, τοῦτο τὸ λαῖον
 Εὐεργόν τ' εἶη καὶ κάρπιμον ὄττιμαλιστα.
 Σφίγγει, ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
 Εἴπῃ, σύκνοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.
 Ἐς βορέην ἄνεμον τὰς κόρθους ἅ τομὰ ὕμνῳ
 Ἡ ζέφυρον βλέπτω· παίνεται ὁ εἶς οὕτως.
 Σίτον ἀλοιῶντας φύγεν τὸ μεσημβρινὸν ἔπνον·
 Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλας.
 Ἄρχεσθαι δ' ἀμύντας ἐγευρομένοισι κορυδαλλῶ·
 Καὶ λήγειν, εὐδοντος· ἐλευνῶσαι δὲ τὸ καῦμα.
 Εὐκτὸς ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
 Τὸν τὸ πσιῖν ἐγγχεῖντα· πάρεσι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.
 Κάλλιον, ὦ πμιελιτᾷ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἔψιν·
 Μὴ πιτάμης τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Ταῦτα χρηὲ μοχθεῖντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας αἰδεῖν·
 Τὸν δὲ τεόν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
 Μυθίσθεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσα.

ΚΥΚΛΩΨ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ια.

ΟΥΔ' ἔννιόν τ' ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νεικία, οὔτ' ἔγχριζον (ἔμιν δοκεῖ), οὔτ' ἐπίπασον,
 Ἡ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτα καὶ ἀδὺ
 Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρῆν δ' οὐ ῥάδιον ἐςί.
 Γινώσκον δ' οἶμαί τυ καλῶς, ἱατρὸν εἶντα,
 Καὶ ταῖς ἐννεία δὴ περιλαμένον ἔξοχα Μοῖσαις.

Οὕτω γοῦν ῥάϊζα διαῖγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
 Ἠρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τὰς Γαλατείας,
 Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ ζῶμα τῶς κροτάφως τε·
 ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίνοις,
 Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ταὶ δῖες ποτὶ ταῦτιον αὐταὶ ἀπῆνθον
 Χλωρᾶς ἐκ βοτάνης· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
 Αὐτῷ ἐπ' αἶόνος κατετάκετο φυκιόεσσας,
 Ἐξ αὐῆς, ἔχθριζον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος,
 Κύπριος ἐκ μεγάλας, τὸ οἱ ἥπατι πᾶζε βέλεινον.
 Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὖρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτραις
 Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὄρων, αἰεὶς τοιαῦτα·

Ὡ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλεῖοντ' ἀποβάλλῃ;
 Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός,
 Μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
 Φοιτῆς δ' αὐθ' οὕτως, ὅκα γλυκύς ὕπνος ἔχῃ με·
 Οἶχῃ δ' εὐθύς ἰοῖσα, ὅκα γλυκύς ὕπνος ἀνῇ με.

Φεύγεις δ', ὥσπερ οἷς πολὺν λύκον ἀθρήσασα.
 Ἡράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον
 Ἦνθεις ἐμᾶ σὺν μητρὶ, Ξέλοις' ὑακίνθινα φύλλα
 Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
 Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τὺ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν
 Ἐκ τήνῃ δύναμαι· τιν' δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.

Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὐνεκα φεύγεις·
 Οὐνεκα μοι λασία μὲν ἐφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 Ἐξ ὧτός τέταται ποτὶ θῶτερον ὥς μία μακρά·
 Εἷς δ' ὀφθαλμός ἐπεσι, πλατείᾳ δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλῃ.
 Ἄλλ' ὡυτός, τοιοῦτος ἔων, βοτὰ χίλια βόσκω,
 Κῆκ τούτων τὸ κρέτιζον ἀμελγόμενον γάλα πίνω·
 Τυρός δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
 Οὐ χειμῶνος ἄκρῳ· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθίης αἰεὶ.
 Συρίσδεν δ' ὥς εὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
 Τιν' τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμὰ κήμαυτὸν ἀείδων
 Πολλάκι νυκτὸς ἄωρί. τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρώς,
 Πάσας ἀμνοφόρας, καὶ σκύμνας τέσσαρας ἄρκτων.
 Ἄλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
 Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
 Ἄδιον ἐν τῶντερ' παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαΐξῃς·
 Ἐντὶ δάφναι τῆναι, ἐντὶ ῥαδινὰ κυπάρισσοι.
 Ἐντὶ μέλας κισσός, ἔντ' ἄμπελος ἅ γλυκύκαρπος·
 Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδιένδρους Αἶτνα
 Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
 Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κόμαθ' ἔλοιτο;
 Αἱ δὲ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασσιώτερος ἤμες,
 Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάματον πῦρ·
 Καϊόμενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχόμεναι,
 Καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.

Ω μοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἅ μήτηρ βράγχι' ἔχοντα,
 ὣς κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χέρα τευ ἐφίλασα,
 Αἰ μὴ τὸ ζόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἡ κρίνα λευκά,
 ἢ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρους, τὰ δὲ γίνονται ἐν χειμῶνι·
 ὥς' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῖμαι,
 Αἶκα τις σὺν ναὶ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκεται·
 ὥς κεν ἴδω τί ποθ' ἀδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμμεν.
 Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἑξενθοῖσα λάθοιο,
 (Ὡσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
 Ποιμαίνεις δ' ἐθέλοις σὺν ἐμῖν ἅμα, καὶ γὰρ ἀμείλγεις,
 Καὶ τυρόν παῖζαι, τάμισον θριμναῖαν ἐνεῖσα.
 Ἀ μήτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ·
 Οὐδὲν πᾶ ποχ' ὅλως ποτὶ τιν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μευ,
 Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρώσά με λεπτόν ἐόντα.
 Φασὼ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
 Σφύσδειν· ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κήγὼν ἀνιώμαι.
 ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκτεπτότασαι;
 Αἶξ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχῃς νοῦν.
 Τὰν παρεῖσαν ἄμελγες· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
 Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
 Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
 Κεχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακούσω
 Δηλονότ' ἐν τᾷ γὰρ κήγὼν τις φαίνομαι ἤμεες.
 Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποιμαίνειν τὸν ἔρωτα,
 Μουσίσδων· ῥᾶεν δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΑΙΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιβ'.

ἭΛΥΘΕΣ, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἡοῖ,
 Ἥλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν.
 Ὅσπον ἔαρ' χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
 Ἥδιον, ὅσπον οἷς σφετέρης λασωτέρῃ ἀρνός,
 Ὅσπον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός,
 Ὅσπον εὐαφροτέρῃ μόσχου νεβρός, ὅσπον ἀηδῶν
 Συμπάντων λεγύφωνος ἀοιδότατῃ πετεηνῶν·
 Τόσπον ἔμ' εὐφρηνας σὺ φανείς· σκυρὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
 Ἡελίου φρύττοντος ὁδοιπóρος ἔδραμον ὥς τις.
 Εἰθ' ὀμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
 Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δι' ἐγενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδῇ.

Δοιῶ δὴ τινε τῷδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
 Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἰσπνίλος, φαίη χῶ' μυκλαίσδων·
 Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, αἶταν.
 Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότε ἦσαν
 Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
 Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ, ἀγῆρω
 Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίησιν ἔπειτα
 Ἀγγεῖλαιεν ἐμοὶ τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα.

Ἡ σὴ νῦν φιλότῃς καὶ τοῦ χαρίεντος αἶτεω
 Πᾶσι διὰ σώματος, μετὰ δ' ἡϊθέοισι μάλιστα.
 Ἀλλ' ἦτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες

Ἔσسونθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν καλὸν αἰνῶν
 Ψεύδεα ῥηνὸς ὑπερθεὺν ἀραιῆς οὐκ ἀναρύσω.
 Ἦν γὰρ καὶ τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθύς ἔθηκας,
 Διπλάσιον δ' ὠνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆνθον.

Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριζεύοντες ἔρετμοῖς,
 Ὀλβιοι οἰκοῖσθε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περὶ ἄλλων
 Ξείνων ἐτιμῆσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
 Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴλαρι πρῶτω
 Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
 ὧς δὲ κε προσμᾶξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη,
 Βριθόμενος σφάνοισιν ἐὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν.
 Ὀλβιος, ὅς τις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
 Ἢ που τὸν χαροπὸν Γαυμύδεα πολλ' ἐπιδοσρεῖ,
 Δυδῆϊ ἴσον ἔχειν πέτρῃ σόμα, χρυσὸν ὀποῖη
 Πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

Υ Λ Α Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Οἷ' ἄμιν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὥς ἐδοκεῖμεν,
 Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποικα τέκνον ἔγεντο·
 Οὐχ ἄμιν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἡμεῖς,
 Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσθραῖμες·
 Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκοκαρδίας υἱός,
 Ὃς τὸν λῖν ὑπέμενε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὴς,
 Τῷ χαρίεντος Ἰλα, τῷ τῶν πλοκαμῖδα φορεῦκτος,
 Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
 Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀειδύμος αὐτὸς ἔγεντο·
 Χωρὶς δ' οὐδέποτε ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄρατο,
 Οὐδ' ὅχ' ἄ λεύκεππος ἀνατρέχοι ἐς Διὸς ἅως,
 Οὐδ' ὅπότ' ὀρτάλῃ μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρώεν,
 Σεισαμέναις πτερὰ ματρὸς ἐκ' αἰθαλόεντι πετεύρω·
 Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς παποναιμένος εἶη,
 Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθῶν ἄνδρ' ἀποβαίη.
 Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας ἱήσων
 Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριςῆες συνέποντο,
 Πασᾶν ἐκ πολλῶν προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
 Ἰκτο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειῶν ἱαολκῶν
 Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἠρώνας·
 Σὺν δ' αὐτῷ κατέβανεν Ἰλας εὐθερον ἐς Ἀργῶν,
 Ἄτις Κυανεᾶν οὐχ ἥφατο συνδρομάδων ναῦς,
 Ἀλλὰ διεξάξει, βαθὺν δ' εἰσεδραμε Φᾶσιν,

Αὐτὸς ὥς, μέγα λαΐτμα, ἄφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσαν.
 Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδης, ἐσχατιῇ δὲ
 Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένον εἶρος ἤδη·
 Τᾶμος ναυτιλίας μιννάσκειτο Δεῖος ἄωτος
 Ἡρώων, κοῖλαν δὲ καθιδρυθέντες ἐς Ἀργὴν
 Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀντί·
 Εἴσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κικωνῶν
 Αὐλακας εὐρύνοντι βόες τρήγοντες ἄροτρον.
 Ἐκβάοντες δ' ἐπὶ Θῆα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 Δεισινοὶ· πολλοὶ δὲ μίαν ρορέσαντο χαμῆυναν.
 Δεισιῶν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα ριβάδισσιν ὄνειρ·
 Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν δ' ἐτάμοντο κύπειμον.
 Κῶχθε' Ἰλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
 Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἄρσιμφί Τελαμῶνι,
 (Οἱ μίαν ἄμφω ἐταῖροι ἀσὶ δαίνυντο τράπεζαν)
 Χάλκρον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κρήναν ἐνόησεν
 Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρία πολλὰ πεφύκει,
 Κυκνέον τε χελιδόνιον, χλοερὸν τ' ἀδίκτον,
 Καὶ θάλλοντα σείλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωσις·
 ὕδατι δ' ἐν μέσσω Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
 Εὐνίκα, καὶ Μαλῆς, ἔαρ θ' ὀρώσα Νυχτεία.
 Ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῶ πολυχανδέα κρωσσόν,
 Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χειρὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
 Πασάων γὰρ ἔρωσ ἀπτελὰς φρένας ἀμφοκαλυψεν.
 Ἀργεῖῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπτε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 Ἀθρόος, ὥς ὅτε πυρρὸς ἐπ' οὐρανῷ ἤριπεν ἀσὴρ
 Ἀθρόος ἐς πόντον· ναύταις δὲ τις εἶπεν ἐταῖρος,
 Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιῆσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχουσιν

Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
 Ἀμφιτρωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί
 ὦχετο, Μαιωτικῇ λαβὼν εὐκαμπεία τόξα,
 Καὶ ρόπαλον, τό οἱ αἶν ἐχάνθανε δεξιτερὰ χεῖρ.
 Τρίς μὲν Ἰλαν ἄϋσεν, ὅσον βαθύς ἤρυγε λαιμός·
 Τρίς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἔκτε φωνά
 Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδόν, εἶδετο πόρρω.
 ὧς δ' ὁπότ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας
 Νεβρῶ φθεγξαμένης τις ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
 Ἐξ εὐνάς ἔσπευσεν ἐτομοτάτην ἐπὶ δαῖτα·
 Ἡρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτουσιν ἀκάνθαις
 Παιῖδα ποθὼν διεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
 Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
 Ὄρεα καὶ θρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
 Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχουσα μετάρσια τῶν παρεόντων.
 Ἰζία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἔξεκάθαιρον,
 Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ἄ πόδες ἄγον, ἐχώρει
 Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω Δεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.
 Οὕτω μὲν κάλλιπος Ἰλας μακάρων ἀριθμεῖται.
 Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιπονάυταν,
 Οὐνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ·
 Πειζὸς δ' ἐς Κολχῶς τε καὶ ἄξιον ἔκτε Φᾶσιν.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, Ἡ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

ΧΑΪΡΗΝ πολλά τὸν ἄνδρα θυώνηχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἀλλὰ τὸ αὐτὸν,

Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῶρα, θυώνηχι.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτός,

Χ' ὡ μύραξ πολὺς οὗτος ἄρ', ἀναλείπει δὲ κινῆνοι·

Τοιοῦτος πρῶαν τις ἀρίστο Πυθαγορίδας,

Ὡχρὸς, κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἡμῖν.

Ἦρατο μὲν καὶ τῆνος (ἔμιν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παισθεὺς ὦ γὰρ ἔχων· ἐμὲ δ' ἄ χαρίσσεια Κυνίσκα

Ἰθρίσσει· λασῶ δὲ μανεῖς ποκα, θρίξ ἀνὰ μέσσαν.

ΕΓΩΓΙΚΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν αἰετὺν, φιλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὄξυς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρὸν. ὦρμα δ' εἰκόν, τί τὸ κακόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὠργεῖος, κήρην, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδυνάτας
Ἄπικ, καὶ Κλεύνεκος ἐπίνομος ὁ κρατιώτας
Ἐν χώρῃ παρ' ἡμῖν. δύο μὲν κατέκοψα νεοσσῶς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνέξα δὲ Βύβλιον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτίων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κοχλιάς ἐξηράθη· ἥς κύτος αἰδύς.
Ἦδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχειρήσθαι ἄκατον,
Ἄτῳος ἔθειλ' ἔπαρος· ἔδει μόνον ὠτινος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδίδοκτο.
Ἄ δ' οὐδὲν, παρεόντος ἡμεῦ· τίς ἔχεν μ' ἐδόκει νουν;
Οὐ φθελγῇ; λύκον εἶδες, ἔπαξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
Χ' ἤφθα· εὐμαρτίως κεν ἀπ' αὐτῆς καὶ λύχρον ἄψαι·
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Δάδα τῷ γείτονος υἱός,
Εὐμάκης, ἀπαλός, πολλοῖς δοκίμων καλὸς ἦμεν.
Τούτῳ τὸν κλύμενον κατετάκτο τῆνον ἔρωτα.
Χ' ἁμῖν τοῦτο δι' ὥτός ἐγεντό ποθ' ἤσυχα οὕτως·
Οὐ μὲν ἐξήταξα, μάταιν εἰς ἄνδρα γενεῶν.
Ἦδη δ' οὖν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἡμες,
Χῶ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδειν ἀπ' ἀρχῆς,
Θεσσαλακὸν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἃ δὲ Κυνίστα
Ἐκλας ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ μητρί
Παρθένος ἐξάβτις κόλπῳ ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺν, θυώνιχε, πύξ ἐπὶ κόρρα
Ἦλσα, κάλλαν αὐτῆς· ἀντιρύσασα δὲ πέπλως,
Ἐξω ἀπώχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, οὐ τοι ἀρέσκω;

Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
 Θάλπει φίλον· τήνῃ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
 Μάστακα δ' οἷα τέκνεισιν ὑπωροφίοισι χειλιδῶν
 Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρειν·
 Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
 Ἰθὺ δι' ἀμφιδύρου καὶ θαλίδος, ᾗ πόδες ἄγον.
 Αἶνος Δὴν λέγεται τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
 Εἴκατι ταῖδ', ἐκτὼ ταῖδ', ἐννέα παιῖδε, δέκ' ἄλλαι,
 Σάμμερον ἐνδεκάτα· ποτίθει δύο, καὶ δύο μᾶνες,
 Ἐξ ᾧ ἀπ' ἀλλήλων, οὐδὲ Θρακίς κίκαρμαι.
 Οἱ δὲ Δύκος νῦν πάντα, Δύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῶνται·
 Ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοὶ,
 Λύσανοι Μεγαρχῆς, ἀτμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
 Κ' εἰ μὲν ἀποσέρξαμμι, τὰ πάντα κεν εἰς θεὸν ἔρποι·
 Νῦν δέ ποθ', ὡς μῦς, (φαντὶ Θυνώνιχε, γεύμεθα πίσσας.
 Χῶ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμυχανέοντος ἔρωτος,
 Οὐκ οἶδα· πλὴν Σῆμος, ὃ τᾶς Ἐπιχάλκου ἔρασθεῖς,
 Ἐκπλεύσας, ἡμῶς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἡλεπόνας.
 Πλευσοῦμαι κήγῶν διαπέντιος· οὔτε κάκιος,
 Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμολὸς δὲ τις ὁ σρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὄφελε μὲν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις,
 Δισχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὥς' ἀποδημεῖν,
 Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἔλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΔΙΣΧΙΝΗΣ.

Τᾶλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος.

Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον αἰὺς·
 Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
 Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀναεύων,
 Οἷα χρὴ βασιλῆ'. αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
 Αἰσχίνα. ὥς' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
 Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβαπῆς
 Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
 Ἄ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κροτάφοιν πελόμεσθα
 Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερῶ ἐς γένυν ἔρπει
 Λευκαίνων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ, οἷς γόνυ χλωρὸν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐνδοῖ Πραξινοά;

ΕΥΝΟΗ.

Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ·
Ἐμβάλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

ἔχει κάλλιχα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζεν.

ΓΟΡΓΩ.

ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμιν ἐσώθην,
Πραξινοά· πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἄθ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὴν δ' ἐκασοτέρῳ ἔμ' ἀποιεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γὰρ ἔλαθ' ἐνθὼν,

Πῶς, οὐκ οἶσθες, ὅπως μὴ γίγνηται ἡμεῖς
 Ἀλλήλους, κατ' ἔρω φθορῶν κακὸν αἶνός ἐμεῖο.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγῃ τὸν τῶν ἀνδρῶν, φίλῃ Διώνη, τοιαῦτα,
 Τῷ μακρῷ παρεόντες ὄρα, γίγναι, ὡς ποθορῇ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωκυρίου, γλυκερὸν τίπας· οὐ λέγω ἀπῆν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, καὶ τὸν πύτταν· καλὸς ἀπῆν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπῆν μὲν τῆνος κρώας, (λέγομαι δὲ κρώας θῆν
 Πάντα) κέτρον καὶ φύκος ἀπὸ σκεπῆς ἀγοράσθων,
 Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμου, ἀνὴρ τρισκαυδεκάπηχους.

ΓΟΡΓΩ.

Χαίμῃς ταυτὰ γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίου, Διοκλείδας.
 Ἐκτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραῖαν ἀποτιμῆματα πηρῶν,
 Πέντε πόμπας ἔλαβ' ἐχθίς, ἔκταν ρύκος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
 Ἄλλ' ἔθι, τῷμπέχονον καὶ τὸν περωνατρίδα λαζεύ.
 Βᾶμεις τῷ βασιλεῖος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
 Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
 Κοσμῆν τὸν βασιλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίῳ ὀλβία πάντα.
 Ὡν εἶδες, χ' ὦν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπην ὦρα κ' εἶπ' ἀεργοῖς αἶνός σορατά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνότηρυπτε
 Θές· πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσθοντι καθεύδην.
 Κινεῦ δὴ, φέρε Ψᾶσπον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον θεῖ.
 Ἄδ' ὡς νᾶμα φέρει· θός ὅμως· μὴ πολὺν, ἅπληξε,
 Ἐγγει ὕδωρ· θύσανε, τί μεν τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
 Παῦσαι· ὅκοῖα θεοὶς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
 Ἄ κλάξ τὰς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μέλα τοι τὸ καταπτυχές ἐμπερόναμα
 Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰζῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλεόν ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
 Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτίθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ναί· τὸ καλὸν εἶπας·
 Τῶμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
 Ἀμφίθεε. οὐκ ἄξῳ τυ, τέκνον· μορμῶν, δάκνει ἵππος.
 Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χυλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
 Ἐρπωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,
 Τὰν κύν' ἔσω κάλῃσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
 Ἴλ θεοὶ, ὅστος ὄχλος· πῶς καὶ πόνα τοῦτο περᾶσαι
 Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
 Πολλὰ τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πιποῖνται καλὰ ἔργα.
 Εἴ ὦ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκνών· οὐδεὶς κακοεργός

Αλλεύεται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτισί·
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
 Ἀλλήλοις ὀμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐραιοί.
 Ἀδίσα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πτολεμισαὶ
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
 Ὅρθος ἀνέξα ὁ πυρρὸς· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὺς·
 Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησιέται τὸν ἄγοντα.
 Ὡνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοί.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινοά· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὅπισθεν·
 Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καυτὰ συναγεῖραμαι ἤδη·
 Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὕφην ταμάλιςα δευδοίκω
 Ἐκ παιδός· σπεύδωμες. ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπὶρροῖ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρευθεῖν

Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πευρώμενοι ἦλθον Ἀχαιοί.
 Καλλίςα παίδων, πείρα θῆν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμός· ἂ πρεσβύτες ἐπώχτο δεσπίζασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' ἦραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσοι ὄμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὸ,
 Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὸ πλανηθῆς.
 Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες ἀπριξ' ἔχου, Εὐνόα, ἀμῶν.
 Ἰ μὲν μοι δευλαία, δίχα μευ τὸ θερύριον ἤδη
 ἔσχισαι, Γοργοῖ. πότε τῷ Διὸς, εἴ τι γένοιτο
 Εὐδαίμων, ὦνθρωπε, φυλάσσειο τῷμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὲν μὲν· ὁμῶς δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·

ἰθὺνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμέε.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεῖς ὦρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
 ἄμμε περιεέλλων· χρηστοῦ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.¹
 Θλίβεται Εὐνόα ἅμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ, τὸ βιάζεο.
 Κάλλις· ἐνδοῖ πάσαι, ὁ τῶν νυνὲν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὥδε· τὰ ποιητὰ πρᾶτον ἄθρησον,
 Ἀεπτά καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΣΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαι σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
 Ποῖοι ζωογράφοι τὰ κριβέα γράμματα' ἔγραψαν;
 ὧς ἔτυμ' ἐζήκοντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
 Ἐμφυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς Δαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατὰκειται
 Κλισμῷ, πρᾶτον ἱουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλον,
 Ὁ τριφιλατος Ἄδωνις, ὃ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Πάυσασθ', ὦ δύζανοι, ἀνένυτα κοτιλλοῖσαι·
 Τρυγόνες ἐκκαισεῦντι, πλατυζόδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τιν, εἰ κοτιλλαι εἰμές;
 Πισσάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
 ὧς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 ὧς καὶ ὁ Βαλλεροφῶν· Πελοποννησιζὶ λαλῶμες·
 Δωρίσθεν θ' ἔξεσι, δοκῶ, τοῖς Δωρίεσσι.

ΠΡΑΣΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ, Μελιτώδες, ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἶη,
 Πλὴν ἐνός· οὐκ ἀλέγω, μὴ μοι κενεάν ἀπομύξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀεῖδειν
 Ἀ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῖδρις ἀοιδὸς,
 Ἄτις καὶ Σπέρχων τὸν ἐξέλεμον ἠρίστευσε·
 Φθεγξεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΤΥΝΗ ΛΟΙΔΟΣ.

Λέσποιν', ἃ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,

Αἰπεινὰν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
 Οἷόν τοι τὸν ἄδωνεν ἀπ' ἀνῶν Ἀχέροντος
 Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαῖποδες ἄγαγον Ἰῆραι,
 Βάρδιδαι μακάρων, Ἰῆραι φίλαι, ἀλλὰ ποθῆναι
 ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖσιν αἰεὶ τι φόροισαι.
 Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάτων ἀπὸ Διωτῶν,
 Ἀνθρώπων, ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερονίκαν,
 Ἀμβροσίαν ἐς ζῆθος ἀποσάξασα γυναικός·
 Τὴν δὲ χαρίζομενα, πολύννυμε καὶ πολύναι,
 Ἄ Βερονικεῖα θυγάτηρ, Ἑλένη εἰκυῖα,
 Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει ἄδωνεν.
 Πᾶρ μὲν οἱ ὥρια κῆται, ὅσα θρυὸς ἄκρα φέροντι,
 Πᾶρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 Ἀργυροῖς, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάδαςρα·
 Εἶδατά σ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ ποιέονται,
 ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἁλεῦρῳ·
 Ὅσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἔλαιῳ,
 Πάντ' αὐτῷ πετεηνά καὶ ἐρπετὰ τᾶδε πάρεςι.
 Χλωραὶ δὲ σκιᾶδες, μαλακῷ βρέθοισαι ἀνήθῳ,
 Δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερποτόωνται ἔρωτες,
 Οἷοι ἀσθονεῖς ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅζον ἀπ' ὅζῳ.
 Ὡ ἔβανος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 Αἰετῶ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὑπνω,
 Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταδόσκων.
 Ἐς ρωται κλῖνα τῷ Ἀδωνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχος ἄδωνις,
 Ὀκτωκαιδεκτέης ἢ ἑνεακαιδεχ' ὁ γαμβρός.
 Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρόα.

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχουσα τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα.

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα θρόσῳ ἀθρόοι ἔξω

Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὶνι πτύοντα ,

Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνείσαι ,

Στήθεσι φαινομένοις , ληγυρᾶς ἑρξώμεθ' αἰοιδᾶς.

Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κ' εἰς Ἀχέροντα,

Ἀμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ' Ἀγχιμέμων

Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάκτιος ἦρωες,

Οὔθ' ἔκτωρ ἑκάδας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,

Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,

Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,

Οὐ Πελοπηιάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.

Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαιο.

Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὅκλ' ἀφίκη, φίλος ἤξει.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοά, τὸ χρῆμα σοφώτερον· ἂ Ζήλεια

Ὀλβία, ὅσσα ἴσατι, πανολβία, ὡς γλυκυφωνεῖ.

Ἢρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάρκτος Διοκλείδας,

Χῶ νῆρ ὅξος ἄγαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτ' ἔνθης.

Χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῖ.

ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ις'.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κώραις μέλαι, αἶν' ἀοιδοῖς,
 ὕμνεῖν ἀθανάτους, ὕμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
 Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ αἰδόντι·
 ἄμμες δὲ βροτοὶ, αἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ αἰδόντι.
 Τίς γὰρ τῶν ὅποσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' αἶω,
 ἄμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
 ἄσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτως ἀποπεμψεῖ;
 Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἵασι,
 Πολλὰ με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλήθιν' ὁδὸν ἤνθον·
 Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένει χηλῷ
 Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μένοντι βαλοῖσαι,
 Ἐνθ' αὖτ' ἐστίσιν ἔθρα, ἐπ' ἅν' ἄπρακτοι ἱκνῶνται.
 Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
 Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
 Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηγται δ' ὑπὸ κερδέων.
 Πᾶς δ', ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
 Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη.
 Ἄλλ' εὐθύς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα.
 Αὐτῷ μοι τί γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς·
 Τίς δὲ κεν ἄλλον ἀκούσαι; ἄλλ' ἐπ' ἀντίστοιχον Ὀμηρος·
 Οὗτος ἀοιδῶν λῆξος, ὃς ἐξ ἑμεῦ οἴσεται οὐδέν.
 Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρῖος ἐνδοθεὶ χρυσός;

Καίμενος; οὐχ ἄγε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
 Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καὶ τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
 Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
 Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβόμια ῥέζειν.
 Μὴδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
 Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὶ δὲ θέλοντι νέεσθαι·
 Μουσάων δὲ μάλιχα τίττεν ἱερεὺς ὑποφήτας·
 Ὅφρα καὶ εἰν αἶδαο πεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης,
 Μὴδ' ἀκλεὴς μύρῃαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος,
 ὣστί τις μακρὰ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
 Δεινὴν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτήμενα κλαίων.
 Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
 Ἀρμαλὴν ἔμμενον ἐμετρῆσαντο πενέζαι·
 Πολλοὶ δὲ Σκοπιάδαισι διακινόμενοι ποτὶ σακὸν
 Μόσχοι σὺν κραισίσι ἐμνησάντο βόεσσι·
 Μυρία δ' ἄμπεδιον Κρανώνιον ἐνδιέλασκον
 Ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνθαις·
 Ἀλλ' οὐ σφεν τῶν ἥδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεπένωσαν
 Θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδίαν ζυγνοῦ Ἀχέροντος,
 Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
 Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
 Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κῆϊος αἰόλα φωνέων
 Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θεῶν ὀνομαστοὺς
 Ὀπλοτέροις, τιμᾶς δὲ καὶ ὥπας ἔλλαχον ἵπποι,
 Οἱ σφισιν ἐξ ἱερῶν ζεφυροφόροι ἦνθεν ἀγώνων.
 Τίς δ' ἂν ἀριστεῖας Λυκίων ποτὲ, τίς κομώωντας
 Πριαμίδας, ἢ θεῶν ἀπὸ χροιάς Κύνκον ἔγνω,
 Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὑμνησαν ἀοιδοί;
 Οὐδ' Ὀδυσσεὺς, ἐκπτόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεῖς
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἶδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθῶν

Ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὀλοοῖο Κύνκλωπος,
 Δηναῖον κλέος ἔσχευ· ἐσγάρθῃ δ' αὖ ὕφορβος
 Εὖμαιος, καὶ βουσί Φυλοίτιος ἀμφ' ἀγελάαις
 ἔργον ἔχων, αὐτός τε περισπλαγχνός Δαίρτης,
 Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς αἰοιδάι.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
 Χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνοντι θανάτων.
 Ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἅνι κύματα μετρεῖν,
 Ὅσσ' ἀνέμοι χέρσονθε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
 Ἡ ὕδατι νίξεν θολερὰν ἰοιδεῖ πλίνθον,
 Καὶ φιλοκερδεῖα βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
 Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήμερος δὲ οἱ εἴη
 Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἥμερος αὐτόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τιμᾶν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν εἰοίμην.
 Δίζημαι δὲ τίνοι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθε
 Σὺν Μοῖσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν αἰοιδοῖς
 Κουράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλευόντος.
 Οὐπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανός, οὐδ' ἐνιαυτούς·
 Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἄρματος ἵπποι.
 ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμεῦ κερήσεται αἰοιδᾶ,
 Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσπον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
 Ἐν πεδίῳ Συμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἥριον Ἴλου.
 Ἡδὴ νῦν Φοίνικας, ὕπ' ἀελίῳ δύνοντι
 Οἰκεῦντες Λιθύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρέγασιν·
 Ἡδὴ βαρύνουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
 Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἱετίνουσιν·
 Ἐν δ' αὐτοῖς ἱέρων, προτέροις ἴσος ἠρώεσσι,
 Ζώννυται, ἵππειαι δὲ κόρυς σκεπάουσιν ἱθεῖραι.
 Αἰ γὰρ, Ζεῦ κύδιζε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθήνα,

Κώρα θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυχλάρων Ἐφυραίων
 Εἰλαχας μέγα ἄζυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
 Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμπειαν ἀνάγκαι
 Σαρδόνιον κατὰ κύμα, φίλων μόνον ἀγγελέοντας
 Τέκνοις ἡδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
 Ἄσσα δὲ προτέροισι πάλιν νάιοιεντο πολίταις,
 Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἔλωθήσαντο κατ' ἄκρας·
 Ἀγροὺς δ' ἐργάζοντο τεθαλότας· αἱ τ' ἀνάρημοι
 Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπικνωθεῖσαι
 Ἀμπεδίον βληχόιντο, βόες δ' ἀγελαδὸν εἰς αὐλιν
 Ἐρχόμεναι σκιπναῖον ἐπισπεύδοιεν ὀδίταν·
 Νεοὶ δ' ἐκπούνεοντο ποτὶ σπύρον, ἀνίκᾳ τέττιξ,
 Ποιμένας ἐνδίοις πεφυλαγμένους, ἐνδοθὶ δένδρων
 Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
 Λεπτὰ διασχέσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μὴδ' ὄνομ' εἶη.
 Ὑψηλὸν δ' Ἰέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
 Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπῃ πλατὺ τεῖχος
 Ἀσφάλτῳ δῆσασα Σεμίραμις ἐμβασιλευεν.
 Εἰς μὲν ἐγὼν, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
 Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὴν Ἀρέθουσαν
 Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητῶν Ἰέρωνα.
 Ὡς Ἐτεόκλειοι χάριτες Θεαὶ, αἱ Μινύειον
 Ὅρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
 Ἄκλητος μὲν ἐγὼ μέμνομαι κεν· εἰς δὲ καλεόντων
 Θαρσήςσας Μοίσαισι σὺν ἀμετέρησιν ἰκοίμαν,
 Καλλειψὼ δ' οὐδ' ὕμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
 Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; αἱ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἶην.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιζ.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι,
 Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὶν ἄδωμεν αἰοδαίς·
 Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοιισι λεγέσθω,
 Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· δ' γὰρ, προφερέστατος ἀνδρῶν.
 Ἡρώες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἀμειβίων ἐγένοντο·
 Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν αἰοιδῶν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιεάμενος καλὰ εἰπῆν,
 Ὑμνήσαμι· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
 Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὕλατόμος ἐνθὼν,
 Παπταίνει, παρσόντος ἄσθην πόθεν ἄρξεται ἔργω.
 Τί πρῶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
 Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλῆων
 Ἐκ πατέρων, οἷος μὲν ἔην τελείσαι μέγα ἔργον
 Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθειτο
 Βουλᾶν, ἀν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.
 Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότμιον ἔθηκεν
 Ἀθανάτοισι, καὶ οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
 Διδύμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδώς
 Ἐδριάζει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις·
 Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφόνουιο
 Ἰδρυται, ζερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδύμαντος·
 Ἐνθα σὺν ἄλλοισιν θαλάιας ἔχει οὐρανίδησι,

Καίρων νίωνων περιώσιον νίωνοῖσιν,
 ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἔξεϊλετο γῆρας,
 Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.
 Ἄμφω γὰρ φράγονός κ' ἐπ'· οἱ κερταφός Ἡρακλείδας,
 Ἀμφοτέροι δ' ἀριθμῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
 Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἰοὶ κεκορημένος ἦδη
 Νέκταρος εὐδὲ μὲν φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
 Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπὸ ληνίον τε φαρέτρην,
 Τῷ δὲ σιδάρεον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
 Οἱ δ' εἰς ἀμφοτέρων Σάλαμον λευκοσφύρῳ ἦβας
 ὄπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.

Οἷα δ' ἐν πυρναῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
 Ἐπρεπεπληνυτέρας, ὄφελος μέγα γεναμένοισι.
 Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχουσα, Διώνας πότνια κόρα,
 Κόλπον ἐς εὐώδη ραδιᾶς ἐπεμάχαστο χεῖρας,
 Τῷ οὕτω τινὰ φαντὶ ἀδελφὸν ἄνδρ' ἱγναῖκα,
 Ὅσον περ Πτολεμαῖος ἰὼν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
 Ἡ μὲν ἀνταφαιέτρ' πολὺ πλέον· ὥδ' αὖτε παῖσι
 Θαρσύνσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
 Ὅππότε κεν φιλέων βραῖν' ἄλγος ἐς φιλοῖσας.
 Ἀζόργῳ δὲ γυναικὸς ἐπ' ἄλλοτρίῳ νόος αἰὲν,
 Ῥηίδαι δὲ γοναί, τέκνα δ' οὐποτ' εἰκότα πατρί.
 Κάλει ἀριστεύουσα θεῶων πότν' Ἀφροδίτα,
 Σοὶ τήνα μεμλεητο· σέθεν δ' ἔνεκεν Βερενίκα
 Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύζονον οὐκ ἐπέρασεν·
 Ἀλλὰ μιν ἀρπάξασα, πάροϊθ' ἐπὶ νῆμα κατενθῆν
 Κυάνεον καὶ ζυγνὸν ἀεὶ προρθηῖα καμόντων,
 Ἐς ναὸν κατέθηκας, εἰς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.
 Πᾶσιν δ' ἥπιος ἄθε βροτοῖς μαλακῶς μὲν ἔρωτας
 Προσπνέει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.

Ἀργεῖα κύνεσσιν, αὐτὰρ ἀκαρέον· Διομήδεα,
 Μετρημένα Τυδείῃ, τέσσας Καλυδώνιον ἄνδρα·
 Ἀλλὰ, Θέας βαθύκολπος ἰκοντιζάν· Ἀχίλλεα
 Διοκίδε· Πηλεΐ· σὶ δ'· αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
 Αἰχμητὰ Πτολεμαῖω ἀρίζαλος Βερσηίκα.
 Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογλὸν ἰόντα
 Δεξαμένα παρὰ μητρός, ὅτε πρόταν ἴδες αἰὼ.
 Ἔνθα γὰρ Ἑλλείθειον ἐδώσαντο λυσίφωνον
 Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
 Ἀ δὲ οἱ εἰμηνέναισα παρίετο, καὶ δ' ἄρα πάντων
 Νωδυνίαν κατέχουσιν μελῶν· ὃ δὲ πατρὶ τοικὺς
 Παῖς ἀγαπατός ἔμεντο· Κόως δ' ὀλφλυξεν ἰδοῖσα,
 Φᾶ δὲ, καθαπταμένα βρέφους χεῖρσσι φιλακτεν·

Ὀλβι κῶρε γέναο, τίσις δέ με τόσσον, ὅσον περ
 Ἀῆλον ἐτίμασιν πιανάμεναι Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἐν δὲ μὲν τιμᾷ Τρέσπος καταθεῖο κολώναν,
 Ἴσον Δορμέσσει νέμων· γέρας ἔγγυς εὐῶσιν,
 Ὅσσον καὶ ῥήκαον· ἀνὰ φιλάσιν Ἀπαλλων.

Ὡς ἄρα κῶρας ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ·
 Ἐς τρεῖς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσας αἰετὸς ὄρνις.
 Ζηνὸς πευ τότε σῆμα· Αἰ· Κροφίονι μέληται
 Αἰδοίου βασιλῆος· ὁ δ' ἔφατος, ὃν κε φιλόση
 Γενόμενον ταπρῶτα· πολὺς δὲ οἱ ὀλβος ὀπαθεῖ.
 Πολλὰς μὲν κρατεῖ γαίης, πολλὰς δὲ θαλάσσας.
 Μυρίαί ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν·
 Λητὸν ἀλθίστουσιν ἀφελόμενον Διὸς ὄμβρω·
 Ἀλλ' οὔτις τόσα φέει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
 Νεῖλος ἀναβλύζων διεῖπν' ὅτε βῶλακα θρύπτει·
 Οὐδὲ τις ἄρ' αἰετὸς τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαίνεσθαι.
 Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδεδύμηνται,

Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
 Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν ἑννάδες τρεῖς·
 Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάπῳ, ἐμβασιλεύει.
 Καὶ μὴν Φωκίας ἀποτέμνεται, Ἀρραβίας τε,
 Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπῶν·
 Παμφυλίοισι τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλικίῃσι
 Σαμαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπολέμοισι τε Καρσί,
 Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ νᾶες ἄρισται
 Πόντον ἐκπλώνοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
 Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
 Πολλοὶ δ' ἵππῃς, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶνται
 Χαλκῷ μαρμαίροντι σασαγμήνοι ἀσφαραγεῦντι.
 Ὀλβῳ μὲν πάντας καταβεδρίβει βασιλῆας·
 Τόσσον ἐκ' ἅμαρ ἔκασον ἐς ἀρνέον ἔρχεται οἶκον
 Πάντοθ'· λαοὶ δ' ἔργα περιεῖλλουσιν ἔκτολοι.
 Οὐ γάρ τις θήϊων πολυχίτητα Νεῖλον ἐπεμβάς
 Πεζὸς ἐν ἄλλοτρίαισι βράν ἐξάσατο κόμῃς·
 Οὐδέ τις αἰγυαλόνδε θεᾶς ἐξάλατο ναὸς
 Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
 Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσαν ἐνίδρυται πεδίοισι,
 Ξανθόκομος Πτολεμαῖας, ἐπεσάμενος θόρυ πάλλειν·
 ᾧ ἐπὶ πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
 Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός·
 Οὐ μὲν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίοιι χρυσὸς,
 Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος αἰεὶ κέχυται μογεόντων·
 Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἴκοι,
 Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσιν·
 Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδῶρηται βασιλεῦσι,
 Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις,
 Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας

Ἰκετ' ἐπιζήμενος λιγυράν ἀναμείψαι αἰοδῶν,
 Οἱ οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὥπασε τέχνας·
 Μουσάων δ' ὑποφῆται αἰδόντι Πτολεμαῖον,
 Ἄντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
 Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρεῖσθαι;
 Τοῦτο καὶ Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,
 Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἐλόντες,
 Ἀέρι πᾶ κέρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκίτι νόσος.
 Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη,
 Στειρόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἵχνη.
 Μαρτὶ φίλα καὶ πατρὶ θυώδεας εἰσατο ναῶς·
 Ἐν δ' αὐτῶς χρυσῷ περικαλλέας ἡδ' ἐλέφαντι
 Ἰδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγῶς.
 Πολλὰ δὲ πιανθέντα βσών ὅδε μηρία καίει,
 Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
 Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τὰς οὔτις ἀρείων
 Νυμφίον ἐν μεγάρουσι γυνὰ περιβάλλειτ' ἄροσῳ,
 Ἐκ θυμῷ ζήργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
 Ὡδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
 Οἷος τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπου·
 Ἐν δὲ λῆχος ζόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἡρᾷ,
 Χείρας φοιδήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἴρις.
 Χαῖρ', ὦ νᾶξ Πτολεμαῖε· στήθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
 Μνάσασμαι ἀμιβίων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόδλητον
 Φθόγγεσμαι ἐσσομένοις· ἀρετὰν γε μὴν ἐκ Διὸς ἔξεις.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΟΝ ιη.

Ἐν ποτ' ἄρου Σπάρτα, ἑλκυστρεχε παρ Μενελάω,
 Παρθενικαὶ θάλλοντα κομῆαι· ὑπὸ τοῖσιν ἔχουσιναι,
 Πρόσθε νοσγράπτοι θάλλωμι· χορὸν ἐξέσαντο,
 Δώδεκα τὰ πράττει πόλις; μέγα χρέμα Διακιδῶν,
 Ἀνίκα Τυνδάρειω κατεκλάετο τὰν ἀγαπατῶν.
 Μναεῦσας Ἐλένας δ' νεώτερος Ἄτρεϊς υἱός.
 Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς δὲ μέλος ἐγκροτέϊνσαι
 Ποσσι περιπλέκτοισι, περιδ' ἔαχε θεῶν ὕμνου αἶω.
 Οὕτω θη' πρώτῃ κατέβραχθε, ὦ φίλῃ γαμβρῇ;
 Ἢ ῥά τις ἐσσι' ἱαν βαρυγούνατος; ἢ ῥά φιλονητος;
 Ἢ ῥα πολὺν τιν' ἔπινες, θε' εἰς τὸν ἀν κατεβέβηλες;
 Εὐδαίην μὲν χρῆζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἔχρην τυ,
 Παῖδα δ' ἐξ' ὅν· παισὶ φίλῳ δόγῳ παρὰ μητρὶ
 Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνεον, καὶ ἐς αὔω;
 Κῆς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενελάε, τὰ νυὸς ἀδε.
 Ὀλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπὶ κτάρων ἐρχομένω τοι
 Ἐς Σπάρταν, ὅποι' ἄλλοι ἀριεῖες, ὡς ἀνύσαιτο.
 Μουσὸς ἐν ἀμυθίοις Κρονίδαν Διὶ πατρὶν ἐξείκε.
 Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὄχετο χλαῖναν,
 Οἷα Ἀχαιῶδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
 Ἢ μέγα τοι κε τέκετ', εἰ μητρὶ τίκτεν ὁμοῖον.
 Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομαλινες, ἥς δρόμος αὐτὸς
 Χρισαμίναις ἀνδρὶσι παρ' Εὐρώτῳ λοστροῖς,

Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, Θῆλυς νεολαία·
 Τῶν οὐδ' ἂν τις ἁμωμός, ἐπεὶ χ' Ἑλένη παρυσωθή.
 Αἰὼς ἀντέλλοισα καλὸν διάφανε πρόσωπον,
 Πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χερμῶνος ἀνέντος,
 ὧδε καὶ ἁ χρυσία Ἑλένα διαφαίνεται' ἐν αἰνί,
 Πάμερα, μεγάλη. Ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρουρα,
 ἦ κάπη κυπάρισσος, ἥ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος,
 ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαιμόνι κόσμος.
 Οὗτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἰςῶ
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελειόντων.
 Οὐ μὲν οὐ κιθάραν τίς ἐπίσταιτο ᾧδε κροτῆσαι,
 Ἄρτεμιν ἀεῖδοισα καὶ εὐρύςερνον Ἀθάναν,
 ὧς Ἑλένα, τῷ πάντες ἐπ' ὀμμασιν ἱμεροὶ ἐντί.
 ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέτις ἦδη·
 Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
 Ἐρψοῦμες, ρεφάνως δρεψύμεναι ἀπὸ πνέοντας,
 Πολλὰ τεοὺς, Ἑλένα, μμμεναμῆναι, ὡς γαλαθνηαὶ
 Ἄρνες γεναμῆνας οἶος μαζὸν ποθείοισαι.

Πράτα τοι ρέφανον λωτῷ χαμαὶ αὐξομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνισον·
 Πράτα δ', ἀργυρέας ἐξ Ὀλπιδος ὕγρον ἄλειφαρ
 Λασθόμεναι, ραξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνισον·
 Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται (ὡς παριῶν τις
 Ἀννείμη) Δωριζί, Σέβου μ'. Ἑλένας φυτὸν εἰμί.

Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ.
 Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος ὕμμιν
 Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἴσον ἔρασθαι
 Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον,
 ὧς ἐξ εὐπατριδῶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
 Εὐδετ' ἐς ἀλλάλων ρέρνων φιλόττητα πνέοντες

Καὶ πόθον ἔγρεσθαι δὲ πρὸς αὐτῷ μὴ ἵπλάθησθε.
Νεύμεθα καὶ μιν εἰς ὄρθρον, ἐπεὶ καὶ πρῶτος αἰοῖτο·
Ἐξ οὐκ ἄρα κελαιδῆσιν ἀνασχὼν εὐτρεχὰ δειρύν.
Ἵμάν, ὦ Ἵμάναι, γάμω ἐπὶ τῷδε χαρσίν,

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 19'.

Τὸν κλέπτει ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα ,
 Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
 Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε , καὶ χερ' ἐφύσση ,
 Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε , καὶ ἄλατο· τᾷ δ' Ἄφροδιτα
 Δεῖξεν τὰν ὁδὸν αὖ , καὶ μέμφοτο , ὅττι γε τυτθὸν
 Θηρίον ἐντὶ μέλισσα , καὶ ἀλίκα τραύματα ποιῇ.
 Χ' ἂ μάτηρ γελάσασα , Τὸ δ' οὐκ ἴσος ἐσσι μελίσσαις ;
 Χὼ τυτθὸς μὲν ἔης , τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιῇς .

ΒΟΥΚΟΛΙΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

ΕΥΝΙΚΑ μ' ἐγέλαξε θείλοντά μεν ἀδῦ φιλάσαι,
 Καί μ' ἐπακρομέοισα τάδ' ἔννεπεν, ἔρρ' ἀπ' ἐμείο·
 Βωκόλος ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
 Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ὅς γ' ἐκὰς χεῖλα θλίβειν.
 Μὴ τὺ γὰρ μεν κύσσης τὸ κελὼν ζόμα, μὴδ' ἐν ὄνείροις.
 Οἷα βλέπεις, ὅπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παῖσδες·
 ὧς τρυφερὸν λαλεῖς, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
 ὧς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἀδῶα χαίταν.
 Χεῖρά τοι νοσέοντι, χεῖρες δὲ τοι ἐντὶ μέλαιнай·
 Καὶ κακὸν ἐξόσδεις ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μὴ με μολύνῃς.

Τοιάδε μυθίσδοισα, τρίς εἰς εἶον ἔπτυσσε κόλπον,
 Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχῆς εἶδεν
 Χεῖλεσι μυθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
 Καὶ πολὺ τᾶ μορφᾷ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρὸς
 Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν· ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξισεν αἶμα,
 Καὶ χροὰ φοινίχθην ὑπὸ τῶλγος, ὡς ῥόδον ἔρσα.
 Χ' ἂ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν,
 Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμῆσαθ' ἐταίρα.

Ποιμένες, εἰπατέ μοι τὸ κρήγουν· οὐ καλὸς ἐμμί;
 Ἀρά τις ἐξαπίνης με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροισεν ἐπάνθισεν ἀδύ τι κάλλος,
 ὧς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὸν δ' ἐπύκαζεν ὑπήνην·

Χαίται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπει μελαίναις·
 Ομματαί μοι γλαυκάς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
 Τὸ σῶμα καὶ παχέας γλυκερώτερον· ἐκ σομάτων δὲ
 Ἐρρέε μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρῳ.
 Ἀδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσδω,
 Κῆν αὐλῷ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιάλῳ.
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὄρεα φαστὶ γυναῖκες,
 Καὶ πᾶσαι με φιλεῦντι· τὰ δ' ἄστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμί, παρὲδραμα· κ' οὔ ποτ' ἀκούει,
 ὧς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγχεσι πόρτιν θιάνει·
 Οὐκ ἔγνων δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βιάτη·
 Καὶ Φρυγίης ἐνδόμευσεν ἐν ὥρεσσιν αὐτὸν Ἰθώων·
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν γε Σιλόνα
 Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπῳ δὲ μολοῖσα
 Λάτμιον ἀν' ἄπορος ἦλθε, καὶ εἰς θνατοὺς καθύπεθε.
 Καὶ τὴν, Πρία, κλείεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τὴν,
 ὧ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμενον ὄρνις ἐκλάγχεθης;
 Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἀ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἧ το Σιλόνας.
 Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδία μήτε κατ' ἄζυ
 Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μῶντη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

ΑΛΙΕΙΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κζ.

Ἄ ΠΕΝΙΑ, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
 Αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὖδεν
 Ἄνδράσιν ἐργατῖναισι κακαὶ παρέχοντι μέμνηται·
 Καὶ ὀλίγον νυκτός τις ἐπεψαύσῃσι τὸν ὕπνον,
 Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κίεντο γέροντες,
 Στρωσάμενοι βρούον αὖθις ὑπὸ πλεκταῖς καλύψαισι,
 Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
 Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλάματα, τοὶ καλαθίσκοι,
 Τοὶ κάλαμοι, τῷγκισρα, τὰ φυκιδεντά τε λῆθα,
 Ὀρμιαί, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαδύρινθοι,
 Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λίμβος,
 Νέρθεν τὰς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἶματα, πῖλοι.
 Οὗτος τοῖς ἄλιευσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλούτης.
 Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσά
 Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.
 Οὐδεὶς δ' ἐν μέσῳ γαίτων, παντὰ δὲ παρ' αὐτὰν
 Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέταχε θάλασσα.
 Οὕτω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνης,
 Τοὺς δ' ἄλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
 Ἰπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾧδαν.

ΑΣΦΑΔΙΩΝ.

Ψεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 Τὸ Ξέρος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρι Ζεὺς.
 Ἢδη μυρί' ἐσείδον ὄνειράτα, κούδέπω ἄως.
 Μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἀσφαλίην, μέμνη τὸ καλὸν Ξέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
 Αὐτομάτως παρέθα τὸν εἶν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 Ἀ φροντίς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιῇ τιν.

ΑΣΦΑΔΙΩΝ.

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποτ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
 Οὐ σὲ θέλω τῷμῳ φαντάσματος ἡμεν ἄμοιρον·
 Ως καὶ τὰν ἄγραν, τῶν εἰράτα πάντα μερίζεν.
 Οὐ γὰρ νικᾷ κατὰ τὸν νόον· οὗτος ἄριστος
 Ἔστιν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.
 Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι· τί γὰρ ποιῶν ἂν ἔχοι τις
 Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
 Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
 Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Λέγε μοί ποτε νυκτὸς
 Ὅψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἐταίρῳ.

ΑΣΦΑΔΙΩΝ.

Δειλὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
 (Οὐκ ἦν μὲν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
 Εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ'·) εἶδον ἑμαυτὸν
 Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δὲ δόκειον

ἰχθύας, ἐκ κλίματος δὲ πλάσων κατίσμιον ἐδωδάν.
 Καὶ τὰς τῶν τραφεύων ὠρέετο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
 Πῶμα πῶμα ἔφρακ ματεῖσται· ἰχθύα πόρνῳ.)
 Σὺ καὶ τὰ γαίερα ποτάρετο, καὶ μέναι σῆμα·
 Τὸν κλίματος δ' ὑπὲρ τῷ καίματος ἀγκύλον εἶχον.
 Τὸ χεῖμα ταυρίαντος καὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα,
 Πῶς μὲν εἶω μέγαν ἰχθύν ἀκαυροτέρουσι σιδάροις.
 Εἴθ' ὑπερμακάριστον τῷ τραφίματι, ἄρ' ἂν νύξαι;
 Καὶ τόξῃ χαλεπῶς καὶ οὐ φεύγοντας ἔταρα.
 Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἄθλον· ἀνέλεσσα χρύσειον ἰχθύν,
 Πάντοθα τῷ χρυσῷ κεκλωμένον· εἶχε δὲ δαίμα,
 Μὲν Ποσειδάωνι κίλοι περιλαμμένος ἰχθύς,
 Ἢ τόχα τὰς γλαυκὰς κεφαλῆσι δαφνιότατος.
 Ἠέρα δ' ἑλόν ἐρῶν ἐκ τὰ γαίερα ἀπέλευσα,
 Μὲν κατὰ τῷ ζώματι τὰ γαίερα χρυσὸν ἔχον.
 Καὶ τὸν μὲν κτεῖεροι κατήγον ἐπ' ἠπειρώσει,
 Ὄμωσα δ' οὐκ ἔτι λοιπὸν ὑπὲρ κελύγους πέδα δαΐκα,
 Ἀλλὰ μένει ἐπὶ γῆς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύει.
 Ταῦτά με καλέσμεν· τὸ δ', ὡς ἔστι, λοιπὸν ἔρως
 Τὰς γυναικας· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐκώμοσα ταυρῷ.

ΕΥΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρίσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν
 Χρύσειον εἶδες ἢ εὖρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσσιν ὄψεις.
 Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσων τὸ τὰ χωρὶς ταῦτα ματεύσεις.
 Ἐλπίς τῶν ὕπνων λατρεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 Μὴ σὺ θάλασσαν λυμῶ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀκείροις.

.....

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κβ'.

ὙΜΝΕΟΜΕΣ Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱῶ ,
 Κάζορα , καὶ φοβερόν Πολυδεύκεα πύξ ἱεθείζεν ,
 Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμάσιν .
 Ὑμνέομες καὶ δις καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
 Κούρης Θεσιάδος , Λακεδαιμονίους δὴ ἀδελφούς ,
 Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἦδη ἐόντων ,
 Ἴππων δ' αἰματόεντα ταρασσομένων καθ' ὄμιλον ,
 Ναῶν δ' αἰ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
 ἄζρα βιαζόμεναι , χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις .
 Οἱ δέ , σφείων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κύμα ,
 Ἡὲ καὶ ἐκ πρῶραθεν , ἥ ὅππα θυμὸς ἐκάσου ,
 Ἐς κοῖλαν ἔρρεψαν , ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
 Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἰσίῳ ἄρμενα πάντα ,
 Εἰκῇ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
 Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα ,
 Κοπτομένη πνοαῖς τε καὶ ἀρρήκτοιςι χαλάζαις .
 Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς γε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νᾶας
 Αὐτοῖσιν ναύταισιν οἰομένοις θανέεσθαι .
 Αἴψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι , λιπαρὰ δὲ γαλάνα
 Ἀμπελαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
 Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν , ὧν τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρῇ
 Φάτνη , σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὐδία πάντα .
 Ω ἄμφω θνατοῖσι βοηθοί , ὦ φίλοι ἄμφω ,

ἱππῆες, καθαρίζαι, ἀθλητῆρες, αἰοῖδοι.
 Κάκωρος, ἡ πρώτου Πολυδεύκης ἄρξοι' αἰεδεῖν;
 Ἀμφοτέρω ὑμνέων, Πολυδεύκεια πρῶτον αἰίσω.
 Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἐν ξυνιούσα,
 Ἀργῶ, καὶ νιφόντος ἀταρτηρὸν ρόμα Πόντου,
 Βέβρυκας εἰσαφίκανε, Θιδῶν φίλα τέκνα φέροισα·
 ἔνθα μᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
 Τοίχων ἄνδρες ἔδαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
 Ἐκδάντες δ' ἐπὶ Δῖνα βαθὺν καὶ ὑπνέμον ἄκτῃ,
 Εὐνάς τ' ἐξόρυνντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνάμων.
 Κάκωρ δ' αἰολόπωλος, ὃ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
 ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἐταίρων.
 Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
 Εὐρον ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
 ἵδατι πεπληθυῖεν ἀσπράτῳ· αἱ δ' ὑπνέρεθιν
 ἄλλαι κρυάλλῳ ἡδ' ἀργύρῳ ἰνδᾶλλοντο
 Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
 Δευκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυνάρισσοι,
 Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
 Ὅσ' ἔαρος λίγοντος ἐπιβρύει ἄν λιμῶνας.
 ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάσκει,
 Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς·
 Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
 Σαρκεὶ σudaρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.
 Ἐν δὲ μύες ζρεοῖσι βραχίσιον ἄκρον ὑπ' ὦμον
 ἔκασαν, ἡὔτε πέτροι ὀλοοῖτροχοι, οὔτε κυλίνδων
 Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξσε δίναις·
 Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ ἀχένος ἡωρεῖτο
 ἄκρων δέρμα λείοντος ἀφημμένον ἐκ ποδῶνων.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαίρει ξέν', ὅς' ἐσσί· τίνες βροτοί, ὧν ὁδε χῶρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὀρώ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα;

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φαθι λεύσσειν.

ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσέω· κοῦκ ἐκ σοῦ με διδάσκεισθαι τόδ' ἔοικεν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα καλίγκοτος, ἢ ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Τοιόσδ' οἶον ἔρξαι· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβάνω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἐλθεις, καὶ ξενίων γε τυχῶν πάλιν οἴκαδ' ἰκάνοις.

ΑΜΥΚΟΣ.

Μήτε σύ με ξένιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἐτοίμῳ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαυμόνι, οὐδ' ἂν τοῦδε παιῖν ὕδατος σύ γε δοίης;

ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσται, εἴ σου δίψος ἀνεμμένα χεῖλεα τέρσει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄργυρος; ἢ τίς ὁ μισθός, ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πείθοιμεν;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἷς ἐνὶ χεῖρας ἄμιρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταράς.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Πυγμαλῆχος, ἡ καὶ ποσσι δένων στέλος, ὄμματα δ' ὀρθά·
 Πῶς διατεταμένους, σφετέρης μὲ φείδω τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γάρ, ὅτῳ χεῖρας καὶ ἱμούς συνερῶσω ἱμάντας;

ΛΜΥΚΟΣ.

Ἐγγὺς ὄρεας· οὐ γύνυς ἐὼν κακίστῳ ὁ πύκτας.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἢ καὶ ἀέθλον εἰσείμην, ἐφ' ᾧ θαρισσόμεθ' ἄμφω;

ΛΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσται, εἴπῃ κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ὀρνίχων φαινεκλόφων τοιοῖδε κυδοίμοι.

ΛΜΥΚΟΣ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχισσεν ἰσοκότες εἴτε λίσουσι
 Γενόμεθ', οὐκ ἄλλω γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
 Ἢ ῥ' ἄμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖλον.
 Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκυρᾶς πλατανίῳ,
 Κόχλῳ φυσαθέντος, αἰεὶ βέβρυκας κομόωντες.
 Ὡς δ' αὐτῶς ἤρωας ἰὼν ἐκαλίσσατο πάντας
 Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπεύροχος ἐν δαΐ Κάζωρ.
 Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοεΐαις
 Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μπερούς ἐβίξαν ἱμάντας,
 Ἐς μέσσον σύναγον, φόντον ἀλλήλοισι πνέοντες.
 Ἔνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπαγομένουσιν ἐτύχθη,
 Ὀππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἡλίοιο.
 Ἀλλ' ἰδρίη μέγαν ἄνδρα παρηλυθεῖς, ὦ Πολύδευκες·
 Βάλλετο δ' ἀκτίναςσεν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.

Αὐτὰρ ὅγ' ἐν Ἰουμῷ κεχλωμένος ἱστὸ πρόσωψι,
 Χερσὶ τιτυσκόμενος· τοῦ δ' ἄκρον τύψα· γένειον·
 Τυνδαρίδης ἐπιδόντος· ὀρίσθη δὲ πλείον ἢ πρίν,
 Σὺν δὲ μάχῃαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκῶς
 Ἐς γαῖαν. Βέβρυκας δ' ἐπαύτεον· ἐκ δ' ἐτέρωθεν
 ἦρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
 Δειδιότες, μήπως μιν ἐπιδρίσας δαμάσσει
 Χώρῳ ἐλ-ρετιῷ· Τίτυῳ ἑταλίσκιοις ἀνὴρ.
 ἦτοί ὅγ' ἐνθα καὶ ἐνθα παριζάμενος Διὸς υἱὸς
 Ἀμφοτέρωσιν ἄμυσσεν ἀμοσθαίῃς· ἔσχεθε δ' ὀρμῆς
 Παῖδα Πρυσεδάωνος, ὑπερφιάλδον περ ἰόντα.
 Ἔζη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
 Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριζῆες καλῶθησαν,
 ὧς ἴδον ἔλκωα λυγρὰ περὶ ρόμα τε γναθμούς τε·
 ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπερσεῖνωτο προσώπου.
 Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτάσια χερσὶ προδιδεκνὺς
 Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμνησκέοντ' ἐνόησε,
 Μίσσας ρενὸς ὑπερθε κατ' ὀφρύας ἤλασε πυγμῇν,
 Πᾶν δ' ἀπέτρεψε μέτωπον ἐς ὀστέον· αὐτὰρ δὲ πλαγαῖς,
 ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλῆσεν ἐξεταυύσθη.
 Ἐνθα μάχη θριμμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
 Ἀλλήλους δ' ὄλεκον ζερεοῖς θείνοντες ἱμάσιν.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς ρῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
 Δυήενος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεκέσει πλαγαῖς
 Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνικατος Πολυδεύκης.
 Σάρκας δ' αἱ μὲν ἰδρωτὶ συνίζκονον· ἐκ μεγάλου δὲ
 Αἰψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
 ἄπτόμενος φορέεσκε πόνου, καὶ χροίῃ ἀμείνων.
 Ἡὼς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀθηφάγον ἄνδρα καθέλειν,
 Εἰπέ· θεῶν, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφύτης

Φθίγξομαι ὅσ' ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτᾶ.
 ἦτοι ὅγε ῥέξαι τί λυαυόμενος μέγα ἔργον,
 Σκαίῃ μὲν σκαίῃ Πολυδύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
 Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλονθείς· ἐτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
 Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαι λαγόνος πλατὺ γυῖον.
 Καὶ κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
 Ἄλλ' ὅγ' ὑπεξανέδου κεφαλῇ· ῥιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
 Πλάξεν ὑπὸ σκαίου κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὦμον·
 Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα Διῶς κροτάφου χανόντος·
 Λαίῃ δὲ ρόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράδῃσαν ὀδόντες·
 Δαίῃ δ' ὀξυντέρῳ πιτύλῳ δαλείτο πρόσωπον,
 Μέχρι συνηλοῖσσι παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
 Κεῖτ' ἄλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπανδῶν,
 Ἀμφοτέρως ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
 Τὸν μὲν ἄρα, κρατίων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
 ὧ πύκτα Πολύδηνες· ὅμοσσε δὲ τοι μέγαν ὄρκον·
 Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνά κελεύσκειν,
 Μῆποτ' ἔτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀντηρόδ' ἔσσεσθαι.
 Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι; ἄναξ· σὶ δὲ, Κᾶς' οἱ, αἰίσω,
 Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσός, χαλκοθώραξ.
 Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δῶα φερέτην Διὸς υἱὼ
 Δωιάς Δευκίπποιο κόρας· δοῶν δ' ἄρα τόγῃ
 Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεῶ, υἱ' Ἀφαρῆος,
 Γαμβρὼν μελλογάμῳ, Λυγκεύς καὶ ὁ κάρτερός Ἰδας.
 Ἄλλ' ὅτε τύμβον ἱκανὸν ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
 Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
 Ἐγγεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σασίεσσι.
 Λυγκεύς δ' αὖ μετίειπεν ὑπ' ἐκ πόρυθος μέγ' αὔσας·
 Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
 Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χειρὶ μάχαιραι;

Ἀμῖν τοι Λεύκιππος εἰς ἔδνωσε Δύγατρας
 Τάσδε πολὺ προτέροις· ἀμῖν γάμος οὗτος ἐν ὄρχῳ.
 Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἄλλοτρίοις λεχέεσσι,
 Βουσί, καὶ ἡμιόνουσι, καὶ ἄλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
 Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
 Ἢ μὲν πολλὰκις ὕμνιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
 Αὐτὸς ἐγὼ τὰδ' εἶπα, καὶ οὐ πολὺ μῦθος ἐὼν περ·
 Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριζήεσιν εἶκε
 Μνασεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἐτοῖμοι.
 Πολλὰ τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππηλατος Ἄλις,
 Ἀρκάδια τ' εὐμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
 Μεσσήνια τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφίς ἀκτά·
 Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
 Μυρίαί, οὔτε φυῆς ἐπιδευεῖς, οὔτε νόοιο.
 Τάων εὐμαρές ὕμνιν ὀπυῖεν ἅς κ' ἐθέλητε·
 Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι·
 Ὑμμεῖς δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἠρώεσσι,
 Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἶμα.
 Ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
 Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
 Ἴσκον τοιάδε πολλὰ· τὰ δ' εἰς ὕγρὸν ὦχετο κῆμα
 Πνοὴ ἔχουσι· ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοις.
 Σφῶ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Πείθεσθ'· ἅμφω δ' ἅμμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἐξόν.
 Εἰ δ' ὅμῃν κραδίᾳ πόλεμον ποθεῖ, αἰματι δὲ χρῆ
 Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,
 Ἰδας μὲν καὶ ὀμαμμος ἐμὸς κρατερός Πολυδεύκης
 Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης·
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάζωρ τε διακρινώμεθ' Ἀρηϊ,
 Ὀπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος

Ἀμετέροισι λίπωμεν· ἄλκ' νέκυς ἔξ ἐνὸς οἴκου
 Εἰς· ἀτὰρ ὧλλοι πάντας· εὐφρανέουσιν ἐταίρους,
 Νυμφίοι ἀντί νεκρῶν, ὕμναιώσουσι δὲ κούρας
 Τάσδ'· ὀλίγωι τοι ἔοικε κακῷ μέγα νέκυος ἀναρρεῖν.

Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμῶνια θήσειν.
 Τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
 Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,
 Σείων καρτερόν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πράταν·
 ὧς δ' αὐτως Κάστωρ· ἐτινάξατο δοῦρατος ἀκμάς
 Καρτερός· ἀμφοτέροις δ' ἄ λόφον ἐπένευον ἔθειραι.
 Ἐγγεσι μὲν πράττιζα τιτυσχύμενοι πόνον εἶχον
 Ἀλλήλων, εἶπου τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
 Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινα δηλήσασθαι,
 Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἱεῖνοισι παγνῆντα.
 Τὼ δ' ἄρρ' ἐκ κολοῦν ἐρυσσαμένω, φόνον αὐτίς
 Τεύχον ἐπ' ἀλλήλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἔρωή.
 Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
 Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριδῆς ὄμμασι Λυγκεύς
 Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἔκετ' ἀκωκή.
 Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
 Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβάς ποδὶ Κάστωρ
 Σκαιῷ· ὁ δὲ πλαγίς ξίφος ἔκβελεν, αἶψα δὲ φεύγειν
 Ὀρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρός, ὅθι καρτερός Ἰδας
 Κεκλιμένος θασίτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὥς διαπρὸ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω
 Χελκὸς ἄφαρ διέχυσεν· ὁ δ' εἰς χθόνα καίτο νενευκὸς
 Λυγκεύς, καθδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
 Οὐ μὲν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐξίῃ εἶδε πατρώῃ
 Παίδων Διοκόουσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.

Ἡ γὰρ ὄγε ζάλαν Ἀφρητίου ἐξανέχουσαν
 Τύμβῳ ἀναρρήξας τάχιδ' ὧς Μεσσάνιος Ἰδας
 Μάλλε κασγνήτοιο βαλεῖν σφετέραιο φονῆα·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπαύμονε, χερσὶν δὲ αἰετὶ ἐκβάλει τρυπᾶν
 Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέω συνέφλεξε κεραυνῷ.
 Οὕτω Τυνδαρίδαις πολυπραγέμεν οὐκ ἐν εὐαφρῷ.
 Αὐτοὶ τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε, Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνοις
 Ἐσθλὸν αἰεὶ πέμπομε· φίλοι δὲ γε πάντες αἰδοῖ
 Τυνδαρίδας, Ἑλένα τε, καὶ ἄλλους ἠρώεσσιν,
 Ἴλιον οἱ διέπερσαν, ἀφύγοντες Μενελάῳ.
 Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χίος ἀοιδός,
 Ὡς μνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχελῷά τε πύργον αὐτῆς·
 Ὑμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λεγέων μελίσματα Μουσῶν,
 Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὥς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
 Τοῖα φέρω· γερᾶν δὲ θεοῖς κάλλιπον αἰοδή.

ΕΡΑΣΤΗΣ Η ΔΥΣΕΡΩΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ'.

ἌΝΗΡ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἦρατ' ἐφάβω,
 Τὰν μορφὰν ἀγαθῷ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
 Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἐν ἡμερον εἶχε·
 Κούκ ἤδη τὸν ἔρωτα, τίς ἦν θεός, ἤλικα-τόξα
 Χερσὶ κρατεῖ, πῶς περὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει·
 Πάντα δὲ καὶ μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
 Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
 Χείλεος, οὐκ ὄσσων λεπαρὸν σέλας, οὐ ροδόμαλον,
 Οὐ λόγος, οὐχὶ φιλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
 Οἷα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὑποπτύσει κυναγῶς,
 Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
 Χεῖλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν·
 Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρῶς
 ὕδρευ τᾷς ὀργαῖς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὕτως
 ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρασῆς.
 Λοίσθιον οὐκ ἦνεν τόσαν φλόγα τᾷς Κυθερείας,
 Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ ζυγγοῖσι μελάνθοις,
 Καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνενείκτο φωνάν·
 Ἄγριε παῖ καὶ ζτυγνέ, κακᾶς ἀνάνθημα λεαίνας,
 Λαῖνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον,
 Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
 Κῶρ', ἐθέλω λυτὴν παχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω

ἔνθα τὺ μεν κατέκρινας· ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀτρεπὸν,
 ἔνθ' οὖν τοῖσιν ἐρώσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λάθος.
 Ἀλλὰ καὶ ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖρας ἀμέλξω,
 Οὐδέ κε τὼς σθέσω τὸν ἐμὸν πόθεν· ἄρτι δὲ χαίρειν
 τοῖσι τειοῖς προθύροισι ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
 Καὶ τὸ ρόδον καλὸν ἐστίν, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
 Καὶ τὸ Ἴον καλὸν ἐστίν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾶ·
 Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστίν, μαραίνεται, ἀνίκα πίπτῃ·
 Ἄ δὲ χιών λευκὴ, καὶ τάσσεται, ἀνίκα παχθῇ·
 Καὶ κάλλος καλὸν ἐστίν τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
 ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὅπανίκα καὶ τὴν φιλάσεις,
 ἀνίκα τὸν κραδίαν ὀπτεύμενος ἀλμύρα κλαύσεις.
 Ἀλλὰ τὴν, καὶ, κἄν τοῦτο πανύστατον ἀδύ τι ῥέξον·
 Ὀππόταν ἐξενθὼν ἡρτημένον ἐν προθύροισι
 τοῖσι τειοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μὴ με παρένθῃς·
 Σταθὴ δὲ καὶ βραχὺ κλυῖσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
 Δύσον τῷ σχοίνῳ με, καὶ ἀμφίθεις ἐκ ῥεθίων σῶν
 εἴματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φιλασον,
 Κἄν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χεῖλα· μὴ με φοδαθῇς·
 Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
 Χῶμα δέ μοι κοιτανον, ὃ μεν κρύψει τὸν ἔρωτα.
 Κἄν ἀπίης, τότε μοι τρίς ἐπάύσον, ὦ φίλε, κῆσαι·
 Ἦν δέ γε λῆς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἐταῖρος.
 Γράψον καὶ τότε γράμμα, τό σοι ζήχουσι χαράξω·

ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ, ΟΔΟΠΟΡΕ· ΜΗ ΠΑΡΟΔΕΥΣΗΣ·
 ΑΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΔΕΞΟΝ, ΑΠΗΝΕΑ ΕΙΧΕΝ ΕΤΑΙΡΟΝ.

Ωδ' εἰπὼν λίθον εἶλεν· ἐρειστάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
 ἄχρη μέσων οὐδῶν φοβερόν λίθον, ἦπτεν ἀπ' αὐτῶν
 τὰν λεπτὰν σχοινίδα· βρόχον δ' ἐμβαλλε τραχηλῷ·

Τὰν ἔδραν ὃ' ἐκύλισεν ὑπὲρ ποδός, ἥδ' ἐκρεμάσθη
 Νεκρός· ὁ δ' αὖτ' ᾤξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
 Αὐλᾶς ἐξ ἑλίας ἡρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
 Τὰν ψυχᾶς, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
 Ἐμπατα πάντ' ἐμίανεν ἐφαιδικά· βαίνει δ' ἐς ἄθλος
 Γυμνασῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
 Καὶ ποτὶ τὸν Διὸς ἦνθε, τὸν ὕβρισε· λαϊνείας δὲ
 Ἰς αὖτ' ἐπὶ κρηπίδος ἔβρω, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
 Ἄλατο καὶ τῷγαλμα, καπὸν δ' ἔκτεινεν ἑραβον·
 Νᾶμα δ' ἐφονείχθη· παιδὸς δ' ἐπενέχετο φωνά·
 Χαίρετε τοὶ φίλωντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
 Στέργετε δ' ὕμμες αἴτας· ὁ γὰρ Διὸς εἶδε δικάζων.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κθ'.

ΗΡΑΚΛΕΪΑ δεκάμηνον ἰόντα ποχ' ἅ Μ' ἰεῖταις
 Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
 Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὴν Πτεριλῆου
 Ἀμφιτρύων καλὸν ὄπλον ἀπεσκύλευσε πεσύντος.
 Ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾷς μυθήσατο παίδων·

Εὐθετ' ἐμὰ βρέφει γλυκερὸν καὶ ἰγέρσιμον ὕπνον,
 Εὐθετ' ἐμὰ ψυχᾷ, δὴ' ἀδελφεῶ, εὖσσα τέκνα,
 Ὀλβιοὶ εὐνάξοισθε, καὶ Ὀλβιοὶ ἀὼ ἱκοισθε.

ὧς φαιμένα δῖνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' Ἰλαβ' ὕπνος.
 Ἄμος δὲ κρέφεται μεσονύκτιον εἰς δόσιν ἄρκτος
 Ὠρίωνα κατ' αὐτόν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
 Τάμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος ἦρη
 Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
 ἦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
 Οἶκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
 Τῷ δ' ἐξελυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 Αἰμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυσεν ἰόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοὶ ἐγγύθεν ἦνθον,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα
 Ἀλκμήνας φιλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.

Ἦτοι ὄγ' εὐθύς ἄυσεν, ὅπως κακὰ θηρή' ἀνέγνω
 Κοίλῳ ὑπὲρ σάκκος καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
 Ἰφικλέης· οὐλῶν δὲ ποσὶν διαλάττισε χλαῖναν,
 Φευγέμεν ὀρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλῆς, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
 Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίσσει, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.

Τῷ δ' αὖτε σπειραῖσιν ἐλισσίσθην περὶ παῖδα
 Ὀψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἶν ἄδακρυν·
 Ἄψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας
 Δεσμῷ ἀναγκαίῳ περὶώμενοι ἔκλυσιν εὐρῇν.

Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πράτα.
 Ἄνδρ' ἄμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκηρὸν·
 Ἄνδρα, μηδὲ πόδεςσι τειοῖς ὑπὸ σάνδαλα θεῖς.
 Οὐκ αἶεις, παῖδων ὁ νεώτερος ὅσπον αὐτεῖ;
 Οὐ νοεῖς, ὅτι νυκτὸς ἄωρί που οἶδέ τε τοίχοι
 Πάντες ἀριφραδέες, καθαράς ἄτερ ἡρυγενείας;
 Ἔς τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔς τι, φίλ' ἀνδρῶν.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἔξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
 Δαυδάλεον δ' ὤρμησε μετὰ ξίφος, ὅρρ' οἱ ὑπερθε
 Κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἶν ἄωρτο.
 Ἦτοι ὄγ' ὠριγνάτο νεοκλώζῳ τελαμῶνος.

Κουφίζων ἑτέρα καλὸν, μέγα λώτινον ἔργον·
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα πασᾶς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
 Δμῶας δὴ τότ' ἄυσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·

Οἴσετε πῦρ ὅτι θαῖσπον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἐλόντες,
 Δμῶες ἡμοὶ, ρεβαροὺς δὲ θυρῶν ἀνακόψατ' ὀχλᾶς.
 Ἄνστατε δμῶες ταλασιφρονες· αὐτὸς αὐτεῖ.

Οἱ δ' αἶψα προγέγοντο λύγνοις ἅμα δαιτομένοισι
 Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἐκάς.

Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἡρακλῆα
 Θῆρε δ'ὺω χεῖρεςσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
 Συμπλήθην ἰάχῃσαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
 Ἐρπετὰ δεικνύσκειν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
 Κωροσύνα, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
 Πατρός· τοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.

Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπον
 Ξηρὸν ὑπαὶ δαίους ἀκράχολον Ἰφικλῆα·
 Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
 Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτῳ.

Ὀρνίθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον αἶδον·
 Τειρεσίην τόκα μέντιν, ἀλαθία πάντα λέγοντα,
 Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
 Καὶ νῦν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,
 Ἠνώγει. Μηδ', εἴτε θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
 Διδόμενος ἐμὲ κρύπτει· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
 Ἀνθρώποις ὃ, τι Μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπείγει,
 Μάντι Εὐηρεΐδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

Τὼς ἔλεγεν βασιλεῖα· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
 Θάρσει, ἀρεστοτόκεια γύναι, Περσέϊον αἶμα.
 Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποτοχόμενον πάλαι ὄσσω
 Πολλὰ Ἀχαιῶδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα
 Χεῖρὶ καταστρέψοντι, ἀκρέσπερον αἰδοῖσθαι
 Ἀλκμήναν ὀνομασί· σέβας δ' ἔση Ἀργεΐαισι.
 Τοῖος ἀνὴρ ὁδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄσρα φέροντα
 Ἀμβαίνειν τὸς υἱός, ἀπὸ ζέτρων πλατὺς ἥρως
 Οὐ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες· ἥσσονες ἄλλοι.
 Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇ
 Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἐξεῖ.
 Γαμβρός δ' ἀθανάτων κεκλίσσεται, οἱ τὰδ' ἐπώρσαν

Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διατρήσασθαι.
 Ἔσται δὴ τοῦτ' ἄμαρ, ὅπανίκα νεβρόν ἐν εὐνᾷ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθέλῃσει.
 Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῶ εὐτυκον ἔσω,
 Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἐτοιμάσας, ἥ παλιούρω,
 Ἡ βάτω, ἥ ἀνέμῳ δεδονημένον αὐτοῦ ἄχερδον.
 Καίς δὲ τῶδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζῃσι θράκοντε
 Νυκτὶ μέσας, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
 Ἢρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
 Ῥιψάτω εὖ μᾶλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
 Ρωγάδας ἐς πέτρας, ὑπερούριον· ἀψ δὲ νέεσθαι
 Ἄερεπτος· καθαρῶ δὲ πυρώσατε δῶμα θείῳ
 Πράτον· ἔπειτα δ' ἄλῃσι μεμυγμένον (ὥς νενόμισται)
 Θαλλῶ ἐπιρραίνετον ἐς τιμμένον ἀδελθεῖς ὕδαρ.
 Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρκενα χοῖρον,
 Δυσμενέων αἰεὶ καθυπερτέροις ὡς τελέθοιτε.

Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὄρχετο δίφρον
 Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἔων ἐνιαυτοῖς.
 Ἡρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἁλωᾷ,
 Ἐτρέφετ', Ἀργεῖω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
 Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρον Λίνος ἐξεδίδαξεν,
 Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς ἄγρυπνος, ἥρως.
 Τόξον δ' ἐνταύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἷσ' ὦν,
 Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις
 Αὐτὰρ αἰοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσε
 Πυξίνῃ ἐν φόρμυγι Φιλαμμοῦνίδας Εὐμόλπος.
 Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἰδροςρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλήλως σφάλλοντι παλαιάσμασιν, ὅσά τε πύκται
 Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς ἥρ' ἔκ' ἀνδρ' ἀνδρῶν
 Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαιάσματα σύμφορα τέχνης,

Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείῳ διδασκόμενος παρὰ παιδί
 Ἀρπαλύκῃ Φανοπῆϊ· τόν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσω
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλέως ἀμπτοντα, τροχῷ σύρτηγα φυλάξει,
 Ἀμφιτρύων δὲν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτός, ἐπεὶ μᾶλα πολλὰ τοῶν ἐξήρατ' ἀγῶνων
 Ἄργει ἐν ἵπποδότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀγαγεῖς
 Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νώτου ἔχοντ',
 Ἄνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφίων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 Κοσμησάι τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεύσαι,
 Κᾶςωρ ἱππαλίδας ἔδωκεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθῶν,
 Ὀππᾶκα κλεῖρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεύς·
 Ναιῆ, παρ' Ἀδρήσαιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
 Κᾶςορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθείοις παλεμιστάς·
 Ἄλλος ἦεν, πρὶν γῆρας ἀποτρέψαι νεότητα.

Ωδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.

Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
 Δέρμα λεόντειον, μᾶλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
 Δείπνον δὲ, κρία τ' ὀπτά, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος·
 Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκήτρον ἄνδρα κορέσσαι·
 Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἶνυτο δόρπον·
 Εἴματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνήμεας.

[Λεῖπει τὸ τέλος τοῦπαρόντος εἰδυλλίου.]

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

H

ΚΑΤΑ ΤΙΝΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ, ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κέ.

[Λαίπει ἡ ἀρχή.]

Τὸν δ' ὁ γέρον προσέειπε, βῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
 Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
 Ἐκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἔρεϊναις,
 Ἐρμῷ ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
 Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
 Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνῃται τις ὁδίτην.
 Ποῖμαι μὲν βασιλῆος εὐτριχες Αὐγείας
 Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἵκν βόσιν, οὐθ' ἔνα χώρον·
 Ἄλλ' αἱ μὲν ῥα νόοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισσοῦντος,
 Αἱ δ' ἱερὸν Δείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
 Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυδότρυος, αἱ δὲ καὶ ὧδε.
 Χωρὶς δὴ σηκοὶ σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἐκάσταις.
 Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης
 Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθληότες αἰὲν ἔασι,
 Μηνίου ἄμ μέγα τίφος· ἐπεὶ μελισθεὰ ποίην
 Λειμῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναὶ τε
 Εἰς ἄλιν, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῆσιν ἀέξει.
 Αὐλὺς δὲ σφισιν ἦδε τῆς ἐπὶ δεξιᾷ χειρὸς

Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο βέοντος.
 Κεῖνῃ ὄθι πλατάνισοι ἐπηταναὶ πεφύασι,
 Χλωρὴ τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομόιο
 ἱερὸν ἄγρον, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
 Εὐθύς δὲ σαθμοὶ μερμήκειες ἀγροῶταις
 Δέδμηκθ', οἱ βασιλῇ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
 ῥύσμεθ' ἐνδυκίως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
 ἔσθ' ὅτε βᾶλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
 Οὐρούς μιν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
 Ἐς ληνοὺς ἰκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὠριον ἔλθῃ.
 Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' εὐφρονος Αὐγείζο,
 Πυροφόροι τε γῆναι, καὶ ἁλωαὶ δενδρῶσαι,
 Μέχρι πρὸς ἐσχατιᾷς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
 Ἄς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἡμαρ,
 Ἡ δίκῃ οἰκῶν, οἷσιν βίος ἐπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
 ἔσσεται) οὔτινος ὧδε κεχρημένος εἰληλουθας·
 Ἡέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ θμῶων τινὰ κείνου
 Δίξεται, οἱ οἱ ἔασιν· ἐγὼ δὲ κέ τοι σάφα εἰδῶς
 Πάντα μάλ' ἐξείπομ'· ἐπεὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
 ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν δοκίτα φύμεναι αὐτόν,
 Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιτρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες
 Ἀθανάτων τοιοῖδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
 Ναι, γέρον, Αὐγείην ἐθέλωμι κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
 Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἥγαγεν ἐνθάδε χρεῖω.
 Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ' κτὰ ἄζυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
 Δίχμον κηδόμενος, διὰ τε κρίνησι θέμιζας,
 Δμῶων δὴ τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
 Ὅς ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,

ἂν καὶ τὸ μὲν π' εἶπομεν, τὸ δ' ἐκ φαιμένου κυθοίμεν.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκεν Διὸς γ' ἐκιδεύει φωτῶν.

Τὸν δ' ὁ γέρον ἑκόντως ἀμείβετο, ὅιος ἀγρότης
Ἀδρακίῳ, ὃ ξοῖα, φραγῇ τινὸς ἐνθάδ' ἰκάνεις·
ὣς τοι πῶ ὁ Δίμαις πῖψα χρίος ἐκτετέλεσται.

Ὡς γὰρ Ἀντίκας υἱὸς φίλος Ἡλείοιο,
Ἰσχυτέρῳ σὺν πατρὶ, βίη Φυλῆος ἀγχινοῦ,
Χθιζὸς γ' αἰχμαλωθεὶς ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κεῖσσο ἐκφυγόμενος, ἦ οἱ κέρδιμος ἐκ' ἀγρών·
ὧς πού καὶ βραχελῶσιν ἐκιδέται ἐν φρεσὶν ἦσαν.
Αὐτοῖς κερθαίνουσι σπώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἄλλ' ἴωμεν μέλα πρὸς μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμενέσω
Ἀὔλῳ ἐς ἡμετέραν, ἵνα καὶ τέτρομεν ἄνκτα.

ὧς εἰπὼν ἤγειτο· νόμος δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Διόμα τε Διφρὸς ὄρωσιν, χειροκλήθῃ τε κορύνκῳ,
Ὀκκροθεὶς ὁ ξοῖας· μέμασιν δέ μιν ἐξεμίσθεαι.
Ἄψ δ' ὅπως ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μὴ τί οἱ οὐ κατὰ παρὸν ἔπος πομπυθίσσασαιτο
Σπερχομένη· χαλεπὸν δ' ἔτερον νόον ἰδμεναὶ ἀνδρός.

Τοὺς δὲ πόδας προσιόντας ἀπόκροθεν αἰψ' ἐνόησαν,
Ἀμφοτέρων, ὁδμῇ τε χροὸς, δοῦπῳ τε ποδοῶν.
Θεσπέσιον δ' ὑλίωντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφερυωνιῶν Ἡρακλῆϊ· τὸν δὲ γέροντα,
Ἀχρεῖον κλέζοντες, περισσαστόν γ' ἐτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὅγε λίσσων, ἀπὸ χθονὸς ἄσπον ἀείρων,
Φευγόμεν ἄψ ὀπίσω διεδίσσαστο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπέλει μέλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλγμοῦ,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ἦσαν, ὅθ' οὐνεκεν αὔλῳ ἔρυντο,
Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν·
ἂν πόποι, οἶον τοῦτο Διοὶ ποιήσαν ἄνκτες·

Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.
 Εἰ οἱ καὶ φρένες ὥδε νοήμονες ἐνδοθεν ἦσαν,
 Ἡ δὲ δ' ὅτε χρῆ χαλεπαινέμεν, ὥτε καὶ οὐκί,
 Οὐκ ἂν οἱ θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς.
 Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀρρήνῃς γένεθ' αὐτως.

Ἡ ῥά· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταῦλιον ἵζον ἰόντες.
 Ἡέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
 Δαίελον ἤμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπηλύθε πίονα μῆλα
 Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σχοῦς τε.
 Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαὶ ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
 Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὥσσι νέφη ὑδατόεστα,
 Ὅσσά τ' ἐν οὐρανῷ εἰσιν ἑλαινόμενα προτέρωσε
 Ἡ ἐ νότοιο βίη, ἥ ἐ Θρηκὸς βορέαο·
 Τῶν μὲν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἡέρι γινεται ὄντων,
 Οὐδ' ἄνυσιν· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
 Ἰς ἀνέμον, τὰ δὲ τ' ἄλλα κορύσσεται αὐθις ἐπ' ἄλλοις·
 Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλῃ ἦει.
 Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίων, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
 Ληίδος ἐρχομένης· ρεῖνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
 Μυκηθμῷ· σῆκοι δὲ βοῶν ρεῖα πλήσθησαν
 Εἰλιπόδων· οἷες δὲ κατ' αὐλάς ηὐλίζοντο.
 ἔνθα μὲν οὔτις ἐκχλος ἀπειρεσίων περ εὔντων,
 Εἰςήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχηρμένος ἔργου·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμάσι
 Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασάδον ἐγγὺς ἀμέλγων·
 Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἴει
 Πινέμεναι λαροῖο· πέπληντο πάγχυ γάλακτος·
 Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
 Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειᾶων.
 Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θεῖτο βοαύλους,

Ἦντινά οἱ κτεάνων κομῶν ἐτίθεντο νομῆες·
 Σὺν δ' υἱός τε, βίη τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,
 Ὀμάρτευν βασιλῆϊ διαρχομένῳ μέγαν ὁδον.
 Ἔνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν γήθεσι θυμὸν
 Ἀμφιτρυωνιάδης καὶ ἀρηρότα νολεμῆς αἰεὶ,
 Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγῃ μυρίην ἔθνος
 Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἰώλπει
 Ἄνδρὸς ληϊδ' ἐνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
 Οἷγε πολὺ ῥήγνης πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῆων.
 Ἥλιος δ' ὧ παυδὶ τόδ' ἔζοχον ὥπασε δῶρον,
 Ἀφνειὸν μῆλοισι πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνθρώπων·
 Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερές βοτὰ πάντα
 Ἐς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπῆλυθε νοῦσος ἐκείνου
 Βουκολίῳ, αἶψ' ἔργα καταφθίνουσι νομῆων.
 Αἰεὶ δὲ πλέονες καρὰν βόες, αἰὲν ἀμείνου·
 Ἐξ ἔτος γένοντο μᾶλλον εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἄπασαι
 Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, Θηλυτόκοι τε.
 Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐσιχόωντο,
 Κνήμαργοι δ' ἑλαές τε· διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
 Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιδήτορες οἷγ' ἔσαν ἡδῆ.
 Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυνώδεκα βουκολέοντο
 Ἰεροὶ Ἥελίου· χοροὴν δ' ἔσαν ἥντε κύκνοι,
 Ἀργησαὶ, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εὐλιπόδεσσιν·
 Οἱ καὶ ἀτμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλεὰ ποίην
 Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαλιν ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
 Καὶ ῥ' ὅπότε ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενεῖατο θῆρες
 Ες πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἔνεκ' ἀγροτεράων,
 Πρώτοι τοῖ γε μάχηνδ' κατὰ χροὸς ἦσαν ὁσμὴν·
 Δεινὸν δ' ἐβρυχόωντο, φόνον λεύσσοντε προσώπων.
 Τῶν μὲν τε προφέρεσκε βίηφι τε, καὶ σθένει δ' ὧ,

Ἠδ' ὑπεροπλὴν, Φαίθων μέγας· ὃν ῥα βοτῆρας
 Ἀζέρι πάντες ἔισκον, ὃθ' οὐνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
 Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
 Ὃς δὴ τοι σκύτος αὖτον ἰδὼν χαροποῖο λόντος,
 Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
 Χρίψασθαι ποτὶ πλευρὰ κέρη ζιβαρόν τε μέτωπον.
 Τοῦ μὲν ἀναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
 Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
 Κλάσσε βαρύν περ ἰόντα· πάλιν δέ μιν ὥσεν ὀπίσσω,
 ὧμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα ταυνοθεῖς
 Μυῶν ἐξ ὑπάτοιε βραχίονος ὀρθὸς ἀνέζη.
 Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἀναξ, υἱὸς τε δαΐφρων
 Φυλεύς, οἱ τ' ἐπὶ βουσι κορωνίσαι βουκόλοι ἦσαν,
 Ἀμφιτρωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τῷ δ' εἰς ἄζυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς,
 Ἐσιχέτην, Φυλεύς τε βίη δ' Ἡρακληεῖη.
 Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρῶτα κατεύθου,
 Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
 Ἡ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετέλυτο,
 Οὔτι λῆν ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
 Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψέλοιο
 Αὐγείῳ φίλος υἱὸς, ἔθεν μετόπισθεν ἰόντα,
 Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ θεξίον ὤμον.

Ξεῖνε, πάλαι τινα πάγχυ σέθεν περί μῦθον ἀκούσας,
 Γίσσι περ σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
 Ἢλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμῆν
 Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Εὐκίης ἐξ ἀγχιάλοιο,
 Ὃς δὴ τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
 Οὐνεκεν' Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε
 Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,

Κοῖλῃν αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νημέσιον παρ' ἄλλος·
 Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως, ἢ ἄργαος ἔξ ἱεροῖο
 Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἢ Μυκλήν.
 ὧς καῖνός γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
 (Εἰ ἐτέον περ ἐγὼ μνησσομαι) ἐκ Περσῆος.
 Ἐλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγυπλῶν
 ἢ σέ, δέσμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
 Χειρῶν καρτερόν ἔργον, ὃ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
 Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἵνα γνῶω κατὰ θυμόν,
 ἦρω, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί,)
 Εἰ σύ γ' ἐκαῖνος, ὃν ἅμμιν ἀκούοντεςσιν ἔειπεν
 Οὐ' ξ' Ἐλίκηθεν Ἀχαιοί, ἐγὼ δὲ σε φράζομαι ὀρθῶς.
 Εἰπέ δ', ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον ἀντὶς ἐπεφνες,
 Σππως τ' εὐύδρου Νημέης εἰσῆλυθες χώρον.
 Θυ' μὲν γάρ κε τοσάνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὖροις
 ἱμεύρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκᾳ βόσπει,
 Ἀλλ' ἄρκτους τε, σῦας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
 Τῷ καὶ θανμάζουσιν ἀκούοντες τότε μῦθον·
 Οἱ δὲ νῦ καὶ ψεύδεσθαι ὀδοιπόρον ἀνὲρ' ἔφαντο,
 Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεούσιν.
 ὧς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
 Φυλῆς, ὅφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
 Καί ῥά τε ῥῆτιτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος,
 ὅς μιν ἑμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
 ὧς Αὐγυϊάδῃ, τὸ μὲν ὃ, ττί με πρῶτον ἀνῆραν,
 Αὐτὸς καὶ μάλα ρεῖα κατὰ σάθμην ἐνόησας.
 Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἑκαστα λέγομ'ι καὶ τοῦδε πελώρου,
 Ὅπως ἐκράνθηεν, ἐπεὶ λελήσσαι ἀκούειν,
 Νόσφην χ' ἢ ὄθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ εὐότων
 Ἀργείων, οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·

Ὅν δ' ἀθανάτων τιν' εἴσκομεν ἀνδράσι πῆμα
 μῶν μακίσαντα Φορωνήεσσι φεῖναι·
 Πάντας γὰρ Πισῆας ἐπικλύζων, ποταμὸς ὥς,
 Δις ἄμοτον κεραῖζε· μάλιχα δὲ Βεμβηναίους,
 Οἱ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
 Τὸν μὲν ἐμοὶ πρῶτις τελεῖν ἐπέταξεν ἄθλον
 Εὐρυσθεὺς, κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο Δηρίον αἰνόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὕγρον ἐλὼν, κοίλῃ τε φαρέτρῃ
 ἰὼν ἐμπλείην, νεόμην· ἐτέρηφι δὲ βράχτρον
 Εὐπαγίς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφείας κοτίνιοι,
 Εὐμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέῳ Ἐλικῶνι
 Εὐρών, σὺν πυκνῇσιν ὀλοσχερῆς ἔσπασα ρίξης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χώρων, ὅθι λίς ἦεν, ἔκκνον,
 Δὴ τότε τόξον ἐλὼν ρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
 Νευρεῖν, περὶ δ' ἰὼν ἐχέζονον εἴθαρ ἔβησα.
 Πάντη δ' ὅσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
 Εἴ μιν ἐσαθρήσασμαι, πάρος γ' ἐμὲ κτεῖνον ιδέσθαι.
 ἥματος ἦν τὸ μεσηγὺ, καὶ οὐδ' ὅπη ἔχνια τοῖο
 Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
 Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βουσί καὶ ἔργοις
 Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὐλάκος, ὅντιν' ἐροίμην·
 Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δῶος εἶχεν ἕκασον.
 Οὐ μὲν πρὶν πόδας ἔσχον, ὅρος ταυρύφυλλον ἐρευνῶν,
 Πρὶν ιδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
 ἦτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείλος ἔστρεν εἰς ἦν,
 Βεδρωκῶς κρεῖων τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
 Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαροπὸν τε πρόσωπον,
 Στήθεά τε· γλώσση δὲ περιλιγμάτο γένειον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκυροῖσιν ἐκρύφθην,
 Ἐν ῥίῳ ὕλκευτι, δεδεγμένος, ὁππύθ' ἴκοιτο·

Καὶ βάλων ἄσπονδον ἰόντος ἀριστερόν εἰς κενεῶνα
 Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
 Οκρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίστυτον ἔμπεσε ποίη.
 Αὐτὰρ ὁ κρατὰ δαφνοῖν ἀπὸ χθονὸς ὧκ' ἐπάχειν
 Θυμὸν δάσας, πάντη δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
 Σκεπτόμενος, λαμυροῦς δὲ χανῶν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε (1).
 Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἷζόν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
 Ἀσχαλῶν, ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός·
 Μεσσηγύς δ' ἔβαλον ζηθέων, ὅθι πνεύμονος ἔδρα.
 Ἄλλ' οὐδ' ὧς ὑπὸ βύρσαν ἔδου πολυώδυνος ἰός·
 Ἄλλ' ἔπεσε προπάρκοιθε ποδῶν ἀνεμῶλιος αὐτῶς.
 Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
 Αὖ ἐρύειν· ὁ δὲ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
 Θῆρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἔλαξε
 Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δὲ οἱ αὐχὴν
 Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαι δ' ἔφριξαν ἔθειραι
 Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχης γένετ' ἥύτε τόξον,
 Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰζύν.
 ὧς δ' ὅταν ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἱδρὶς ἔργων,
 Ὀρπηκὰς κέμπτησιν ἐρινεοῦ εὐκαέτοιο,
 Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλῳ δίφρῳ·
 Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιοις ἐρινός
 Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μῆϊ πήδησεν ὑφ' ὀρμῇ·
 Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀνθρώος ἄλτο,
 Μαιμώνων χροὸς ἄσαι, ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα
 Χεὶρὶ προσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων διπλάκα λώπην,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὑπερ αὐτὸν ἀείρας,
 Ἢλκσα κακὰ κεφαλῆς· διὰ δ' ἀνδιχα τρηχύν ἔαξα

(1) On lit dans quelques éditions : ἐπίδουξιν ὀδόντας.

Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
 Θηρὸς ἀμαμακέτιο· πῖσεν δ' ὄγε, πρὶν ἔμ' ἰκίσθαι,
 Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔζη,
 Νευσάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὅσσέ οἱ ἄμφω
 ἦλθε, βίη σεισθέντος ἐν ὁσέῳ ἐγκεφάλαιο.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνησι παραιφρονέοντα βαρεΐαις
 Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
 Αὐχένος ἀρρήκτιο παρ' ἰνίον ἦλασα προφθάς,
 Ῥέψας τῶξον ἔραζε πολὺρραπτὸν τε φαρέτρην·
 Ἠγχον δ' ἐγκρατέως, ζιδαράς σὺν χεῖρας ἐρείσας
 Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχισσι·
 Πρὸς δ' οὐδας πτέρνησι πόδας ζερεῶς ἐπίεζον
 Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
 Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀίρας
 Ἄπνευσον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ἄσθης.
 Καὶ τότε δὴ βούλευον, ὅπως λασιχύχενα βύρσαν
 Θηρὸς τεθνηῶτος ἀπὸ μελέων ἐρυσσαίμην,
 Ἄργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρω
 Τμητῇ, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
 ἔνθα μοι ἀθανάτων τίς ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
 Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχισσι.
 Τοῖσι θοῶς ἀπέθειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
 Ἔρκος ἐνυαλίου ταμεισίχροος ἰωχμοῖο.
 Οὐτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὀλεθρὸς,
 Πολλὰ πάρος μύλοις τε καὶ ἀνδράσι πῆματα θέντος.

ΒΑΚΧΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

Ἰκὼ, κ' Αὐτονόα, χ' ἡ μελεκέρως Ἀγρία,
 Τῆς θάλασσης ἐς ὅρας τρεῖς ἔρχωνται κύματα τοῖσαι.
 Χ' αἱ μὲν ἀνελκόμεναι λαοῖς θρυοῖς ἔρχονται φύλλα,
 Κιστὶν τε ζώνεται, καὶ ἀνυόδιστον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
 Ἐν κρητῷ λαοῖσι κίρην θορυβώδεις βωμῶς,
 Τὴς τρεῖς τῇ λαοῖσι, τὴς ἐντὶ τῷ Διονύσῳ.
 Ἰσὼ δ' ἐκ νύκτας κεκρυμμένα χερσὶν εἰλοῖσαι,
 Εὐχόμεναι κεκρυμμένον ποδάρκτων ἐπὶ βωμῶν,
 ὡς ἐδιδασχ', ὡς αὐτὸς ἐδυμῆται λόντους.
 Πενθεὺς δ' ἀλλοδατῷ κίρῳ ἔκτο κίρῳ ἑσθῆραι,
 Σχῆσεν ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐκχυρῖον ἔσθης.
 Αὐτονόα πρώτῃ καὶ ἀνέπαρτα δεινὸν ἰδοῦσα,
 Σὺν δ' ἐτίραξε ποσὶν μυκώδεος ὄργῃ Βάκχῳ,
 Ἐξακτίνας ἐπισύσας τὰ δ' οὐχ ὁρόοντι βέβαλοι.
 Μαίνομεν μὲν τ' αὐτὰ, μαίνομεν δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
 Πενθεὺς μὲν φαῖγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδωκον,
 Πέπλῳς ἐκ ζωστήρος ἐκ' ἑγνύ' ἀνεφύσασθαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' εἶπε, Τίνος κίρησθε, γυναῖκες;
 Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε, Τάχα γνώσῃ κριν ἀκοῦσαι.
 Μάτηρ μὲν κεφαλῇ μυκίσσατε παιδὸς εἰλοῖσα,
 Ὅσπον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λααίνας.
 Ἰσὼ δ' αὐτ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὦμον,
 Λαῖ ἐπὶ γαστέρα βάσα· καὶ Αὐτονόα ρυθμὸς αὐτὸς

Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες,
 Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
 Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέρουσαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθήμεναι Διονύσῳ
 Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
 Εἴη δ' ἐνναέτης, ἥ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι·
 Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι.
 Ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὴν ἔχει αἰστὸς οὔτος·
 Εὐσεβέων παῖδεςσι (1) τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.
 Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακύνῳ νιφόντι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλῃν ἐπιγουνίδα Δῆκατα λύσας·
 Χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
 Καθμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρώταις,
 Δὶ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίνακτος Διονύσῳ,
 Οὐκ ἐπιμωμητόν. Μηδεὶς τὰ Δεῶν ὀνόσταιτο.

(1) Εὐσεβέων παῖδες pour εὐσεβεῖς, comme παῖδες Διὸν pour
 θεοὶ.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ'.

ΔΑΦΝΙΣ.

Τἂν πινυτὴν Ἑλένην Πάρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἢδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐς τὴν φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· πινὸν τὸ φίλαμα λέγουσι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδεία τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ ρόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χεῖρα σείω; δίδου πάλιν, ὅφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλὸν σοι δαμάλας φιλεῖν, οὐκ ἄζυγα κόραν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τέχα γὰρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἦδη.

ΚΟΡΗ.

Ἄ ζαφυλὶς σαφὴς ἐστὶ, καὶ οὐ ρόδον αὖτον ὀλεῖται.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήπαφες ἀδεί μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἡμᾶς σύρεγγος ἀκούσης.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαυτῷ φρένα τέρψον· οἷζυον οὐδὲν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χόλον ἄξιο καὶ σύγῃ κώρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἅ Παφία· μόνον Διᾶος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγῃς, μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἀρτεμις ἄμμεν ἀρήγοι.

Μὴ 'πιβάλλῃς τὰν χεῖρα. Καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἑρωτα, τὸν οὐ φύγῃ παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, νὰ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεγμαίνω, μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.

ΚΟΡΗ.

Πολλοί με μύοντο, νόον δ' ἔμὸν οὔτις ἔαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστῆρ τὸς ἐνθάδ' ἵκταν.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὲν φασὶ γυναῖκες εἰὸς τρομέειν παρακοίτας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὡδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τὰ βασιλεῖα μογροκόκος Ἄρτεμις ἐξω.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκτεῖν τρομέω, μὴ καὶ χροά καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦν δὲ τέκης φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι νίας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἰδὼν ἄγεις γάμον ἄξιον, ἣν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἔξεις.

ΚΟΡΗ.

Ὅμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπελθής.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἦν κ' ἐθέλης με διώξει.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμῳς, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλὰς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμῳς, τὰ δὲ πῶτα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Διηγήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερσίων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δὲ σοὶ ἐστὶ Μενάλας.

ΚΟΡΗ.

Δειξὼν ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἴσεται αὐλεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσιν.

ΚΟΡΗ.

Αἴγιε ἐμαὶ, βόσκεισθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι, καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσῃα δείξω.

ΚΟΡΗ.

Τί ρίζεις, σατυρίσκει; τί δ' ἐνδοθεν ἄψαο μαζῶν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρότευσά τάδε χυνάοντα διδάξω,

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, καὶ τὸν Πᾶνα. Τιᾶν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φιλα. Τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δευιά.

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἴματα καλὰ μυαίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλ' ὑπὸ πούε πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἡνίθε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μέτραν ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τὰ Παφία πράττιζον ἐγὼ τότε δῶρον ὀπάξω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἤχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τῷ πεπλεγμένῳ ποίησας ἔμοι βράχος· εἰμὶ δὲ γυνή.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλαν ἀμπεχόμεναι τὰς σῆς τοι μείζονα δώσω.

ΚΟΡΗ.

Φῆς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Διὸ' αὐτὰν δυνάμει καὶ τὴν ψυχὴν ἐπιβέλλεις.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτι μοι, μὲν κερμαίσαν· σὴ ἐρημίας ἀνέκτι πεισθ'.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥεξὼ πόρτιν ἔρωτι, καὶ αὐτὰ βῶν Ἀφροδίτα.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβοικεν· γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀπερψύ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὴ μάτηρ, τέλειον τροφός, ἀνέκτι κόρη.

Ὡς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἱαυόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.

Χ' ἂ μὲν ἀνεγρομένα γε διέτριχε μάλα ναυμεύειν,
Ὀμμασιν αἰδομένα, κραδία δὲ οἱ ἐνδὸν ἰάνθη,
Ὡς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνάς.

~~~~~

ΗΛΑΚΑΤΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κή.

ΓΑΔΥΚΛῆς, ὦ φίλριθ' ἡλακῆτα, δῶρον Ἀθανάας,
 Γυναῖξιν πόνος οἰκωφείλεσσι σὸς ἐπήβολος·
 Θαρσεύσ' ἄμμι ὁμάρτει πάλιν ἐς Νεῖω ἀγλαῖαν,
 Ὅπκα Κύπριδος ἔρην καλῶν χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ.
 Τᾶδε γάρ πλῆθον εὐάνχμων αἰτηύμεθα παρ Διὸς,
 Ὅπως ξείνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
 Νεκίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν,
 Καὶ σὶ, τὰν ἐλέφαντος πολυμήχθω γεγενημέναν,
 Δῶρον Νικίας εἰς ἀλλάχῳ χέρρῳς θεάσσομεν.
 Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείους πέπλοις,
 Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοις ὑδάτινα βράχι.
 Δις γὰρ μητέρας ἀρκῶν μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκις
 Πέξαινε· αὐτοετεί, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' εὐσφύρω·
 Οὕτως ἀνυσσεργὸς φιλεῖ δ' ὅσσα σάοφρονες·
 Οὐ γὰρ εἰς ἀκίρᾳς οὐδ' ἐς ἀεργῶς κεν ἐβόλλόμαν
 Ὅπκασαι σὶ δάμως, ἀμετέρας εὔσαν ἀπὸ χθονός.
 Καὶ γὰρ σοὶ πατρίς, ἀν ὧξ Εὐφύρας κτίσσε πατ' Ἀρχίας,
 Νάσω Τρινακρίας μυελόν, ἀνδρῶν δοκίμων πάλιν.
 Νῦν μὲν οἶκον ἔχουσ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφά
 Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκόμεν,
 Οἰκήσεις κατὰ Μύλατον ἐρατεινῶν μετ' Ἰανόνων,

ὧς ἐν ἀλάκτοσιν Θεογενὲς ἐν δαμότισιν πέλη,
καὶ οἱ μνάσιν αἰεὶ τῷ φιλοσιῶν παρέχης ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρείτω, ποτιφών σ', ἥ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ' φίλων.

ΠΑΙΔΙΚΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κδ'.

ΟΪΝΟΣ, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα
 Ἐάμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.
 Κήγῶν μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυγῇ.
 Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίης,
 Γινώσκω· τὸ γὰρ ἄμυσ τᾶς ζωίας ἔχω,
 Ζῇ τὰν σὰν ἰδέαι, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
 Χῶταν μὲν τὴν θείης, μακάρεσσιν ἴσάν ἄγω
 Ἀμέραν· ὅσα δ' οὐκ ἐθέλης τὴν, μάλ' ἐν σκότει.
 Πῶς ταυθ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίας θιβῶν;
 Ἀλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, νέος προγενετέρῳ,
 Τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαυέσαις·
 Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δενδρίῳ,
 Ὅπκα μηδὲν ἀπίζεται ἄγχιον ἐρπετον.
 Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
 Ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἐτέρῳ δ' ἕτερον ματῆς.
 Καὶ μὴν σὺ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσῃ,
 Τῷ δ' εὐθύς πλέον ἢ τριέτης ἐγένετο φίλος·
 Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο.
 Ἄνδρῶν τῶν ὑπερνηορέων δοκέεις πνέειν.
 Φίλει δ', ἅς κε ζόης, τὸν ὁμοιον ἔχειν αἰεί.
 Αἰ γὰρ ὧδε ποιῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσσαι
 Ἐξ ἁζῶν· ὁ δὲ τοί κ' ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχεις,
 Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρῆως ὑποδάμναται,

Κῆρμι μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρίῳ.
 Ἄλλ' ἀπρίξ ἀπαλῶ ζωματὸς σε πεδέρχομαι.

[Ἄλλα περίξ] μ' ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἤσθα νεώτερος,
 Χῶτι γηραλέοι πέλομες, πρὶν ἀποπτύσαι,
 Καὶ ῥυσσοὶ, νεότατα δ' ἔχεν παλιῶαγρετον
 Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
 Κᾶμμες βραδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
 Ταῦτα χρή νοέοντα πέλεις ποτιμώτερον,
 Καί μοι τῶραμένῳ συνερᾶν ἀδῶλως σέθεν,
 Ὅπως, ἀνίκα τῶν γένυν ἀνδρείαν ἔχης,
 Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχλλεῖοι φίλοι.
 Αἱ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
 Ἐν θυμῷ τε λόγεις, τί με, δαυμόνι', ἐνοχλεῖς·
 Νῦν μὲν δὴ κῆπι τὰ χρύστα μαλ' ἐνεκεν σέθεν
 Βαῖην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον·
 Τόκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
 Προμόλομ' κ, παυσάμενος χαλεπῷ πόθῳ.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

ΕΙΔΥΔΑΙΟΝ. λ'.

ΑΔΩΝΙΝ ἢ Κυθήρη
 ὧς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
 Στυγνῶν ἔχοντα χαίται,
 Ὀχράν τε τὰν παριάν,
 Ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν
 ἔταξε τῷς Ἑρωτας..

Οἱ δ' εὐθείως ποταναὶ
 ἦλσαν δραμόντες ὕλαν,
 Στυγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον,
 Δῆσαν τε ἀπὸ πύθου.
 Χῶ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
 ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
 Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἑλάνων,
 ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
 Ὁ Δῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
 Φοβεῖται γὰρ Κυθήρην.

Τῷ δ' ἔειπεν Ἀφροδίτα·
 Πάντων κάκιστε Διρῶν,
 Σὺ τόνδε μῆρ' ἐψω;
 Σὺ μὲν τὸν ἀνδρ' ἔτυψας;
 Ὁ Δῆρ δ' ἔλεξεν ὦδε·
 Ὀμνυμί σοι, Κυθήρη,

Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μιν τὰ δεσμά,
 Καὶ τῶσδε τῶς κυναγῶς,
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν στῦ
 Οὐκ ᾔθελον πατάξαι·
 Ἄλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσείδον,
 Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρόν,
 Ἐμμανόμεν φιλᾶσαι·
 Καὶ μιν κατισίναζε (1).
 Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
 Τούτους πόλαζε, τίμνε,
 (Τί γὰρ φέρω περισσῶς;))
 Ἐρωτικούς ὀδόντας·
 Εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
 Καὶ ταῦτ' ἐμὲ τὰ χειρὶ.
 Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων (2);
 Τὸν δ' ἠλίκησε Κύπρις,
 Εἶπέν τε τοῖς ἔρωσι
 Τὰ δεσμά αἱ ἰπιλύσαι.
 Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
 Κᾶς ὕλαν οὐκ ἔβρινε (3).
 Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
 ἔκαψε τῶς ἔρωτας (4).

(1) Καὶ τὸ ἐμμανίσθαι φιλᾶσαι κατισίναζε μιν.

(2) Ce vers manque dans les éditions de Heinsius et de Henri Étienne.

(3) Οἱ ἰπιλύσαι.

(4) Ἐρωτικούς ὀδόντας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α.

Τὰ ῥόδα τὰ θροσόνετα, καὶ ἡ κατάκλυπος ἐκείνη
Ἑρπυλλος κίτται ταῖς ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τιν, Πύθις Παιάν·
Δελφίς ἐκαὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάιστε.
Βωμόν δ' αἰμάξει κεραὸς τράγος οὔτος ὁ μαλῶς,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλῆ σύρτηγι μελίσσων
Βωκολικῶς ὕμνωσ, ἀνθετο Πανὶ τάδε·
Τὼς τρητῶς δόνακας, τὸ λαγωδόλον, ὄξυν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πύραν, ἃ ποτ' ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ. γ.

Εὐδεις φυλλοσρώτι πέδιψ, Δάφνι, σῶμα κεκμηκὸς
Ἀμπαύων· ἑόλικες δ' ἀρτιπαγίς ἀν' ὄρη.
Ἀγροῦσι δέ τυ Πάν, καὶ ὁ τὸν κροκόνετα Πρήπιος
Κισσὸν ἐφ' ἡμερῶ κρατὶ καθάπτόμενος,

Ἄντρον ἴσω ζείχοντες ὁμόρροθοι. Ἀλλὰ τὸ φεῦγε,
 Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου πῶμα καταγρόμενον.

ΑΔΔΟ. δ'.

Τήναι τῶν λαύρων, τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψαι,
 Εὐκυνον εὐρήσεις ἀρτιγλυφῆς ξόανος,
 Τρισκέλις, αὐτόφλοιον, ἀνούατεν' ἄλλα φάλητι
 Παιδογόνῳ θνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
 Σαπὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδιδόμεν' ἀναον δὲ
 Ρεῖθρον ἀπὸ σπιδάδων πάντοσε τηλεθάει
 Δάρναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῃ,
 ἔνθα πέριξ κίχεται βοτρυόπαις ἑλικί
 Ἄμπλος· εἰαρινοὶ δὲ λευγοθέγγουσι αὐδαῖς
 Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
 Ξουθαὶ ἀπδονίδες μενυρίσμασι ἀνταχεῦσι,
 Μέλπουσαι ζόμασιν τῶν μελίτην ὅπα.
 Ἐξε δὴ τινεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
 Εὔχε' ἀποσέρξαι τοὺς Δάρνιδός με πόθους·
 Κεῦθός ἐπιφύξεν χίμαρον καλόν. Ἦν δ' ἀνανεύσῃ,
 Τοῦδε τυγὼν, ἐθέλω τρισσὰ δύνῃ τελέσαι·
 Ῥέξω γὰρ θαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω
 Σακίταν. αἶτοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΔΔΟ. ε'.

Ἀῆς, ποτὶ τῶν Νυμφῶν, διδύμοις αὐλοῖσιν αἰῶσαι
 Ἀδύ τι μοι; κήλῳν πακτίδ' ἀειράμενος
 Ἀρξέεμαι τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θηλεῖ
 Δάρνης, κεροδέτῃ πνεύματι μελόμενος.
 Ἐγγὺς δὲ ζάντες λασίας δρυὸς ἄντρον ὅπισθεν,
 Πᾶνα τὸν αἰγεβάταν ὀφθανίσωμες ὕπνου.

ΛΑΔΟ. ζ'.

Ἄ δειλαίε τὺ Θύρσι, τί τοι πλέον, εἰ καταταξείς
 Δάκρυσι δαγλήνους ὥπας ὀδυρόμενος;
 Οἷχεται ἅ χιμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἷχετ' ἐς ᾠδαν.
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμπεπίαξε λύκος.
 Αἱ δὲ κύμας κλαγγῶντι, (τί τοι πλέον;) ἀνίκα τήνας
 Ὅσιον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένηας.

ΕΙΣ ΑΓΓΑΜΑ ΑΣΚΑΝΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλατον ὁ τῷ Παμήονος υἱός,
 Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ σγνοιστόμενος
 Νυκτῖα· ὅς μιν ἐπ' ἄμαρ αἰεὶ θνέισσεν ἰκνεῖται,
 Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου.
 Ἡετιῶνι χάριν γλαφυρᾶς χειρὸς ἄκρον ὑποσᾶς
 Μισθόν. Ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ, η'.

Ξεῖνε, Ζυρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίσταται Ὄρθων,
 Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἔης.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλὰς
 Πατρίδος ὀθνεῖν κείμαι ἐφασσάμενος.

ΛΑΔΟ. ζ'.

Ἀνθρώπε, ζοῆς παρεφείδες, μηδὲ παρ' ὥρην
 Ναυτίλος ἴσθ'· ὡς ἐς' οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
 Δειλαίε Κλειόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἔλθειν
 Ἠπειτεύ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίας,

Ἐμπορος, ὦ Κλεόνικε· θύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδης αὐτὴν
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκρατίδους.

ΕΙΣ ΑΓΑΔΑΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι.

Ἦμιν ταῦτο, θεῶν, πεχαρισμένον ἐνεία πάσκις
Τῶν γαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμαρένον
Μουσικός. Οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ. Σοφίη δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μουσίων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΟΝΟΣ. ιβ.

Εὐσθένης, τὸ μῦθμα· φυσιογώμων ὁ σοφιστής,
Διενὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὐ μὲν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ἔξον ὄντα·
Χ' ὕμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστής.
Καίπερ αἰκυς ἔων, εἴχ' ἄρα κηδεμόνας.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩΙ ΔΙΟΝΥΣΩΙ ΑΠΟ ΔΗΜΟΤΕΛΟΥΣ ιγ.

Δημοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καὶ σὲ τὸν ἥδισον θεῶν μακάρων ἀναθεῖς,
Μέτριος ἦν ἐν παισὶ· χορῶ δ' ἐκτέσσετο νίκην.
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσήκον ὁρῶν.

ΕΙΣ ΑΓΑΔΑΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ. ιγ.

Ἡ Κύπρις σὺ πάνδημος· ἰλάσκεο τὴν θεὸν εἰκὼν
Οὐρανίαν, ἀγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ὃ καὶ τέκνα καὶ βίον εἴχε
Ξυνόν. ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν.

Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὧ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλείον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'.

Νήπιον νιὸν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἔδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασύντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ. ιε'.

Γνώσομαι, εἴτε νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τῆμβος, ἑρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Καίται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ις'.

Θάσσει τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὧ ξένη,
Σπουδᾶ· καὶ λέγ', ἐπὶ ἄν εἰς οἶκον ἔνθης,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέφρᾳ,
Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ὠδοποιῶν·
Προσθεῖς δὲ χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδειτο.
Ἑρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Ἄ τε φωνὰ Δωρίος, χῶ' νῆρ, ὁ τὰν κωμωδίαν
Εὐρῶν, Ἐπίχαρμος.
Ἢ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
Τιν ὧδ' ἀνέθηκαν,

Τοὶ Συρακόσας ἐνδρυνταὶ πελωρεῖς τᾷ πόλει,

Οἷ' ἀνδρὶ πολίτῃ,

(Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένης

Τελσὶν ἐπίχειρα.

Πολλὰ γὰρ πότε τὰν ζόαν τοῖς παυσὶν εἶπε χρήσιμα·

Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, ΤΡΟΦΟΥ ΜΗΔΕΙΟΥ. ια΄.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσῃ

Μήδεϊος τὸ μνάμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κητέγραψε Κλείτας.

Ἐξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων,

Ὦν τὸν κῶρον ἔθρεψε. Τί μάν; ἔτι χρήσιμα καλεῖται.

Εἰς ἀρχιλοχον. θ΄.

Ἀρχιλοχον καὶ εἶθε καὶ εἶσθε τὸν πάλαι ποιητὰν

Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος

Διῆλθε κήπι νύκτα καὶ ποτ' ᾧ.

Ἢ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπεν Ἀπόλλων·

Ὡς ἑμμελὲς τ' ἔγεντο κάπιδ' ἔξιος

Ἐπεὰ τε ποιῶν, πρὸς λύραν τ' αἰεῖδεν.

Εἰς ἀναρίπτα Ἡεζανδροῦ τοῦ τὴν Ἠρακλείαν

ποίησαντος. κ΄.

Τὸν τῷ Ζανὸς ὅθ' ὕμνον νιὸν ὠνὴρ,

Τὸν λειοντομέχαν, τὸν ὀξύχειρα,

Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν

Πεῖσανδρος ξυνέγραψεν ὥ'κ Καμείρου,

Χῶσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους.

Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῆς)

Ἐξας' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας
Πολλοῖς μακρὴν ὀπίσθι κήνικυτοῖς.

Εἰς ἱππῶνακτα. κβ.

Ὁ μυνσοποιὸς ἐνθάδ' ἱππῶναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχου τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἴσσι κρήνυός τε καὶ παρὰ χρησῶν,
Θαρσύνων καθίζου, κἄν θάλλῃ, ἀπόδριξεν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ Εἰς τὴν αὐτοῦ βίβαν. κβ.

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος,
Υἱὸς Πραξαγόρου περικλητῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὀδυμένην οὔ ποτ' ἐφελκυσάμην.

Εἰς ΒΕΡΕΝΙΚΗΝ.

Κ' αἶ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον
Ἐξ ἀλός, ὧ ζωή, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θειῶ ἱερὸν ἰχθυῖν,
Ὅν λεῦκον καλέουσιν· (ὃ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων)
Καὶ κε λῖνα σήσαιτο, καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσης
Ἐμπλεα.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Ἀρσίοις καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα.
Θεὸς ἀνελεῦ, ψήφου πρὸς λόγον ἐρχομένης·
Ἄλλος τις πρόφασιν λεγέτω· τὰ δ' ὀδυμένη Κάρκο,
Χρήματα καὶ νυκτὸς βουλομένοις ἀριθμεῖ.

ΤΕΛΟΣ.

